FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

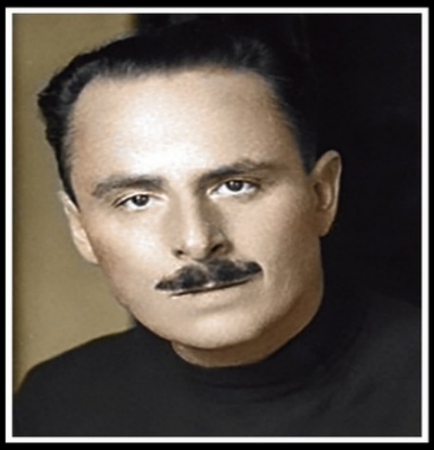
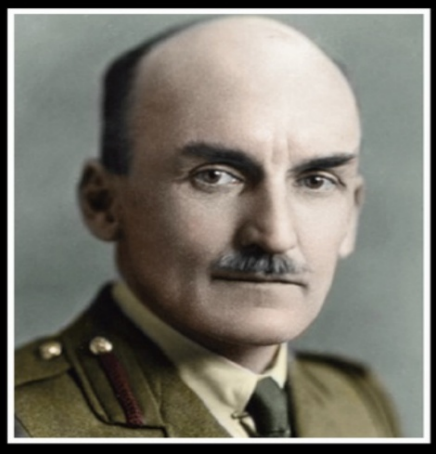

Volume One

Machine Translated by Google

Fasiszta hangok

Esszék a „Fascist Quarterly” című folyóiratból, 1936–1940

Első kötet

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Fasiszta hangok

Esszék a „Fascist Quarterly” című folyóiratból, 1936–1940

Első kötet

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd Minden

jog fenntartva. A könyv egyetlen részét sem szabad semmilyen formában reprodukálni semmilyen elektronikus vagy mechanikus eszközzel, beleértve a fénymásolást, a felvételt vagy az információtárolást és -visszakeresést, a kiadó írásbeli engedélye nélkül.

Sanctuary Press Kft.
Shelton utca 71-75.
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Email: info@sanctuarypress.com

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

FASZISTA HANGOK - ELSŐ KÖTET

Ez a kiadás a következő szerzők esszéit tartalmazza:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Franco tábornok J.

F. C. Fuller vezérőrnagy Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Tartalomjegyzék

Fasiszta hangok

A fasizmus filozófiája, Sir Oswald Mosley; Németország és

asszonyai, Anne Seelig-Thomann; Mi a szocializmus?, Joseph

Goebbels; Világfilozófia és külpolitika, Alfred

Rosenberg; Fasizmus, nők és demokrácia, Norah Elam; Értékes holdak, Jorian

Jenks; Hitler Berchtesgadenje, Új Németország idillje, Joan

Morgan; Egy északi világszövetség,

Vidkun Quisling; A fasizmus értelmezése, Claud Sutton; A spanyolországi háború, J. F.

C. Fuller vezérőrnagy; Franco tábornok beszéde egy gazdasági

ortodológia felé, Ezra Pound; A gazdasági visszaesés okai,

A. Raven Thomson; A forradalom elárulva, Ezra Pound; A

marxizmus, a hanyatlás tana,

Francis McEvoy; Az ellenség a liberalizmus, J. K. Heydon; Thomas

Carlyle - Nemzetiszocialista, William Joyce; William

Morris - Nemzetiszocialista, Arthur Reade; A

zsidó mítosz, „Scepticus”

A muszlim világ és Palesztina, írta A. Yusuf Ali; A fasizmus és a

dialektika, írta A. Raven Thomson; A föld kitagadottjai, írta

Francis Mcevoy; A vállalati gazdaságtan, írta A. Raven

Thomson; A náci mozgalom perspektívájában, írta James

Drennan; A szociáldemokrácia hanyatlása, írta John Beckett; A

fasizmus és háború, írta JFC Fuller vezérőrnagy; Előre a

fasizmusban, írta Oswald Mosley; Az öröm ereje, írta Dr. Robert

Ley; A német téli segélyakció, írta Max Hunger.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A fasizmus filozófiája, Sir Oswald Mosley

Sir Oswald Mosley előadása az Angol Nyelvűek Uniójában 1933. március 22-én, szerdán.

Ó Ellenfeleink azt állítják, hogy a fasizmusnak nincs történelmi háttere vagy filozófiája, és ma délután az a feladatom, hogy azt sugalljam, a fasizmusnak mély gyökerei vannak a történelemben, és a spekulatív elme legkiválóbb szárnyai táplálták. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy a napi sajtó hasábjain nem sok filozófia kapcsolódik tevékenységeinkhez, és amikor olvasták, hogy „A fasizmus filozófiája” című előadásomról fogok előadást tartani, valószínűleg sokan azt mondták: „Mi köze ennek a gengszternek a filozófiához?” Azonban bízom benne, hogy el fogják hinni, hogy a közgondolkodás e nagy tükrei nem mindig adnak pontos képet, és bár csak a haladásunk izgalmasabb pillanatairól olvasnak, vannak más pillanatok is, amelyek mély gondolkodással és konstruktív felfogással rendelkeznek. Eddig bizonyos mértékig igaz, hogy a fasiszta filozófia nem öltött nagyon konkrét és határozott formát, de emlékezniük kell arra, hogy a fasiszta hit alig több mint tíz éve létezik: ez az elmúlt évtized növekedése. Filozófiai háttere azonban már megfogalmazható, és ez sokkal rövidebb idő alatt történt, mint a történelem bármely más nagy politikai hitének megfelelő fejlődése. Ahogyan maga a fasiszta mozgalom is számos nagy országban fenomenális sebességgel haladt a hatalom felé, úgy a fasiszta hit és filozófia mint állandó felfogás, az élethez való hozzáállás sokkal gyorsabban fejlődött, mint a régebbi vallások filozófiái. Vegyük például a liberalizmust: nagyon hosszú idő telt el olyan emberek írásai, mint Voltaire és Rousseau, valamint a liberális hitvallás végső megalkotása között az angol államférfiak kezében a tizennyolcadik század végén és a tizenkilencedik század elején.

Valójában ezek a nagy politikai mozgalmak és pszichológiai felfordulások csak nagyon lassan kristályosodtak ki egy határozott gondolkodási és cselekvési rendszerré; és a fasiszta esetében valószínűleg meglehetősen hamar várható, hogy tíz év elteltével konkrét, kristályos formát ölt. Mindazonáltal hiszem, hogy a fasiszta filozófia érthető módon kifejezhető, és bár teljesen új módon járul hozzá korunk gondolkodásához, mégis kimutatható, hogy eredete és történelmi alátámasztása a múlt bevett gondolkodásmódjából származik.

Először is azt állítom, hogy a legtöbb cselekvésfilozófia egy korábbi korszak kulturális konfliktusainak szintéziséből származik. Ahol a kultúra, a gondolkodás, az absztrakt spekuláció korában két nagy kultúra éles ellentétben áll egymással, a következő cselekvéskorban általában a gyakorlatban is találunk valamilyen szintézist e két éles ellentét között, ami egy gyakorlati cselekvési hitvalláshoz vezet. Ez a felfogás bizonyos mértékig spengleri megközelítést sugallhat; és igaz, hogy a nagy német filozófus valószínűleg többet tett, mint bárki más, a fasiszta gondolkodás széles hátterének megfestéséért. De ez egy nagyon széles háttér. A világtörténelem nagyszerű háttere, amelyből egy fasiszta javaslat kiemelkedik.

Nem sokkal több ennél. És talán veleszületett pesszimizmusa is megakadályozza abban, hogy közelebb kerüljön a témához, ami viszont, szerényen azt állítanám, a modern tudomány és a gépészeti fejlődés teljes tudatlanságából fakad.

Ha a spengleri szemüvegen keresztül nézed, biztosan a ******ebook converter DEMO Watermarks********* következtetésére jutsz.

Machine Translated by Google

szélsőséges pesszimizmus, mert elhomályosítják azt a tényezőt, amely először adja az ember kezébe a szegénység problémájának teljes megszüntetésének képességét. És azt hiszem, német filozófusunknak e hatalmas új tényező félreértése vezeti őt pesszimista következtetéséhez. Mindazonáltal ez semmiképpen sem érvényteleníti a világgondolkodáshoz való hatalmas hozzájárulását.

Joggal következtethetitek, hogy az a felvetésem, miszerint látszólag ellentétes kultúrák házassága a következő cselekvési korszakban egy filozófiai gyermek létrejöttéhez vezet, amely cselekvésben fejeződik ki, némileg a spengleri gondolkodásból ered. De azt hiszem, meg tudom mutatni, hogyan működik ez a tézis a gyakorlatban a fasiszta esetében. Azt állítanám, hogy a múlt században a fő intellektuális küzdelem a nietzschei gondolkodás hatalmas hatásából fakadt a kétezer éves keresztény civilizációra. Ez a hatás csak nagyon lassan valósult meg. Teljes következményei csak ma kezdenek kibontakozni. De bármerre is fordulunk a modern gondolkodásban, megtaláljuk az emberi elme és szellem feletti uralomért folytatott kolosszális küzdelem eredményeit. Volt egy vallás, amely a Nyugat számára évszázadok óta széles körben uralta az emberi gondolkodást. És hirtelen, először, ezt a vallást és ezt a gondolkodást hatékonyan megkérdőjelezték, és legalábbis pillanatnyi alapjait megrengették. Dühös energiával és rendkívüli zsenialitással elítélték – alapvetően elítélték.

Nem én magam érvelek – ahogy később látni fogják – a kereszténység ellen, mert be fogom mutatni, hogyan hiszem, hogy a nietzschei és a keresztény tanítások szintézisre képesek. De ezen a ponton meg kell vizsgálnom a két hitvallás közötti lényeges különbségeket, és meg kell lásanom, hol halmozódtak fel a különbségek, és hol jelennek meg a hasonlóságok.
Nietzsche, mint tudják, a keresztény gondolkodás minden alapját megkérdőjelezte. Lényegében ezt mondta: „Ez a rabszolgák és a gyengék vallása. Ez azoknak az embereknek a hite, akik menekülnek az élet elől, akik nem hajlandók szembenézni a valósággal, akik valamilyen álomszerű túlvilágon keresik a megváltást – azt a megváltást, amelyet sem életerővel, sem férfiassággal nem tudnak maguknak megragadni itt a földön. A gyengeség és az önátadás szelleméből fakad.” Ha jól emlékszem, nagyszerűen fogalmazva, „az emberiséget béklyóba vert és legyengítő vallásként” ítélte el.

És e hit helyett megalkotta a szuperember fogalmát, azt az embert, aki szembenéz a nehézségekkel, a veszéllyel, anyagi javakon és a környezet nehézségein keresztül halad előre, hogy elérjen, győzzön és itt a Földön megteremtse a saját világát. Ez kihívást jelentett nemcsak a gondolkodás, hanem az élet egész alapjai számára is. És alapjaiban rengette meg a világról alkotott gondolkodást. Azoknak, akiket akkoriban komolyan foglalkoztatott ez a vita, úgy tűnhetett, hogy e hitvallások egyikének vagy másikának győztesen kell kerülnie ki, és az egyiknek vagy másiknak meg kell halnia; hogy ezen ellentmondó tanok bármilyen kombinációja, bármilyen szintézise teljesen kizárt.

Nos, hiszem – ahogy az a mindennapi életben oly gyakran megesik –, hogy a látszólag ennyire különböző hitvallások közelebbről megvizsgálva némi összeegyeztethetőségre, sőt, egyfajta szintézisre is képesek; és azt hiszem, meg tudom mutatni, hogy a mai fasiszta doktrínában a két hitvallás nagyszerű jellemzőinek teljes egyesülését találjuk. Egyrészt a fasizmusban, a kereszténységből, közvetlenül a keresztény felfogásból merítve, megtaláljuk a szolgálat, az önfeláldozás, az önfeláldozás hatalmas vízióját mások, a világ, a hazánk ügyében; nem az egyén kiküszöbölését, hanem inkább az egyén beolvadását valami nála sokkal nagyobb dologba; és itt van a fasizmus alapvető tana – szolgálat, önátadás – annak, amit a fasiszta a legnagyobb ügynek tart.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

és a világ legnagyobb impulzusa. Másrészt a nietzschei gondolkodásból merítve megtaláljuk a férfiasságot, a kihívást minden létező dologgal szemben, ami akadályozza az emberiség menetelését, a megadás tana teljes elutasítását; a szilárd képességet arra, hogy megbirkózzunk és legyőzzünk minden akadályt. Valójában az energikus és önsegítő emberek tana megalkotásával van dolgunk, ami a fasizmus másik kiemelkedő jellemzője.

Ezért találjuk – azt hiszem, állíthatom – e két nagy tanítás valamilyen egyesülését, amely a mai fasizmus gyakorlati hitvallásában fejeződik ki. És ez valójában az élethez való egész hozzáállásunkban megmutatkozik. Levezethetjük ezt az általános létezés legapróbb részleteire. A legszélesebb és legelvontabb felfogástól kezdve a mindennapi élet legrészletesebb dolgaiig juthatunk el.

Minden népünktől a közszolgálat átfogó felfogását követeljük, de cserébe elismerjük azokat, és hisszük, hogy a fasiszta felfogás szerint az államnak abszolút szabadságot kellene elismernie. Közéletében az embernek úgy kell viselkednie, mint az állam méltó tagja, minden cselekedetében a nemzet jólétéhez kell igazodnia. Másrészt az államtól cserébe teljes szabadságot kap arra, hogy egyénileg éljen és fejlődjön. És erkölcsünkben – és azt hiszem, talán állíthatom, hogy ez az egyetlen olyan közerkölcs, amelyben a magángyakorlat teljesen egybeesik a nyilvános tiltakozással – erkölcsünkben minden erkölcsi kérdés egyetlen próbája az, hogy akadályozza-e vagy elpusztítja-e bármilyen módon az egyén azon képességét, hogy az államot szolgálja. Válaszolnia kell a következő kérdésekre: „Káros-e ez a cselekedet a nemzetnek? Káros-e a nemzet többi tagjának? Káros-e a saját képességem a nemzet szolgálatára?” És ha a válasz mindezen kérdésekre világos, az egyénnek abszolút szabadsága van azt tenni, amit akar; és ez messze a legnagyobb mértékű szabadságot biztosítja az egyénnek az állam alatt, amelyet bármely állami rendszer vagy bármely vallási hatóság valaha is az egyénnek biztosított.

A legközelebbi megközelítés ehhez az erkölcsi teszthez talán a görög civilizáció megközelítése volt, amelynek szervezeti felfogása természetesen nem sokkal maradt el a mai fasiszta államfelfogástól.

Ez a hozzáállás, ez a filozófiai háttér a fasisztára bizonyos nagyon világos társadalmi viselkedési szabályokat ró, amelyek a dolgok fennálló rendjének részletes megkérdőjelezését jelentik, bár nem fogunk mélyebben belemenni ebbe a részletbe, azon túl, hogy bemutatjuk, ezek az általános elvek részletekre redukálhatók. Például nevetségesnek tartunk egy olyan rendszert, amelyben valakit megbírságolhatnak, ha csak önmagát is kockáztatja azzal, hogy a megengedett időpont után iszik, de aki nyilvános minőségében, kisebb-nagyobb közéleti személyiségként, teljes büntetlenül olyan cselekedeteket tehet, amelyek veszélyeztethetik az állam egész struktúráját. Ha a legkisebb mértékben is kockáztatja önmagát, a törvény teljes ereje mozgósításra kerül ellene; mégis nyilvános minőségében veszélyeztetheti a nemzet egész életét: veszélyeztetheti az állam pilléreit is.

A fasiszta elv a magánélet szabadsága és a közszolgálat. Ez a közéletünkben és más emberekkel szembeni magatartásunkban bizonyos fegyelmet és bizonyos mértéket ró ránk; de csakis a közéletünkben; és én nagyon határozottan állítanám, hogy a magánélet szabadságának egyetlen módja egy olyan közszervezet volt, amely valamilyen rendet teremtett a mai világban uralkodó gazdasági káoszban, és hogy az ilyen közszervezet csak a fasizmusban rejlő tekintély és fegyelem módszereivel biztosítható.

Visszatérve azonban a filozófiai oldalra, azt találjuk, hogy a fasisztára a filozófiája természetes módon kényszerített rá egy bizonyos életfegyelmet, egy rendezett atletikusságot, ahogy én nevezném, valamint a vezetésbe vetett bizalmat, a tekintélybe vetett hitet, amelyek idegenek más mozgalmaktól. És itt azonnal ütközünk a szocializmus és a liberalizmus alapvető tanaival.

A szocializmus természetesen élesen eltér a liberalizmustól a gazdasági szervezet felfogásában; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

de a filozófiában azt hiszem, kevés szocialista vagy liberális van, aki nem értene egyet azzal, hogy valóban közös eredetük van, ha elég messzire megyünk vissza a Voltaire-Rousseau életfelfogásában; és mindenekelőtt az utóbbiban. Most pedig felvethetem az alapvető különbséget, amely itt felmerül egyrészt a liberalizmus és a szocializmus, másrészt a fasizmus között? Véleményünk szerint Rousseau vagy nagy hibát követett el, vagy sokan félreértették. Rousseau egyenlőséget mondott. Mi azt válaszoljuk: Ha az esélyegyenlőségre gondolsz, igen; ha az emberek egyenlőségére, nem. Ez abszurditás. Személy szerint hiszem, hogy ha megfelelően olvassuk, Rousseau az esélyegyenlőségre gondolt, hogy Rousseau fő támadása a dekadens rendszer ellen irányult – és jogosan –, amelyben élt. Lényegében ezt mondta: „Abszurd, hogy ez a tétlen, dekadens francia nemesség" (ahogy kétségtelenül azok is voltak akkoriban) „olyan kiváltságokat követel magának, amelyek fojtogatják a nemzet életét. Az esélyegyenlőség alapvető dolog. Azok uralkodjanak, akik alkalmasak az uralkodásra. Senki se uralkodjon azért, mert a nagyapja alkalmasnak bizonyult az uralkodásra." Ez lázadás volt a kiváltságok ellen, annak megerősítése, hogy a tehetséges és rátermett embernek kell egy nagy nemzet ügyeit irányítania. De ezt a tant későbbi tanítványai az emberek egyenlőségét jelentették, azt, hogy minden ember egyenlő.

Ebből a konstrukcióból fakad az egész tévedés, ahogyan mi látjuk. Ez egy nyilvánvaló és egyértelmű abszurditás. Az egyik ember, szellemileg és fizikailag is, óriási mértékben különbözik a másiktól. Nem az erkölcsi vagy szellemi egyenlőségről van szó, ahogy a szocialisták gyakran mondják. Ez egy teljesen más dolog. Erkölcsileg és szellemileg az az ember, aki egy nagyvállalat padlóját söpör, mérhetetlenül felette állhat az adott vállalkozás vezetőjének. De a kérdés az, hogy melyik ember alkalmas melyik munkára. Mi a megfelelő funkció, amit be kell töltenie? Vannak, akik az egyik dologban jók, mások a másikban.
Kétségtelenül teljesen kizárjuk a fasizmusból a társadalmi osztályfelfogást, mivel az az öröklődés véletlenén alapul; de azt mondjuk, hogy bizonyos emberek természetüknél fogva alkalmasak bizonyos dolgok megtételére, mások pedig nem. És ha egyszer ezt a gondolkodásmódot elfogadjuk, azzal megkérdőjelezzük a demokrácia egész felfogását.

Ön megkérdőjelezi azt a hitet, hogy a világ minden kérdését, bármilyen bonyolult is legyen, bárki, bármilyen tapasztalatlan is, meg tudja oldani; és valóban, ebből a szempontból nézve abszurd dolog, hogy egy kormányzati vagy bármilyen más területen dolgozó technikust olyan emberek utasíthatnak, akik évente körülbelül öt percig foglalkoznak a témával. Ha belépnék egy gépészműhelybe, figyelném a mérnököt, ahogy dolgozik, majd elkezdeném neki elmagyarázni, hogyan kell csinálni, azt mondaná nekem – és jogosan –, hogy egy elbizakodott seggfej vagyok. Hasonlóképpen, az, hogy egy olyan embertől, aki egyáltalán nem tanulmányozta az ország problémáit, elvárják, hogy letegye a sörét a pultra, odamenjen a szavazófülkéhez, és részletes utasításokat adjon arról, hogyan kell országát kormányozni a következő négy évben, abszurd elképzelésnek tűnik számunkra. „Minden ember egyenlő, és minden ember egyformán jogosult véleményt nyilvánítani bármilyen témában, amíg az olyan bonyolult téma, mint egy ország kormányzása": ezt az értelmezést adja a szociáldemokrácia Rousseau írásainak, és ez a felfogás nyilvánvalóan abszurd. Ez azonban az egész demokratikus rendszer filozófiai alapja. Ezért megkérdőjelezzük azt az alapvető elképzelést, hogy minden ember egyenlően ítélkezhet minden probléma felett. Elfogadjuk és magunkévá tesszük az esélyegyenlőséget, és ellentmondunk – és ellen kell állnunk – a kiváltságos öröklődés felfogásának.

Amikor egy ember bebizonyította rátermettségét, a legmagasabb pozíciókba emelkedhet az országban, és az egész oktatási rendszerünket is így kell kidolgozni. De nem kerülhet a csúcsra csak azért, mert az apja vagy a nagyapja ott volt előtte. Így egyrészt megkérdőjelezzük a jobboldal kiváltságait, másrészt pedig a baloldal abszurd tanítását, miszerint a természet ajándékaként minden ember egyenlő. Most azt mondhatjátok, és talán némi igazsággal, hogy

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

ezeket a tanokat már hallottuk korábban, hogy ez volt a bonapartizmus alapja, vagy hogy még mélyebbre menjünk vissza az eredetéhez, a cézárizmus alapja.

Természetesen igaz, hogy a fasizmusnak történelmi kapcsolata van a cezarizmussal, de a modern világ mélyen különbözik az ókori világ formáitól és körülményeitől. A modern szervezet túl hatalmas és túl bonyolult ahhoz, hogy egyetlen egyénen, bármilyen tehetséges is legyen, nyugodjon. A modern cezarizmus, mint minden modern dolog, kollektív. Az egyén akaratát és tehetségét egyedül a fasiszta mozgalmat alkotó fegyelmezett ezrek akarata és képessége váltja fel. Minden feketeinges egyéni sejtje a kollektív cezarizmusnak. Az elkötelezett tömegek szervezett akarata, amely önkéntes fegyelemnek van alávetve, és amelyet a nemzeti fennmaradás szenvedélyes eszménye ihlet, felváltja az egyéni szuperember hatalomvágyát és magasabb rendjét. Mindazonáltal ez a kollektív cezarizmus, a modern tudomány fegyvereivel felfegyverkezve, ugyanolyan történelmi kapcsolatban áll, mint az ókori cezarizmus egyrészt a reakcióval, másrészt az anarchiával. A cezarizmus egyrészt a spartakizmussal, másrészt a patrícius szenátussal állt szemben. Ez az álláspont olyan régi, mint az elmúlt kétezer év történelme. De akkoriban hiányoztak azok a lehetőségek a konstruktív teljesítményre, amelyek ma vannak, és az egyetlen tanulság, amit e doktrína korábbi bizonyítékaiból levonhatunk, egyszerűen az, hogy amikor a világ Spartacus hatása alatt a teljes összeomlás és káosz felé sodródott, mindig azok voltak, akiket Spengler „nagy tényembereknek” nevezett, akik kihúzták a világot a keletkező káoszból, és az emberiségnek nagyon gyakran évszázados békét és rendet adtak egy új rendszerben és új stabilitásban. És ezt tették, és tették is a modern fasiszta mozgalmak, „a politika és a filozófia bizonyos alapvető tényeinek felismerésével”. Ismét két látszólag ellentmondó doktrína bizonyos összeolvadásával van dolgunk. Gyakran vádolnak minket azzal, hogy valamit a jobboldalról és valamit a baloldalról veszünk át. Nos, nagyon bölcs dolog más vallásoktól kölcsönözni; elvetni a rosszat és megtartani a jót; és amint eltávolodunk a régi parlamenti gondolkodásmódtól, természetesen látjuk az ilyen eljárás bölcsességét. És a fasizmus természetesen elvesz valamit a jobboldalról és valamit a baloldalról, és ehhez új tényeket ad hozzá, hogy megfeleljen a modern kornak.

A fasizmusnak ebben az új szintézisében, amely közelebb kerül közvetlen helyzetünkhöz, azt találjuk, hogy a tekintély, a rend és a fegyelem által támogatott stabilitás nagyszerű elvét, amely a jobboldal attribútuma volt, összekapcsoljuk a haladás, a dinamikus változás elvével, amelyet a baloldaltól veszünk át. A konzervativizmus – nevezzük a nevén, ahogyan ebben az országban ismerik – hisz a stabilitásban, és a rendbe vetett hitével támogatja azt; de a konzervativizmus a modern világban mindig is kudarcot vallott, mivel képtelen volt felismerni, hogy a stabilitást csak a haladás révén lehet elérni: hogy a változással szembeni kitartó ellenállás forradalmi helyzetet idéz elő, amelytől a konzervativizmus a legjobban retteg. Másrészt a baloldal Rousseau-komplexusának köszönhetően mindig is képtelen volt felismerni, hogy a haladás egyetlen módja az, ha elfogadjuk azokat a végrehajtói eszközöket, amelyek egyedül teszik lehetővé a változást.

Ezért arra a következtetésre jutottunk, hogy a stabilitás csak akkor érhető el, ha hajlandóak vagyunk rendezett változásokat végrehajtani, mert a stabilitás megőrzéséhez alkalmazkodnunk kell az új kor új tényeihez. Másrészt a baloldal által kívánt haladást csak akkor érhetjük el, ha elfogadjuk a haladás végrehajtó eszközeit, nevezetesen a tekintélyt, a fegyelmet és a lojalitást, amelyeket mindig is csak a jobboldalénak tekintettek. E két elv egyesítésével érjük el a fasiszta hit és a fasiszta szervezet alapját.

Ismét azt fogod mondani: „Ez ismét cesarizmus vagy bonapartizmus. Megszűnt tisztán egyéni vezetés kérdése lenni. A gépezet, amellyel foglalkozunk, túl nagy ahhoz, hogy egyetlen egyén egyedül kezelje. Így kollektív cesarizmussá vált – a

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

egy szervezett és fegyelmezett tömeg vezetése, amelyet önkéntes fegyelem köt össze a nemzeti és világmegújulás eszméi által, amelyek szenvedélyesen inspirálják. De az alapelvek ugyanazok maradnak; és ezért, bár a fasiszta mozgalmatok betöltheti azt a célt, amelyet a cézárizmus korábban betöltött, rendet teremthet a Spartacus és a reakció közötti konfliktus által kiváltott káoszból, néhány évre vagy néhány évszázadra nagy békét hozhat a világnak, mégis magában hordozza saját hanyatlását, és valójában nem éri el azt, amit szükségesnek tartunk."

Úgy hiszem, a válasz erre az esetre, amely az egyetlen igazán érvényes eset, az, hogy korábban mindig hiányzott a modern tudomány tényezője. Most egy teljesen új tényezővel állunk szemben. Ha be tudsz vinni a kormányzati rendszeredbe egy új hatékonyságot, és mindenki elismeri, hogy az ilyen mozgalmak, amikor hatalomra kerülnek, legalábbis hatékonyak: ha akár csak néhány évre is végrehajtó hatalmat és olyan hatékonyságot tudsz a kormányba hozni, amely elvégzi a dolgokat, akkor kiszabadíthatod – és ki is fogsz szabadítani – a tudomány bebörtönzött zsenijét, hogy elvégezze azt a feladatot, amelyet a modern világban el kell végeznie. Bármilyen eltérő nézeteik is legyenek az állam és a gazdaság felépítéséről, azt hiszem, mindannyiunknak egyet kell értenünk abban, hogy a világ ésszerű megszervezésével, a modern tudomány és az ipar erejével lehetséges lenne egyszer s mindenkorra megoldani a szegénység problémáját, és egyszer s mindenkorra eltörölni a szegénységet, valamint a betegségek és szenvedések legrosszabb jellemzőit a világból.

Tehát, ha lehetséges egy hatékony kormányzati forma, akkor egy ilyen rendszerhez – a történelemben először – rendelkezésünkre áll egy olyan eszköz, amellyel a Föld arculata örökre megváltoztatható. Miután a lényeg megtörtént, miután a modern tudomány és technika szabaddá vált és elvégezte feladatát, miután politikai és filozófiai rendszerünket átmeneti és politikai alapokról állandó és technikai alapokra változtattuk, nem lesz többé szükség a politikára és a vitákra, amelyek ma elterelik a világ figyelmét. A szegénység problémája megoldódik, a főbb problémákat száműzik, ahogyan csak lehet, és ahogy mindenki tudja, hogy meg lehet oldani, ha a modern tudományt megfelelően mozgósítják. Akkor az emberiség felszabadul az élet azon dolgaira, amelyek igazán számítanak.

Ezért, bár talán igaz, hogy a történelem örök ismétlődéseiben rejlő e jelenségek némelyikét már korábban is látták a világban, és nagy hasznára váltak az emberiségnek, mégis a nagy végrehajtó mozgalmaknak soha ezelőtt nem volt lehetőségük elvégezni azt a feladatot, amelyet a modern tudomány és találmányok most rájuk ruháznak.

Egy nagy világválság pillanatában, egy olyan válságban, amely végül elkerülhetetlenül elmélyül, egy mozgalom bontakozik ki egy olyan történelmi háttérből, amely elkerülhetetlenné teszi megjelenését, magán hordozva bizonyos hagyományos tulajdonságokat, amelyek egy nagyon dicsőséges múltból származnak, de szembenézve a mai tényekkel, felfegyverkezve azokkal az eszközökkel, amelyeket csak ez a kor adott az emberiségnek. Ezen új és csodálatos eszköz- és eseményegybeesés révén a kor problémái leküzdhetők, és a jövő biztosítható egy progresszív stabilitásban. Lehetséges, hogy ez a halhatatlan, örökké ismétlődő Caesar-mozgalom utolsó nagy világhulláma; de a tudomány segítségével és a modern elme inspirációjával ez a hullám az emberiséget a túlsó partra viszi.

Akkor végre a „cézárizmus", az emberi szellem leghatalmasabb, tartós teljesítményre törekvő kisugárzása, teljesíti világcélját, vezekel a korok küzdelmében hozott áldozatáért, és betölti történelmi sorsát. Az emberiségnek, amely a szegénységből és a betegségek számos borzalmától és csapásától megszabadulva a tudomány által újjászülető világ élvezetére pályázik, továbbra is szüksége lesz egy fasiszta mozgalomra, amely az emberiség új és nemesebb rendjének céljaira alakul át; de már nem lesz szükségetek furcsa és zavaró emberekre ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

akik a küzdelem és a veszély napjaiban, a sötétség és a munka éjszakáiban kovácsolták az acéleszközt, amely által a világ magasabb rendű dolgokhoz jut.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Németország és asszonyai,
Anne Seelig-Thomann

DLEGUTÓBBI ANGLIAI UTAZÁSOMON sok angol nő kérdezett tőlem a nők helyzetéről a Harmadik Birodalomban. A hallott történetek alapján úgy tűnt, hogy nem gondolnak ránk másként, mint rabszolgákra. Sőt, ezt nyíltan ki is mondták, hozzátéve, hogy szívük mélyéből sajnálnak minket. Szeretném elmondani, hogy mit gondolunk mi, német nők az Új Birodalomról, és a feleségekkel és az anyákkal kezdem.

A történelemből mindannyian tudjuk, hogy minden forradalmat új alkotmányos formák követnek, és a felkelésnek köszönhetően, amely ezeket az új formákat létrehozta, általában alapvető változásokat tapasztalunk az emberek társadalmi életében is. Az új rendszer Németországban, a „nemzetiszocializmus", üdvözlendő változást jelentett több millió család számára, akik szörnyűen szenvedtek a háború következményeitől, amely sok anya és gyermekeik életét teherré tette.
Adolf Hitler feladata volt, hogy segítsen nekik, és véget vessen annak a katasztrofális elképzelésnek, hogy „jobb, ha egyáltalán nem lesznek gyerekeink".

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az önzés volt a régi rendszer alapja, mielőtt a Führer eljött, hogy felépítse az új Birodalmat. Ő volt az, aki ismét elhitette a német nőkkel, hogy a család az állam alapvető egysége, és benne az anya a nemzeti fennmaradás élő szimbóluma az egészséges gyermekek nevelésén keresztül. Az anyaság és a női mivolt visszanyerte régi értelmét és dicsőségét.

SZOLGÁLAT ANYÁKNAK

1934-ben a Nemzetiszocialista Nők Ligája először gyűlt össze komoly együttműködésre, és megalapították a Birodalmi Anyák Szolgálatát. Ezt a szolgálatot a Liga minden ága irányítja, és minden nő, házas vagy hajadon, fiatal és idős számára nyitott speciális tanfolyamokból áll. 1934 óta nem kevesebb, mint 600 000 német nő vett részt ezeken a tanfolyamokon, és oktatást kaptak a háztartásvezetésből, a főzésből és a varrásból, valamint a higiénia és az ápolás alapjaiból. Mivel mi, németek, egy gyarmatok nélküli nemzethez tartozunk, vigyáznunk kell mindenféle nyersanyaggal, és ezeken a tanfolyamokon a nők megtanulják, hogyan fordítsák a látszólag haszontalan dolgokat hasznos célra. Általában minden tanfolyam tíz estét foglal magában, összesen huszonnégy órás oktatással.

Egy ilyen tanfolyam költsége vidéken két-három márka, a városban pedig három-öt márka között mozog. Azoktól, akik megengedhetik maguknak, elvárják a teljes díj kifizetését, de a Munkásfront Női Tagozata és a Nemzetiszocialista Jóléti Szervezet kiegészítő összegeket biztosít azok számára, akik nem engedhetik meg maguknak ezeket a költségeket. Nagyon gyakran a teljes összeget a munkaadó fizeti egy olyan lányért, aki hamarosan nyugdíjba vonul a munkából házasság miatt. Németországban több száz ilyen állandó Anyaiskola működik, amelyek több ezer önkéntes munkásnak kínálnak hivatást gyámként, közjóléti tanárként, ifjúsági vezetőként és így tovább.

Az ilyen munka ad lehetőséget minden német nőnek arra, hogy aktívan részt vegyen a nemzetiszocialista állam életében, mert minden nő felismeri, hogy a férfiak oldalán kell kivennie a részét, akik ugyanolyan felelősséggel tartoznak nemzetünk jövőjéért.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A DOLGOZÓ NŐ

Semmiről sem vitatkoztak többet más nemzetek, mint a értelmiségi – és dolgozó – nők helyzetéről a Harmadik Birodalomban. A nemzetiszocializmus ellenzői ragaszkodtak ahhoz, hogy Adolf Hitler hatalomra kerülésének pillanatától kezdve minden dolgozó nőt erőszakkal el kell távolítani a foglalkozásából, és férfiakkal kell helyettesíteni. Valójában semmi sem lehetne ellentmondásosabb az igazságnak, mivel az iparban és a szabadfoglalkozásúakban dolgozó összes aktív nő a Munkásfronton belül szerveződik, és azok a nők, akik korábban nem voltak alkalmazásban, de segíteni kívántak az Új Birodalom felépítésében, önkéntesen beléptek a Női Ligába Frau Scholz-Klink országos vezetésével. Ebben a két szervezetben megtalálható a háziasszony, a tanár, az ápolónő, a szülésznő, a művész, a női orvos és minden egyetemi végzettséggel rendelkező nő.

Mivel a nemzetiszocializmus ideálja a család, mint az állam alapvető egységének megőrzése, igaz, hogy a Munkásfront elérte a nők eltávolítását a női testalkatnak alkalmatlan gyári munkából, és munkanélküli férfiakkal helyettesítette őket. Ezek a nők azonban máshol találtak nekik megfelelőbb munkát.

Német nőket még mindig foglalkoztatnak a ruházattal kapcsolatos összes iparágban, és milliók vannak tanárok, ápolónők és háziszolgák, miközben számos női orvos, építész, színpadi és filmes nő van, nemcsak színésznőként, hanem kiemelkedő producerként is, mint például a híres Leni Riefenstahl, aki a fontos pártgyűlések és az olimpiai játékok összes fényképezéséért felelős. Emellett több millió nő dolgozik az általános iparban, akik – mint említettem – a Munkásfront egy különleges szekcióját alkotják. Az biztosan nem mondható el, hogy a német nőket otthonokba kényszerítették volna.

HÁZTARTÁSI SZOLGÁLTATÁS

Még azok is, akik – mint háziszolgák vagy háziasszonyok – sajátosan a háztartási szférára korlátozódnak, különleges figyelmet kaptak. Amikor Adolf Hitler hatalomra került, a Női Ligának az a különleges feladata volt, hogy legyőzze azt az általános előítéletet, miszerint a házimunka csak az alsóbb osztályok foglalkozása. Ma már minden lánynak, legyen az gazdag vagy szegény, az iskola elvégzése után szigorú vizsgát kell tennie a háztartási feladatokból, és ezen felül a legtöbb lányunk tizennyolc évesen, mielőtt saját szakmát kezdene, önkénteskedik a Női Munkaszolgálatban, amely gyakran magában foglalja a háztartási feladatokat, hogy tehermentesítsen egy-egy keményen dolgozó anyát.

A nők szerepét az új társadalmi rendben nem a „Nők jogai” régi jelszava alapján tervezték, hanem a közösségnek – a nemzetnek – nyújtott szolgálattal összefüggésben. Mivel a nők befolyása mindig is a legnagyobb volt a nemzet bensőséges társadalmi életének alakításában, nem annyira az érdekel minket, hogy hol, hanem inkább az, hogy hogyan történik a szolgálatunk.

A német lány

A német lány már az iskolában csatlakozik a BDM-hez (Bund Deutscher Mädel), amely a világ legnagyobb ilyen jellegű szervezete. A Hitlerjugend Mozgalommal kapcsolatban álló BDM részletes képzési utasításokat kap, különösen az egészséges életfilozófia (Weltanschauung) elsajátításában Baldur von Schirachtól, a nemzeti ifjúsági vezetőtől.

Negyven iskolát építettek országszerte kizárólag a lányok oktatása céljából.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

ifjúsági vezetők ezeken az elveken.

Jövőbeli anyákként, orvosokként, közgazdászokként, tanárokként, ügyvédekként stb. minden német lánynak kötelessége, hogy tehetségét a legjobb nemzeti cél érdekében használja fel, de először is biztos társadalmi hátteret kell szerezniük alapként. Hol lehetne ezt jobban megszerezni, mint a német lányszervezet, a BDM bajtársiasságában? Az elsődleges szükséglet a testedzés, ezért minden lánynak szisztematikusan kell fejlesztenie fizikai állapotát az életkorának megfelelően. Ugyanakkor elsősegélynyújtási és ápolási oktatást is tartanak. Vannak BDM táborok, ahol a lányok megtanulnak segíteni a földeken, és háztartási iskolák, ahol gyermekápolókká, dietetikusokká és más házimunkák elvégzésére képzik őket.

Amikor a lányok befejezik az iskolát, arra ösztönzik őket, hogy töltsenek egy évet a „Földév Szolgálatában”, hasznos munkát végezve a földeken. Ez a fiatal férfiak számára létrehozott „Munkásszolgálattal” párhuzamos szervezet, és hasznos munkát végez, amely nem versenyez a szokásos foglalkozásokkal. Valójában nagy gazdasági értékkel bíró munkát találtak a betegség miatt munkaképtelen nők helyettesítésében és a felépüléshez szükséges megfelelő szabadság biztosításában. Ez különösen előnyös volt a túlterhelt anya esetében, akinek a házimunkáját a „Munkásszolgálat” lányai vették át, amíg gyermekeiről egy helyi „óvodában” gondoskodnak.

Bár a német nők eme gigantikus szervezetének puszta statisztikái is lenyűgözőek, az igazi érték a létrehozott erkölcsi normákban rejlik. A német lány a BDM-ben és a „Földévi Szolgálatban” nemcsak nagy tapasztalatokra tesz szert, hanem társadalmi felelősségtudatra is szert tesz, mivel pontosan ugyanolyan előadásokat és oktatást kap politikai és gazdasági problémákról, mint a szervezeteikben dolgozó fiatal férfiak. Aki már járt női munkatáborban, el volt ragadtatva az erős, izmos lányoktól, akiknek szeme egészségtől és boldogságtól csillogott. Sok angol barátom kérdezte tőlem itt: „Hogyan lehetséges, hogy a fiataljaitok légköre ennyire tele van tisztasággal és az erő és az élet ragyogásával?”

Hogyan sikerült?” Csak egy válasz lehet: „Adolf Hitler szelleme”!

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Mi a szocializmus?

Joseph Goebbelstől

A nagyon is ésszerű modern politikai felfogás – akár elismerik ezt, akár nem – minden jövőbeli fejlődés központi tényezője – a társadalmi probléma – körül forog.

A társadalmi nyomor több, mint mindennapi kérdés. Ha nem lenne több ennél, a marxistának igaza lett volna. A proletár nem azért nemzetközi, mert szereti a nemzetközi keveredést, hanem azért, mert tragikusan felismerte, hogy korábban nem volt nemzeti megoldás a létének problémájára. A polgári önzés és a zsidó versengés tudatosan és tudattalanul együttműködött, és létrehozta azt a dolgot, ami ellopja a néptől az élet fényét és leheletét – az osztályharcot.

A társadalmi nyomorúság szüli a biztonság iránti szenvedélyt. A proletariátus mélyén szunnyad a Haza, a Föld és a Haza iránti szeretet, amely jóban és rosszban egyaránt kifejeződik, mindig készen a legnemesebb áldozatra. Még a marxizmus alatt sem érez a proletariátus gyűlöletet a Haza iránt, hanem csak a Haza polgári eltorzult változata – a Rendszer – iránt. Ez a Rendszer valóban olyan állapotot teremtett, amelyben a nacionalizmus és a kapitalizmus egy és ugyanaz volt. Az internacionalizmus elleni küzdelmet soha nem lehet frázisokkal megnyerni. A társadalmi nyomorúságot csak társadalmi cselekvéssel lehet megoldani. A proletariátus mindaddig nemzetközileg gondolkodik, amíg nincs része a Nemzetben. Hogyan lehet szeretni és tisztelni valamit, amit nem ismer?

A társadalmi probléma arról szól, hogy a nemzetközi városi proletariátusban újra tudatosítsuk alapvető kapcsolatukat a földdel. Az ember csak a saját földjében tud gyökeret verni.
Csak ahhoz érzi magát rokonnak, ami az övé. A bolsevizmus elleni egyetlen hatékony küzdelem a kapitalizmus felszámolása.

Ez a középosztály politikai ösztönének hiányát mutatja, hogy a kapitalizmussal azonosították magukat, amihez végül is kevés közük volt. A kapitalizmus a tőke erkölcstelen elosztása. A kapitalizmus a gazdaságban ugyanaz, mint a demokrácia a politikában: nevezetesen a hatalom erkölcstelen elosztása az államon belül. Mindkét tényező, a kapitalizmus és a demokrácia – viszonyuk fiú-apához – az állam új társadalmi szervezetének esküdt ellenségei. Eddig megelégedtek azzal, hogy figyelmen kívül hagyták a társadalmi problémát, és amennyire csak lehetett, képmutató filantrópia-vallomással kerülték ki a kérdést. Ez a liberalizmus tragédiája – a filantrópia: a polgári gyávaság, az érzelgősség, a szadizmus és a félelem konglomerátuma. A társadalmi „enyhülés” egész története a liberálisok társadalmi problémával való megbirkózásra való képtelenségének szörnyű példájaként bontakozik ki előttünk – nemhogy annak mélységeinek megértésére. A társadalmi problémának semmi, de abszolút semmi köze az érzelgősséghez és a „jótékonysághoz”. Ez a nemzeti szükségszerűség problémája. Nem pusztán az a tény, hogy több millióan éheznek, adja ennek a problémának a világméretű politikai jelentőségét, hanem az, hogy a nemzet összeomlását okozhatja. Csak ez biztosít folytonosságot a társadalmi eszméknek. Az érzelmesség és a „jótékonyság” önmagukban teljesen megbízhatatlanok. Csak a nemzeti szükségszerűség teremti meg a fanatizmust és a hit heves impulzusát. Így a társadalmi probléma a jövőbeli politikai fejlemények struktúrájában gyökerezik, és új feladatokat és kötelességeket ró a fiatalokra.

Ebből a felismerésből az állam valóban társadalmi fogalma bontakozik ki, amelynek éppoly kevés köze van a

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Marxista-proletár, akárcsak liberális-demokratikus fogalmak. Társadalmi értelemben gondolkodom, amikor azt kívánom honfitársaim elnyomott osztályainak, hogy természetes jogaikat jogként, és nem többé-kevésbé önkéntes ajándékként érjék el. Társadalmi értelemben gondolkodom, amikor ezeket a jogokat nem polgári félelem vagy szentimentalizmus indítékaiból, hanem a nemzeti szükségszerűség és a társadalmi igazságosság megvalósításából követelem.

A liberális ember burzsoáként gondolkodik; a marxista ember proletárként; a szociális ember nemzetileg, egy közös sors betöltésére hivatott nemzetállam keretei között gondolkodik. Számára a nemzeti és a társadalmi gondolkodás egy és ugyanazt jelenti: a nemzet iránti szeretetet; a jövőjébe vetett hitet; és a szabadság akarását.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Világfilozófia és külpolitika, Alfred Rosenberg

Én A mindennapi életben az átlagember ritkán veszi észre, hogy a politikai és társadalmi életet végső soron filozófiai indítékok alakítják. A polgári erkölcsi kódexről alkotott felfogást, a jogról alkotott felfogást és a mindennapi életben minden mást, ami ehhez kapcsolódik, mindig valahogyan az ember belső hozzáállása határozza meg ezekhez; de csak nagy forradalmi események alkalmával, amelyek egy nemzet egészének életét befolyásolják, tudatosul az emberekben ez a tény. Elmondható, hogy ez történik ma az egész világon. Bármi legyen is az 1914-1918-as konfliktus közvetlen hatása a különböző nemzetek és államok politikai eseményeire, van egy tény, amely egyre növekvő mértékben nyomot hagy mindazokban, akiknek a gondolkodása nem pusztán felszínes, és ez az, hogy egy ilyen hatalmas felfordulás után az emberek nem tudnak egyszerűen visszatérni korábbi mindennapi életükhöz, mintha mi sem történt volna. Gyakorlatilag a világ minden nemzetét érintették a világháború nagy küzdelmei, vagy legalábbis valamilyen mértékben szenvedtek annak következményeitől. Emberek milliói néznek szembe egy olyan sorssal, amely látszólag hirtelen érte őket, és olyan kérdéseket vetett fel, amelyek merőben különböznek azoktól, amelyek évtizedekig számítottak.

1914 előtt a világ az optimizmus légkörében élt. Igaz, hogy a különböző országokban felelős pozíciókat betöltők látták, hogy újra és újra felhők gyülekeznek a politikai horizonton, de még az államférfiak között is sokan hitték, hogy – akárcsak a korábbi hasonló alkalmakkor – a napi kompromisszumokon alapuló politikai rendszer fog győzedelmeskedni. A közgazdászok matematikai pontossággal kiszámították, hogy a nagy nemzetek közötti bármilyen konfliktusnak olyan katasztrofális gazdasági és társadalmi következményei lesznek, hogy a világgazdasági struktúra összeomlása elkerülhetetlenül bekövetkezik, és néhány hónapon belül a háború végét hozza. Az intellektuális optimisták reményeiket arra a hitre alapozták, hogy a „világ józan ész” győzni fog, és egyetértettek a vezető közgazdászokkal abban, hogy a nemzetek soha nem fogják eltűrni egy olyan világ őrületét,

háború.

De a természethez hasonlóan a népek és fajok élete sem a logika egyenes ösvényén haladt, hanem az izgatott érzések és vad szenvedélyek kanyargós mellékösvényein. Ezek a kiszámíthatatlan elemek oldották fel végül a világkatasztrófát. Fontosnak tartom, hogy ma felismerjük, hogy az 1914-es év nemcsak egy nagy katonai küzdelem kezdetét jelentette, hanem azokon a végzetes augusztusi napokon az egész régi világ összeomlani kezdett. Az a tény, hogy a nemzetek és vezetőik nem tudták megakadályozni egy ilyen szörnyű konfliktust, döntő bizonyíték arra, hogy a társadalmi konfliktusok, a korabeli világgazdaság egész tendenciája és a nemzetek társadalmi szerkezete már nem volt elég erős ahhoz, hogy garantálja a világosan meghatározott békepolitikát. Épp ellenkezőleg, annyi figyelmet kellett fordítani az alsóbb rétegek kaotikus tömegmozgalmaira, a politikai szenvedélyekre és a gazdasági érdekekre, hogy a kormánylapát gyakran kicsúszott az államférfiak kezéből, és a világ egy összecsapás felé sodródott, amelyből csak sok évvel később, hősies erők felemésztése és hatalmas áldozatok meghozatala után kezdett talpra állni.

Természetes, hogy a közgondolkodásnak ez a felépülése, a múlt és a jelen kritikája először azokban az országokban nyilvánult meg, ahol katonai és politikai vereség tette lehetővé...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

sokkal nyilvánvalóbb problémák, mint azokban az államokban, amelyek legalábbis egyelőre háborús győzelmeik gyümölcsein élhettek. Az összes, természetükben nagyon eltérő erjedési folyamat, amely Oroszországban, Magyarországon, Németországban és Törökországban zajlott, a világpolitika minden intelligens megfigyelője számára a már említett régi rend összeomlásának és egy új világ valamilyen módon történő megteremtésére irányuló törekvésnek a félreérthetetlen jeleiként jelenik meg. Ez nem annyira annak a logikus felismerésének köszönhető, hogy mi illik és mi nem, hanem inkább egy belső jellemváltozásnak, amely a jelen és a múlt felé fordulva kijelentette: „Ez így tovább nem tarthat tovább."

Ez a belső elhatározás minden másnál fontosabb, és semmilyen érveléssel sem zárható ki. A nemzetek ezen új mentális hozzáállása, legyenek azok az egyik vagy a másik irányba mutatóak, a döntő okai az építésnek vagy a rombolásnak, adott esetben. Jelenlegi világpolitikai mozgalmunk súlypontja e különböző mentális energiák egymás melletti elhelyezkedéséből és erejéből adódik.

Mi, nemzetiszocialisták, egy jól meghatározott gondolkodásmódban látjuk azt is, amit „világfilozófiának" (Weltanschauung) nevezünk. Ez a szó, amelynek pontos fordítása más nyelvekre rendkívül nehéz, elsősorban pontosan azt jelenti, amit kimond: a világ szemlélésének egy sajátos módját, azaz a lélek, az elme és a jellem világosan érthető belső magatartását a külső dolgok iránt. Egy olyan magatartást, amely „igen"-ről vagy „nem"-ről dönt, és amely – ha milliók hangja – alakítja egy faj vagy nép életmódját, államszerkezetét, kötelességeit és kiváltságait. Ez a magatartás tehát a lényegi, alapvető és döntő tényező. Ha áthatja az élet minden különböző területét, akkor egységes és egységes nemzetről beszélhetünk; akkor azt mondhatjuk, hogy az állam, a nép és a „világfilozófia" eggyé olvadt. Természetesen ez csak nagyon ritka esetekben történik meg. A legtöbb nemzetet a faji jellemzők és a politikai események hatása alatt az élet különböző területein eltérő áramlatok érintik, amelyek gyakran a nemzeten belüli legsúlyosabb konfliktusokhoz vezetnek.

A „világfilozófia" tehát nem egyenlő a vallással, de magában foglalhatja az utóbbit. Egy „világfilozófiát" különleges jelleggel ruházhat fel a vallás vagy egy tudomány; alakíthatja egy nemzet művészi vagy kulturális tulajdonságai. Ha egy nép „világfilozófiája" valóban mély és valódi, akkor mindent magában foglal és jellemez. Másrészt viszont elég tágas ahhoz, hogy a legkülönbözőbb mentális és spirituális temperamentumokat is befogadja.

A különböző nemzetek és kiemelkedő személyek hozzáállása a világfilozófiával kapcsolatos kérdésekhez, legyenek azok vallási, tudományos vagy kulturális jellegűek, fontos tényező volt a nemzetek szellemi, de politikai életének meghatározásában is az elmúlt évszázadok során, és úgy vélem, hogy a kérdés, hogy milyen hatással volt a világfilozófia a külpolitikára a történelem nagy korszakaiban, a világtörténelem egyik legérdekesebb problémája. Kétlem, hogy ez a kérdés eddig kellően mélyreható tanulmányozás tárgyát képezte volna, bár nemcsak a kutató, hanem minden államférfi számára is vonzónak kellene lennie.

Engedjék meg, hogy néhány példát említsek annak bemutatására, hogy egy politikai szervezet mennyire határozottan... „világfilozófia" befolyásolhatja a történelem fejlődését évszázadokon és évezredeken át?

Amikor a keresztény vallás a Földközi-tenger térségéből elterjedt az európai kontinensen, és egymás után a germán törzsek keresztények lettek, kiderült, hogy szinte mindegyikük nem fogadta el a római katolikus dogmát, hanem ariánusokká, azaz Arius követőivé váltak, akiknek a kereszténység megalapítójának személyéről és isteni helyzetéről alkotott felfogása lényegesen eltért a római katolikus egyház felfogásától. Csak egy fontos törzs vált római katolikussá, ... miatt.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a vezető kényelmét szolgálták, nevezetesen a frankok. Ezek a frankok azonban katonai szempontból is a legerősebb törzs voltak, és nem távolodtak el nagyon messzire eredeti otthonuktól, mint a keletnémetek, így a régi Róma kemény, fiatal akaraterővel volt összekapcsolva, amely ettől kezdve kelet felé fordult. Ez az akaraterő mind katonai, mind világfilozófiai téren győzedelmeskedett. Alexandriai Arius (Kr. u. 336-ban halt meg) azt tanította, hogy Krisztus nem Isten, hanem ő teremtette. Tanítását a nikaiai zsinat betiltotta, és így Európa nem ariánussá vált, ahogy az kezdetben valószínűnek tűnt, hanem római katolikussá. Itt tehát az egyik eszme győzelmét látjuk a másik felett, amely a világtörténelem szempontjából mérhetetlen következményekkel járt volna. Ha a többi, ariánus törzs legyőzte volna a frankokat, Európa teljesen más szellemi arculatot öltött volna, és az egész protestáns mozgalom, amely később megvalósult, nem jelent volna meg; legalábbis nem ugyanabban a formában.

Egy második példa arra, hogyan erőltette rá akaratát egy valláson alapuló „világfilozófia” egész nemzetekre, az iszlám. Ez a hit számtalan beduin törzset egyesített, akik hitükben erősek voltak, meghódították Afrika egész északi részét és megszállták Dél-Európát. Bár az európaiak, akik függetlenségükért harcoltak, eltaszították, a mohamedán vallás a lakott föld jelentős részére nyomot hagyott: Gibraltártól Afrikán át Palesztináig és így tovább egészen Indiáig. A mai napig tartó politikai mozgalmak és keserű viszályok azt mutatják, hogy egy adott „világfilozófia” hogyan működik folyamatos hajtóerőként, arra kényszerítve az összes, befolyása alá tartozó nemzetet, hogy terjesszék és megvédjék sajátos „világfilozófiájukat”, életmódjukat, kormányzási felfogásukat, kultúrájukat.

Miután az Egyetemes Egyház évszázadokon át győzedelmeskedett, Európa számos részén erőszakos felkelések törtek ki ellene. Ezek a népből tiltakozásokat váltottak ki, amelyek megrázták a világot, és egy közös ideológián alapultak. Évszázadokon át tombolt Európa-szerte a különböző protestáns népek harca az Egyetemes Egyház és katonai képviseletei ellen. De e küzdelem közepette az európai kollektív gondolkodás teljesen új irányba fordult, igen jellemző módon: a lényegében vallási vagy dogmatikus küzdelemből a vita nemzetivé vált. Egy nemzeti struktúra védelme kiszorítja az etikai értékeket, még akkor is, ha képviselőik a legmagasabb rangúak. Talán a legjobb példa erre az új korszak felé fordulásra Richelieu bíboros esete. Ő XIII. Lajos vezető miniszterét és XI. Lajos utódját látta magában, aki megvalósította az utóbbi által kidolgozott nemzeti egyesítési tervet; másrészt püspök, majd később a római egyház bíborosa volt. A párizsi udvarban a római katolikus befolyás érvényesült, és elsősorban a spanyol párt képviselte. Róma politikája kétségtelenül Spanyolországnak és a Habsburgoknak kedvezett, és a hispán-habsburg győzelem Franciaország felett minden bizonnyal hosszú időre tisztán katolikus felsőbbrendűséget eredményezett volna Európában. Richelieu azonban, bár protestáns szövetségeseivel kötött minden paktumában szabadságot követelt a római egyháznak, a másik oldalra helyezte át támogatását, és mindent megtett a világ Habsburgok elleni mozgósításáért, valamint Spanyolország hatalmának megtöréséért, egyúttal semlegesítve a pápa világi hatalmát. A francia udvarban lévő összes pápai baráttal szemben minden intézkedést megtett Franciaország felsőbbrendűségének megszilárdítására; függetlenségének biztosítása érdekében megsemmisítette a protestánsokat saját országában, de szövetséget kötött Gusztáv Adolffal és Bernát weimari herceggel. Még a francia ágyúkat is elrendelte, hogy tüzet lőjenek a pápai katonákra. Úgy gondolom, hogy ezek a lövések, amelyeket egy római bíboros parancsára adtak le Róma hadserege ellen, Európa új szemléletre való áttérését szimbolizálják, amely azóta sem szűnt meg jelen lenni kontinensünk életében.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A tizenkilencedik században ez a hozzáállás megváltozott, egy újfajta európai nacionalizmus irányába. A világon mindenhol a nemzeti eszme volt az élet felszabadító gondolata. Ennek bizonyítéka a kor számos írásában, valamint Washington, Bolivar és Garibaldi személyeiben található. Ugyanakkor a tudomány és a kereskedelem egyre nagyobb jelentőségre tett szert, és Walter Rathenau mondása: „A sorsot a gazdaság dönti el” a legtöbb társadalmi probléma kidolgozásának „vezérmotívumává” vált. Egy másik fontos tényező az egyes államok népességszáma volt, ami arra késztette őket, hogy a világ bármely pontján piacokat keressenek termékeik és nyersanyag-ellátásuk számára. Ezt a hozzáállást elsősorban egy világszerte szétszórt nép támogatta és terjesztette. Azt javasolták, hogy egy „világköztársaságot” kell megcélozni, és hogy a korábban létező nemzeti gazdasági rendszereket egy úgynevezett világgazdasági rendszer váltsa fel, lehetőleg központi irányítás alatt.

Igaz, hogy a századfordulón léteztek katonai-politikai jellegű nemzetállamok, de gazdasági szempontból nézve számos különböző gazdasági csoport, kereskedelmi és ipari tröszt, valamint nemzetközi bank szinte reménytelen zűrzavara létezett, amelyek egymással szemben álltak, és amelyek sikere vagy kudarca oly sok embert érintett, hogy a nemzeti politika kénytelen volt alárendelni magát ezeknek a magánérdekeknek, és azokat nagyrészt nemzeti fontosságúként elismerni.

Tiltakozásul e tisztán gazdasági rendszer minden tekintetben társadalmi hatásai ellen emberek milliói keltek fel, és hallgatták a társadalmi szabadságot hirdető tanokat egy minden nemzetet átfogó mozgalom, a Marxista-Kommunista Internacionálé révén. Mindezek az áramlatok és tendenciák, amelyeket folyamatosan bonyolítottak és új mellékhatások erősítettek, a XIX. század végén akadályt jelentettek, és nyugodtan kijelenthetjük, hogy Friedrich Nietzsche volt a legérzékenyebb szeizmográfusa ezeknek a rengéseknek, amelyek az egész világot megrázták. Nem szentimentális filozófiának hódolt, hanem előre látta a közelgő eseményeket, amelyek több százmillió embert érintenek majd.

Az a felismerés, hogy a társadalmi szövet nihilizmusba omlik mind a polgári, mind a marxista erők hatására, és egyúttal az a remény, hogy ebből a katasztrófából egy erős faj fog kinőni, jellemzi aforizmáit és minden írását. Ugyanakkor olyan emberek, mint Paul de Lagarde és Richard Wagner úgy érezték, hogy a világ a végéhez közeledik, és egy új világ születik. Oroszországban Dosztojevszkij komor színekkel festette le Oroszország végét. És miközben a szélsőséges bizonytalanság érzése általánossá vált, ezek a formátlan eszmék minden nemzet fővárosában elfogadásra találtak. Oroszország elbukott, és azok a tendenciák kerültek hatalomra, amelyeket Dosztojevszkij a „Karamazov testvérek” és a „Démonok” című műveiben megjósolt. A kommunizmus győzedelmeskedett Oroszországban minden társadalmi elmélet ellen, nem a városok proletár tömegszervezete révén, hanem azáltal, hogy egy már megtört akarat egy erős akaratú, nem európai jellem befolyása alá került.

Ha áttekintjük ezeket a különféle világfilozófiákat, amelyek gyakran halálos ellentétben állnak egymással, azt találjuk, hogy mindegyikben van egy közös vonás. Mindegyik egy jól meghatározott doktrínából fakad, legyen az vallási, tudományos vagy társadalmi-etikai természetű. Ezekre a doktrínákra vagy hitvallásokra építenek egy programot, összegyűjtik mindazokat, akik hisznek ebben a programban, és minden rendelkezésükre álló politikai és katonai erővel igyekeznek megvalósítani ezt a doktrinális programot.

Általánosságban és politikailag szólva ez a hozzáállás összefügg azzal, amit „egyetemességnek” nevezhetünk. Ez az egyetemesség létezik, függetlenül attól, hogy egy személyt neveznek ki legfőbb mesternek, akitől egy világmozgalom törvényeit kapja, vagy hogy absztrakt alapokon nyugszik.
******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

társadalomra vagy bármilyen konkrét elméletre. Valójában az európai történelem elmúlt tizenöt évszázada azt mutatja, hogy minden nemzet valahol egy ilyen egyetemesen felfogott „világfilozófián” belül mozog, és hogy a nemzetek közötti összes nagy küzdelem egy olyan doktrínán belül zajlott, amely egyetemes jellegű volt. Ezt a doktrínát a vallási egyetemesség jellemezte a római katolikus „világfilozófiában”; és ugyanez a jellemző létezett a protestáns dogmában is, bár más formában és az individualista eredmények ellenére; a liberalizmus rendszerében egy társadalmi-etikai egyetemességet találunk, olyat, amilyet a francia forradalom idején hirdettek; és egy nihilista egyetemesség jellemezte a marxista mozgalom ágát, a világkommunizmust, amely már nem ismerte el a nemzetiségeket és az államokat, hanem csak a Szocialista Szovjet Köztársaságok Szövetségét, amelyhez bármikor más szovjet köztársaságok csatlakozhattak.

A döntő és radikális világfilozófiai változás, ahogyan azt ma látjuk, abban a szilárd meggyőződésünkben rejlik, hogy az elkövetkező harc már nem lesz ugyanolyan jellegű, mint korábban, és hogy a nemzeti harcokat nem egy adott, univerzalista jellegű „világfilozófián” belül fogják vívni, hanem ezeket a harcokat egy nacionalista „világfilozófián” belül fogják megvívni. Más szóval: a korábban tisztán állami jellegű tendenciák kiszélesednek, és világfilozófiai szempontból vizsgálódnak, döntő tényezővé válva az élet szabályozásában a legtágabb értelemben. Korunk elején az egyetemes egyház uralma volt a legmagasabb vallási és politikai elem. Amikor az első felkelés kitört, két vallási felekezet állt szemben egymással. E harc későbbi szakaszában ezek a fő tényezők a vallási színtérről az állami-politikai színtérre kerültek át, amely először a monarchia, végül pedig a köztársasági eszme formáját öltötte.

A tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején azt tapasztaljuk, hogy az osztályeszme állt a legfőbb helyen emberek millióinak tudatában. És ezek a különböző tényezők mindegyike alkotta a különböző pártok egyikének alapvető politikai elvét, különösen Németországban. A középkor fő tényezőjét a Centrumpárt képviselte; a dinasztikus eszmét a korábbi konzervatív csoportok; a köztársasági eszmével ötvözött gazdasági eszmét a demokrata párt; az osztályeszmét pedig a marxista csoportok. Mindezen Németországban létező csoportokkal szemben a nemzetiszocialista mozgalom egy új, mégis régi fő tényezőt hirdetett, nevezetesen a nemzeti becsület eszményét.

Az elmúlt tizennégy év összes küzdelme, 1933-ig, e zászló alatt zajlott. Ha azonban misztikus erőre tett szert, az csak azért volt lehetséges, mert egy nagy, becsületére tudatosan tekintő nemzet összeomlott, ami után már csak egyetlen döntés maradt hátra. Vagy a régi politikai csoportokat kellett tovább tolerálni, mint a régi világ filozófiáinak képviselőit, vagy egy új, új elveken alapuló politikai filozófiát kellett létrehozni a német nép életének alapjául. Nem kell hangsúlyoznom, hogy a nemzeti becsület eszméje nem egy hirtelen felbukkant új eszme; sőt, amióta német nép létezik, egész művészete és irodalma körülötte forog. A „Hildebrand-eposz”, a „Nibelung-ének” és a „Gudrun-saga” ezt bizonyítja, akárcsak az egész német hősi zene. Emellett ez az eszme állt a régi német „szász törvények” és a „polgári jog” (Stadterecht) jogi kódexeinek gyökerében, amelyek sok nép számára számos olyan tényező alapjává váltak, amelyek végül az egyesüléshez vezettek. Azt sem szükséges hangsúlyoznom, hogy amit itt mondok, nem más nemzetekre való utalásnak vagy kritikának szánom.

Egyetlen célom az, hogy elmagyarázzam, mi történt itt Németországban, és bemutassam, hogy ebben az esetben nem egy forradalommal van dolgunk a sok közül, hanem a döntő forradalommal...
A német történelem elkezdődött: egy forradalom, amely nem hirtelen kezdődött, hanem amelynek alapelvei

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

megtalálható a német paraszthábor úkban, a régi „szabad városok” törvényeiben, Nagy Frigyesnél, az 1813-as német felszabadító háborúk vezetőinél, valamint a tizennyolcadik és tizenkilencedik század közötti fordulópont nagy gondolkodóinál.

És engedjék meg, hogy itt kijelentsem, hogy ez a buzgó német nacionalizmus valóban nem fenyegeti más népek jogos nacionalizmusát, hanem éppen ellenkezőleg, pontosan ez a német nacionalizmus az, amely minden más kérdéssel szembeni szellemi felsőbbrendűségével egyedül garantálhatja azt az igazságos egyensúlyt, amelyre az egész világ vágyik. A ma a nemzetiszocialista mozgalomra épülő autoriter állam képes felszámolni a más fajú emberek körében folytatott indokolatlan kulturális propagandát, valamint a törvénytelen gazdasági terjeszkedést, amely egyébként a német nemzetet a gazdasági konfliktusoktól a más nemzetekkel való politikai viszálykodásig vezethetné.

A német nacionalizmus, a fajon és a származáson alapuló „világfilozófia”, nem az egyetemességhez kapcsolódó dogma; sem előfeltevései, sem következtetései nem tartalmazzák azt a feltételezést, hogy más, tehát különböző nemzetekre és fajokra kellene hatással lennie. Másrészt úgy gondoljuk, hogy filozófiánk a természet és törvényei iránti tiszteletteljes csodálathoz való visszatérést is jelenti. A nemzetiszocialista „világfilozófia” tehát számunkra a nemzeti élet azon formáitól való tudatos elfordulást jelenti, amelyek nem tulajdonítanak kellő jelentőséget a különböző népek és fajok sajátosságainak; azoknak a kulturális-tudományos tanoknak az elvetését, amelyek azt állítják, hogy minden nemzetre egyformán vonatkoznak; és végül úgy tekintünk rá, mint egy kísérletre, hogy magasabb rendű és egyben mélyebb tudatosságot érjünk el saját hajtóerőinkről ugyanezen területeken. Új „világfilozófiánk”, távol attól, hogy másokat megvetne, lényeges eleme a nemzetek és kultúrák közötti kölcsönös, valódi tisztelet megteremtésének.

Emiatt például a nemzetiszocialista mozgalom a legnagyobb tisztelettel tekint egy teljesen más fajra és állami alkotmányra, mindkettőnek megvannak a maga sajátos jellemzői. A Távol-Kelet két nagy nemzetében olyan struktúrákat látunk, amelyek saját alapjaikon épültek. Számunkra Japán, amelynek történelme évezredekre nyúlik vissza, csodálatra méltó vallási kifejeződésében, az állami hatalomnak való alárendeltségében és a nemzeti érdekek iránti odaadásában. A kínai nemzet is a „világfilozófia” egyik formájából, a közgazdaságtanból és a társadalmi etikából fejlődött ki, amely bár ma szétesettnek tűnik, még újjáéledhet. És ezt az újjászervezési kísérletet ugyanolyan érdeklődéssel és tisztelettel fogjuk figyelni, mint amilyennel más nemzetek minden nemes törekvését bánunk.

Jellemző, hogy a gyakorlatilag ellenőrizetlen, számos nemzetet világszerte érintő terjeszkedés korszaka konfliktushoz és annak felismeréséhez vezetett, hogy a gazdasági terjeszkedés időszakát követően egyfajta visszaesés következett be. Ebben minden nemzet megtalálja igazi formáját. Azt, hogy ez a küzdelem kivétel nélkül minden nemzetben létezik, a társadalmi vagy világfilozófiai jellegű erőszakos összecsapások bizonyítják szerte a világon. Ezek a harcok a hitetlenség szinte egyetemes jelenlétét bizonyítják, és azt mutatják, hogy a nemzetek cselekedeteit végső soron nem egy jól meghatározott eszme irányítja, hanem számos különböző rendszer küzd a felsőbbrendűségért anélkül, hogy tartós döntésre jutnának.

Ha helyesen értelmezzük a kortárs politika jeleit és jelzéseit, úgy tűnik, hogy minden nemzet szellemi küzdelme középpontjában az a vágy áll, hogy az összes határozatlan háborút vívó rendszert egy adott rendszerrel, vagy egy teljesen újra, amely mindegyiket felülmúlja, váltsák fel.

Németország akár egy példát is szolgáltathat ebben a világméretű küzdelemben – és nem feltétlenül egyet.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

példaértékű példa – annak a lehetőségnek a megerősítésére, hogy egy úgynevezett „végzetes” fejlemény semmiképpen sem végződik kommunizmussal, hanem egy erős jellemből fakadó elszántság legyőzheti az elavult gondolkodásmódot, amely már nem felel meg a mai viszonyoknak. A Saar-vidéken tartott szabad és titkos népszavazás megmutatta az egész világnak, hogy az új életfelfogás milyen mélyen áthatotta az egész német nemzetet minden ellentétes áramlat ellenére, amelyeknek minden akadály nélkül engedték érvényesíteni befolyásukat. Mi magunk legalábbis meg vagyunk győződve arról, hogy a német rendszer, amennyiben megakadályozza, hogy bármilyen magánpolitikai vagy magángazdasági érdek hatalomra jusson, egyedül képes meghatározni a Német Birodalom számára azokat a korlátozásokat, amelyek nemcsak Németország, hanem más államok létfontosságú érdekei szempontjából is elengedhetetlenek.
Ez hosszú évek óta először teszi lehetővé, hogy különbséget tegyünk a magánérdekek, legyenek azok bármilyen erősek is, és a nemzet egészének létfontosságú érdekei között. Ugyanakkor lehetőségünk van egy stabil külpolitikára is, amelyet olyannak képzelünk el, hogy a különböző nemzetek életével kapcsolatos természetes hajtóerők többé ne irányuljanak önkényesen egymás ellen, hanem mind az egyes nemzetek, mind az összes nemzet szerves együttműködésének érdekében egymásnak feszüljenek. Ebben a nagyhatalmi komplexumban ekkor válik lehetővé, hogy a számszerűen kisebb nemzetek többé ne a szűk egoizmus eszközei legyenek, hanem olyan egységek, amelyek egyenlő jogokkal rendelkeznek a nagyhatalmak közötti szerves tevékenységekben. Hozzátenném, hogy amikor „kis nemzetekről” beszélek, csak területükre és népességükre utalok, és semmilyen módon nem kívánom lekicsinyelni szellemi és kulturális jelentőségüket.

Így a nemzetiszocialista „világfilozófia” és a nemzeti eszme újjászületése az állam és a nemzetgazdaság új felfogását hozza létre; az egyén feletti új, jól szabályozott állami ellenőrzést, amely egyedül képes valódi szabadságot teremteni, éles ellentétben az egyének általi visszaélésekkel, amelyek az ellenőrzés hiányában az élet számos területét érintették, egész nemzetek érzéseit és gondolatait mérgezték és rombolták, nem a rombolók, hanem a nemzetek kárára.

Az élet különböző formái közötti harmónia megteremtése, a nemzeti tevékenység minden ágát szabályozó tekintélyelvű állam és más államok közötti megállapodások, valamint az így kialakult államcsoportok („komplexe”) és más, politikai, faji és földrajzi tényezők által meghatározott egységek közötti megállapodások – ellentétben a XIX. századot jellemző véletlenszerű elemekkel – mindezek jelentik jelenlegi korunk döntő változását. A nemzetiszocializmus pedig készen áll arra, hogy ezeket a célokat minden nemzet érdekében szolgálja. Így azt tapasztaljuk, hogy az új „világfilozófia” döntő alakító hatással van a politikai gondolkodásra, és végső soron a gazdasági és külpolitikai tevékenységre.

Úgy véljük, hogy az ebben a rövid összefoglalóban felvetett megfontolásokat érdemes közelebbről is megvizsgálni a lehetséges gyakorlati alkalmazások és hatások szempontjából; szem előtt tartva egy évszázaddal ezelőtt a szabadságért harcoló német szavait: „Tiszteld mások hazáját, de szeresd a sajátodat”.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Fasizmus, nők és demokrácia, Norah Elam

„A tapasztalat azt mutatja, hogy ma minden országban a demokrácia szabadon kibontakozhat, a legbotrányosabb korrupció is megmutatkozik anélkül, hogy bárki is hasznosnak tartaná a gazemberség leplezésére. A demokrácia a · · bőség földje, amelyről a gátlástalan pénzemberek álmodoznak.”

– Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TÓ, egy igazi cinikus, aki végigélte a nők szavazati jogáért folytatott küzdelmet 1906 és 1914 között, nincs szórakoztatóbb látvány, mint a háború utáni rajongóé, akinek egyetlen megszállottsága a fasiszta Nagy-Britanniában a szavazati joggal rendelkező nőkre leselkedő állítólagos veszély.

Ez a nem sejtett gondoskodás váratlan helyeken találja meg legkitartóbb támogatóit, és azok, akik annyira elkeseredtek a háború előtti küzdelemmel szemben, ma teljesen megváltoztak. Újonnan talált pártfogóink felülmúlhatatlanok abban az elhatározásban, hogy a nőktől elvileg semmit sem szabad megtagadni, még akkor sem, ha a gyakorlatban a létezésükhöz szükséges legtöbb dolgot meg kell tagadni tőlük.

Az a nő, aki részt vett abban a történelmi küzdelemben, és a szavazást csupán szimbólumnak tekintette, és hitte, hogy segítségével egy új és jobb világ teremthető, számára ez a fajta támogatás ugyanolyan visszataszító, mint egy generációval ezelőtt volt. Úgy gondolja, és némi joggal, hogy szemtelenség, hogy azok, akik mindezen fárasztó években soha nem emeltek kezet a segítségére, hanem ellenkezőleg, nemietlen virágónak vagy csalódott vénlánynak írták le, a siker órájában megpróbálják kihasználni a nemét egy reakciós és dekadens rendszer érdekében. Az ilyen arcátlanság csak azért lehetséges, mert azok, akik ehhez folyamodnak, teljesen félreértették és még mindig félreértik ennek a küzdelemnek a jelentését, és a politikai szabadság iránti követelést a személyes szabadság utáni vágyként értelmezték.

Eljött az idő, hogy újra megfogalmazzuk azokat az elveket, amelyek alátámasztják azt a figyelemre méltó és határozott megnyilvánulást, amely a rendezett változást célozta nemcsak a nők helyzetében, hanem a velük szemben elfogadott hozzáállásban is.

Mi volt hát az alapja annak a szenvedélyes felindulásnak, amely ezrek szívét megmozgatta és fejüket vezérelte azokban a viharos években? Nem az egyéni önérdek nemtelen vágya, és nem is a nők kizárólag a saját nemükért folytatott küzdelme volt az, ahogyan oly sokan képzelték. Épp ellenkezőleg, a vezetőktől a legszerényebbekig az az alapvető meggyőződés volt, hogy egy férfiak és nők által lakott világban, egy olyan politikai rendszerben, amely mindkét nem sorsát irányítja, az az ország, amely kizárja tanácsaiból lakossága több mint felének befolyását, nézőpontját és tehetségét, ennyiben akadályozva lesz a legjobb kormányzati rendszer kidolgozásában. Ha a férfiak a kaotikus gazdasági körülmények áldozatai voltak, a nők velük együtt szenvedtek. Ha azok a társadalmi körülmények, amelyek között a férfiak szinte reménytelen létezést éltek át, elviselhetetlenek voltak, ugyanúgy azok voltak a nők számára is.

Körülnézve hazájuk nagyvárosaiban, északról délre és keletről nyugatra, olyan lakhatási körülményeket láttak, amelyekről férfiak és nők egyaránt egyetértettek abban, hogy a modern civilizáció szégyenét jelentik; a munkaerőpiacot figyelve aggodalommal tekintettek a bérből élőket kísértő bizonytalanság kísértetére, amely a régi rendszer velejárója. A politikai téren megjegyezték...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

hogy mind a bel-, mind a külpolitikában az ügyeket úgy irányították, hogy rettegést keltsenek mindenki szívében, aki mélyen törődött Nagy-Britanniával, vagy felismerte azt a dekadenciát, amely már elkezdte erodálni az állam minden pártját. Követelni kezdték, hogy a nőket a férfiakkal egyenlő feltételekkel hívják be, hogy segítsenek, mielőtt túl késő lenne.

Ez a felkelés röviden a régi ellentétek kihívása és az állam testületén belüli együttműködésre való felhívás volt.

A gyakorlati állampolgárság ezen felfogásában a nők küzdelme szorosan hasonlít a fasizmus új filozófiájához. Valójában a fasizmus a logikus, bár sokkal grandiózusabb felfogása azoknak a fontos kérdéseknek, amelyeket egy generációval ezelőtt a militáns nők vetettek fel. A hasonlóságok itt még nem érnek véget. A nőmozgalom, akárcsak a fasiszta mozgalom, szigorú fegyelem alatt működött, és minden párthoz kötődött; támogatói minden osztályból és pártból érkeztek. Arra szólította fel a nőket, hogy felejtsék el az önérdeket; mondjanak le apró személyes előnyökről és a védett kevesek kiváltságairól a sokak javára; és álljanak ki együtt a faj jólétére nézve oly katasztrofális rendszerben rejlő igazságtalanságok és sérelmek ellen. A fasiszta mozgalomhoz hasonlóan ez is megválasztotta vezetőjét, és miután ezt megtette, abszolút hatalmat adott neki politikája és sorsa irányítására, olyan hűséget és odaadást mutatva, amelyet soha nem múltak felül az ország történelmében. Sőt, akárcsak a fasiszta mozgalom, szembenézett az utcák brutalitásával; ellenfelei gúnyolódásával; a jóindulatúak félreértéseit; és a politikusok haragját. Elviselte a fennálló kormány gyűlöletét, végül pedig a börtöncella magányát és az erőszakos etetés borzalmait. A nyílt tereken és az utcasarkokon álló szónokait megfosztották a szólásszabadság jogától; irodalmuk árusításának szószólóit leköpték és szidalmazták; küldöttségeit bántalmazták. A szüfrazsettek minden olyan garázda sportágává váltak, aki a saját kezébe vette a törvényt. Hogy a hasonlatot még pontosabbá tegyük, egyetlen rágalom sem volt túl aljas és egyetlen becsületsértés sem túl aljas ahhoz, hogy vezetőinek erkölcsi jellemét, vagy a nekik hűséggel tartozó nők céljait és szándékait kritizálja.

Így történt, hogy az ilyen módon összekovácsolódott nőknek nem voltak illúzióik a politikai és pártjelvényekkel kapcsolatban, és amikor a szent szavak, a „demokrácia” és az „egyéni szabadság” mindennaposak voltak ellenzőik ajkán, emlékeztek arra, hogy ezeket a dolgokat egy liberális kormányzat alatt, egy olyan párt bajnokai tették, amely a demokratikus rendszert politikai bölcsessége csúcsává tette. Hogy e párt alatt bűnözőkkel, őrültekkel és gyerekekkel egy kalap alá vették őket. Meglehetős meggyőzően azzal érveltek, hogy ha ez a demokrácia, akkor a nőknek kevés reményük lehet tőle.

A demokratikus rendszer törvényen kívülijeként szerzett tapasztalataik semmihez sem hasonlíthatók ahhoz, amivel szembesültek, amikor a rendszer kétes védelme alatt álló, megbecsült polgárokként találták magukat.
Igaz, hogy ötévente egyszer, nagyon rövid időre kiérdemelték az egyéni szabadsághoz való jogot, de miután feltették azt a végzetes keresztet a szavazólapra, és becsukták maguk mögött a szavazófülke ajtaját, attól a pillanattól kezdve teljesen tehetetlennek találták magukat a demokratikus gépezettel szemben.

Bár azt fogják mondani, hogy ezért harcoltunk, egy pillanatnyi elmélkedés után kiderül, hogy ezt csupán szimbólumnak tekintették. A nők soha nem követték el azt a végzetes hibát, hogy azt képzeljék, hogy mivel a férfiak szavaztak, szükségszerűen szabadok. A mai ostoba nő jellemzője, hogy azt feltételezi, hogy egy nő szabad, mert ő is szavaz, vagy hogy a demokrácia valaha is mást kínálhat, mint a férfiak és nők gondos és szervezett kizsákmányolását, akik eltűrik a létezését.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A háború végén korlátozott szavazati jogot kaptak, a nők pedig bekerülhettek a parlamentbe, és az 1918 késő őszi választások adtak nekik első lehetőséget erre. A pártrendszer már kezdte mutatni a hanyatlás első jeleit, és a megtorló igazságszolgáltatás kérlelhetetlen törvénye szerint a párt, amely a demokráciát életre hívta Nagy-Britanniában, teljes visszavonulásban volt hálátlan utódai előtt. Mindazonáltal a nők diadaluk első csapásában az akkor létező pártokhoz fordultak szavazóként vagy potenciális jelöltként.

Saját bizalmatlanságom a pártpolitikával szemben óvatossá tett azzal, hogy ebbe az irányba forduljak, és inkább függetlenként indultam, és ez alkalommal – egy kivételével – az összes többi női jelölttel együtt indultam. Kivételt képezett a Sinn Fein grófnő, Markievicz, aki bár Nagy-Britannia hírhedt és nyílt ellensége volt, a demokratikus rendszerben teljesen egyszerűnek találta, hogy bekerüljön annak az országnak a parlamentjébe, amelyről nyíltan dicsekedett, hogy le fogja rombolni, szét fogja bomlasztani és hiteltelenné teszi. Ha jól emlékszem, ellenzék nélkül tért vissza. A következő példa sem volt biztatóbb, ugyanis az első nő, akit egy angol választókerületből választottak meg, egy amerikai születésű állampolgár volt, akinek nem volt semmilyen felhatalmazása arra, hogy a brit nőket képviselje a saját parlamentjükben, azon kívül, hogy egy brit alattvalóhoz ment feleségül, aki apja halála után kénytelen volt bekerülni a felsőházba. A nőmozgalom ellenzői alig leplezett elégedettséggel mutattak rá erre a végkifejletre, és igyekeztek ezt a hölgyet a női felelőtlenség szánalmas példányaként beállítani. Nem kellett volna ennyire személyeskedőnek lenniük, hiszen a militáns nők évekig tartó erőfeszítéseinek és küzdelmének eredményeként nem volt se jobb, se rosszabb, mint bármely más nő, akit a Brit Alsóházba választottak. Szomorú tény, bár ettől függetlenül igaz, hogy a párt női tagjainak Westminsterbe való megválasztása semmit sem változtatott sem a férfiakon, sem a nőkön, és bár sok tehetséges nő csatlakozott megválasztott képviselőink soraihoz, befolyásuk teljesen elhanyagolható volt Nagy-Britannia vagy Birodalma sorsára nézve. Ők, akárcsak férfi kollégáik, csupán fogaskerekek a demokratikus rendszer pártkerekeiben, akik a pártkorbács küszöbén vonulnak be a lobbiba, tehetetlenül a hivatalos gépezet erőgépezetével szemben, amely előregördül, eltapos minden kezdeményezést és függetlenséget maga előtt, és mindenkit, aki hűséggel tartozik neki, puszta kódfegyverre redukál a politikák és intézkedések végrehajtása érdekében. És ha ez igaz a Parlamentre – és ki tagadhatja ezt? –, akkor még inkább igaz a női szavazókra. Ő is ebbe a kérlelhetetlen rendszerbe van zárva, pártszervezetének valóságos rabszolgája.

Azoknak, akik ezt megkérdőjelezik, fel kell tenni a kérdést: Milyen hatalma van a női képviselőnek vagy a női szavazónak a jelenlegi rendszerben arra, hogy megváltoztassa bármely megválasztott kormány politikáját? Vajon a jelenlegi rendszer leglelkesebb csodálója azt állítja, hogy a nők, függetlenül attól, hogy melyik párthoz tartoznak, elégedettek az ország jelenlegi helyzetével? Hajlandóak-e változatlanul hagyni azokat a gazdasági feltételeket, amelyekben a foglalkoztatottsági adatok elérték a hihetetlen két-három milliós számot? Megelégszenek-e a lepusztult területek látványával, amelyek minden élő ember szívébe kétségbeesést keltenek? Közömbösek-e a mezőgazdasági körzetek hanyatlása és a mezőgazdaság nehéz helyzete iránt, és nem törődnek-e a szörnyű lakhatási körülményekkel, amelyeket minden párt egyformán elítél?

A birodalmi és külpolitika hatalmas területére térve, vajon azt kell-e állítani, hogy a brit nők többsége a Birodalom szétesését, vagy az állítólagos nemzeti kormány jelenlegi külpolitikájának irányát kívánja látni, amelyben paktumokat és kötelezettségeket kötnek az ő nevükben és titokban az ország nyílt ellenségeivel, miközben mi védtelenek maradunk, nemcsak a saját közvetlen védelmünk érdekében, hanem arra az esetre is, ha szükségessé válna ezen kötelezettségek betartása? Valóban tudjuk, hogy mire vállalunk felelősséget?

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

elkötelezett; mit foglal magában ez a kollektív biztonsági politika, vagy mi az a baljós hatalom, amely ezt diktálja? „A demokrácia a bőség földje, amiről gátlástalan pénzemberek álmodoznak” – mondja Georges Sorel. Van-e a szavazati joggal rendelkező nőknek bármilyen hatalmuk arra, hogy ellenőrizzék a bel- vagy külpolitikát, amelyet azért diktáltak, hogy ez az álom valóra váljon? Ne feledjük, hogy amikor eljön az ideje a számlák kifizetésének, birkaként fogunk a vágóhídra hajtani minket, tehetetlenül e politikák következményei előtt. Mi az úgynevezett szabadság értéke, ha nem adhatja meg nekünk a hatalmat ezeknek a fontos kérdéseknek a megváltoztatására?

Ha igaz, hogy az átlagos női szavazó ezek közül egyiket sem akarja, akkor miért engedi meg ezeket, ha a demokratikus rendszerben szabad? Ha rendelkezik ezzel a szabadsággal, nem bűnös-e kétszeresen, sőt háromszorosan is, amiért még egy órával tovább elszenvedi ezeket? Ez a próbája annak, hogy felelősségteljes szerepet kíván vállalni országa kormányzásában. Ha a meglévő rendszerben megszerezte a szükséges hatalmat és szabadságot, akkor a vád, miszerint nem képes állampolgári szerepet betölteni országa ügyeiben, sőt, valójában alkalmatlan a felelősségvállalásra, a végletekig bebizonyosodott.

Ezek közül egyik sem igaz. Az igazság abban rejlik, hogy a jelenlegi elavult rendszerben sem a férfiak, sem a nők számára nincs szabadság. Ami mind a férfiakat, mind a nőket béklyóba ejti, az a pártrendszer hanyatlásnak indult, és ez annál is inkább észrevehető, mióta a felnőttek szavazati jogát megadták a féktelen demokráciában. Az egész világon ugyanez a dekadencia lépett be az idő és a körülmények elkerülhetetlen menete révén, a szegénység világából a határtalan bőség világába való átmenet nemcsak szükségessé, hanem létfontosságúvá teszi a rendezett tervezést. E változások alatt a régi világ módszerei elavultak, és helyet kell adniuk az újnak. Ha a nők méltóak akarnak lenni a helyükre a nemzet tanácsaiban, realistaként kell szembenézniük az új világ körülményeivel, amelyek körülöttük gyűlnek. Előbb vagy utóbb választaniuk kell. A döntés jelentős, mert ettől függ a nők helyzete jelentős ideig. Ezért nem könnyű dolog, hogy a világ történelmének mérlegén jól mérlegeljék.

Két út áll a nő előtt. Az első az, hogy tovább kell küzdenie a régi világ hanyatló rendszerével, megelégedve azzal, hogy a különböző pártok hivatásos politikusainak szolgálólánya legyen, amelyekhez csatlakozott. Erről elmondható, hogy hosszú és hűséges próbát tett vele, és ha ennek keretében bármilyen gyakorlati változást tudott volna elérni a társadalmi, politikai vagy gazdasági szabadság irányában, sajnálatos módon kudarcot vallott. Most meg kell fontolnia, hogy a hiba benne van-e, vagy abban a rendszerben, amelyhez még mindig ragaszkodik. Ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy maguk a különálló pártok is fokozatosan eltűnnek. A Liberális Párt a múlt alkonyába vonult; a Konzervatív Párt gyorsan szétesik, és saját vezetője biztosítékára tudjuk, hogy nincs remény függetlenségének visszanyerésére. Ugyanez a sors vár a Szocialista Pártra is, mivel neki is ugyanazon az úton kell járnia, amely a másik két pártot a szociáldemokrácia mocsarába szippantotta.

Ezért jobb rendszert kell keresnie; olyat, amely jobban megfelel a modern körülményeknek.
Mi veszi át a múlt omladozó építményének helyét?

Minden politikatudományi kutató tisztában van azzal, hogy a kérdés most a fasizmus és a kommunizmus között van. Ami a brit nőket illeti, a kommunizmus kevéssé vonzó. Továbbmenve, a pusztítás filozófiája, a nőiesség természetes ösztöneinek tagadása. Minden olyan elv és gyakorlat ellentéte, amelyet a nők értékelnek és megkövetelnek.

A fasizmus tűnik az egyetlen megoldásnak. Magában hordozza a brit jellem zsenialitásához különösen illő és hozzáigazítható összes elvet. Valódi szabadságot és függetlenséget kínál minden embernek és...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

...jóakaratú nők e hazáért. Hogy ne legyen félreértés, definiáljuk ezeket a gyakran lazán használt kifejezéseket olyan szavakkal, amelyekkel egyetlen demokrata sem fog vitatkozni, mert ezek a hamisítatlan demokrácia apostolától, John Stuart Milltől származnak.

„Az egyetlen cél" – írta –, „amelyért az emberiség egyénileg vagy kollektíven jogosult beavatkozni bármelyik tagja cselekvési szabadságába, az önvédelem. Az egyetlen cél, amelyért jogosan lehet hatalmat gyakorolni egy civilizált közösség bármely tagja felett, akarata ellenére, az mások bántalmazásának megakadályozása."

Pontosan ez a fasiszta felfogás az egyéni szabadságról, és nyilvánvalóan ez egy olyan felfogás, amely a nőket illetően minden olyan lehetőséget megad nekik, amelyre jogosan igényt tarthatnak jövőbeli női állampolgári státuszukban. Egyetlen más rendszerben sem testesülnek meg ezek az elvek. Sőt, a vállalati állam gépezetében a fasizmus biztosítja a nőknek a férfiakkal egyenlő státuszt, mivel magában foglalja az egyetlen eszközt, amellyel lehetővé teszik számukra, hogy irányítsák és ellenőrizzék azokat a körülményeket, amelyek között élni fognak; így egyedül a fasizmus fogja befejezni azt a munkát, amelyet a militáns nők 1906 és 1914 között elkezdtek értük. Ezenkívül megmenti őket a pártrendszerben rejlő korrupció romlott légköréből, és most először ad lehetőséget arra, hogy saját különleges vállalataik gépezetén keresztül némi sikerrel foglalkozzanak azokkal a nagy kérdésekkel, amelyek olyan szorosan érintik saját és gyermekeik életét.

A gazdasági téren biztonságot fog biztosítani az egyenlő munkáért egyenlő bérezéssel, az örök csontvázzal a viszálykodásból, amely szétszakította a nemeket, oly szörnyű következményekkel járva az iparra nézve.

A társadalmi szférában minden osztálykorlátot eltávolít, míg a politikai szférában igazságosságot és egyenlőség a női harc történetében először.

És ami a legfontosabb, a fasizmus örökre eltörli a háború kísértetét azáltal, hogy eltávolítja az alapvető okokat, amelyek léteznek és az internacionalizmusban rejlenek, egy olyan eszközben, amelyet azért kovácsoltak, hogy lehetővé tegyék a „gátlástalan finanszírozók" számára, hogy kihasználják azt a „bőség földjét", amelyet „demokráciának" neveznek, és amelyről álmodoznak.

Mindezek megvalósításához a fasizmus megköveteli, hogy a nők a férfiakkal egyenlő mértékben fegyelmezetten működjenek együtt egy rendezett állam összekovácsolásában, és a fasizmus jogosan rója az állam minden polgárára a felelősséget és a kötelességet, hogy harmóniában dolgozzanak, nem pedig valamely réteg vagy osztály érdekében, hanem az egész nép javára. Felszólítja a nőket, akárcsak a férfiakat, hogy rendeljék alá minden önző egyéni privilégiumukat, hogy a kevésbé szerencsések a védelme alatt biztonságban legyenek a kizsákmányolástól.

Ez fasizmus. Minden más délibáb. Mondhatjuk-e, hogy a brit nők nem képesek felnőni országuk történelmének eme nagy eseményéhez? Azok, akik arra buzdítanák őket, hogy utasítsák el ezt a lehetőséget, nemcsak a nők, hanem minden haladás és civilizáció ellenségei. Azok a nők, akik kiállták a háború előtti idők nagy küzdelmének megpróbáltatásait, legalább kiérdemelték a jogot, hogy szembeszálljanak azokkal az emberekkel, akik ismét a múlt rabszolgasorába taszítják őket, és egy olyan rendszerbe béklyózzák őket, amely megfosztja őket attól a lehetőségtől, hogy tiszteletreméltó szerepet játsszanak országuk szükséges újjászervezésében. A brit nők soha nem vallottak kudarcot, és nem botladoztak meg, amikor Nagy-Britanniának szüksége volt rájuk. Ők is, generációjuk férfiaival együtt, magasra fogják emelni a brit fasizmus zászlaját, és magasan a pártrendszer zűrzavara és mocskos veszekedései fölé tartva, siettetik azt a napot, amelyen nemzetük újjászületik. Abban a diadalmas órában valóban kiérdemlik majd a büszke jogot, hogy hódolattal adózhassanak az újjáéledt Nagy-Britanniának, és végre nyugodhassanak szuverén népének békéjében, biztonságában és jólétében.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Jorian Jenks: Értékes hektárok

Akik esetleg kísértést éreznek arra, hogy azt feltételezzék, mivel Nagy-Britanniának nincs földpolitikája, nincsenek földproblémái, jól teszik, ha alaposan megfontolják ezeket az aggasztó tényeket.

Belgium és Hollandia kivételével Nagy-Britannia a világ legsűrűbben lakott országa; és mivel a természetesen terméketlen területek (pl. hegyvidékek) aránya sokkal magasabb ezeken a szigeteken, mint az Alföldön, vitathatatlannak tűnik, hogy kevesebb élelmiszertermelő földterület jut egy főre, mint bármely más országban.

Nagy-Britannia a világ egyetlen civilizált országa, amelynek nincs szilárd földvédelmi, -visszanyerési és -fejlesztési politikája. Egyetlen kormány sem tett semmilyen lépést a termőföld éves elvesztésének megfékezésére, amely a Nagy Háború vége óta ma már több mint 2 millió hektárt, azaz a teljes terület 7%-át teszi ki.

Nagy-Britannia egyedülálló abban, hogy népének nagy aránya teljesen elszakadt szülőföldjétől, és hogy az országos étrendben magas a száraz, tartósított élelmiszerek aránya.
A tudósok kezdik felfedezni ennek a mesterkéltségnek az eredményeit az alultápláltság, az idegrendszeri zavarok és a társadalmi nyugtalanság tekintetében.

Egy külföldi megfigyelő talán megbocsátható, ha arra a következtetésre jut, hogy perverz brit módra egy rendkívül veszélyes kísérlet alanyává tesszük magunkat, nevezetesen annak kiderítésére, hogy vajon egészségesen fenntartható-e a nemzeti élet egy teljesen urbanizált és gyakorlatilag élősködő közösségben, amely az élet szükségletei tekintetében más nemzetek erőfeszítéseitől és jóakaratától függ. Továbbá feltételezheti, hogy ezt a bizonytalan helyzetet éghajlatunk zordsága vagy talajunk szegénysége kényszerített ránk. És inkább szánalommal, mint csodálattal viszonyulna hozzánk.

Milyen fájdalmas bevallani, hogy ez a riasztó helyzet egyetlen okból, és csakis egyetlen okból fakad, nevezetesen az alapelvek érzéketlen és kitartó elhanyagolásából. Ebben ne legyen kétség. A miénk nem egy zord éghajlat; épp ellenkezőleg, az egyik legegyenletesebb a világon. A miénk nem egy szegény talaj; épp ellenkezőleg, átlagosan az egyik legproduktívabb a világon. De bűneinkért olyan politikai rendszerünk van, amely nem hajlandó tovább tekinteni a következő választásoknál, amelyet minden érdekelt fél ostorral és minden félrevezetett közgazdász ostoroz, akinek fenn kell tartania az akadémiai hírnevét.

A legnagyobb tévedés azt feltételezni, hogy természetes sorsunk, hogy gyártók, szállítmányozók és bankárok legyünk a világ többi részének, és hogy egy ilyen helyzet állandó nyersanyag- és élelmiszer-utalványozást von maga után. Rövid ideig ezt a hipotézist kétségtelenül színezte az a tény, hogy egy sor szerencsés véletlen jelentős előnyt biztosított számunkra más nemzetekkel szemben azoknak a szolgáltatásoknak a fejlesztésében, amelyekért a világ akkoriban szinte bármilyen árat hajlandó volt fizetni. De az ipari és pénzügyi nacionalizmus gyors és szinte egyetemes megjelenése elsöpörte ideiglenes monopóliumunkat, és a hipotézist nemcsak tarthatatlanná, hanem egyenesen veszélyessé is tette. Minél tovább ragaszkodunk hozzá, annál kevésbé vagyunk képesek szembenézni a modern élet tényeivel. Minden egyes, a visszavonhatatlan „nemzetközi kereskedelem helyreállítására” irányuló gesztus elodázza az elszámolás elkerülhetetlen napját, amikor a saját lábunkra kell állnunk, és számba kell vennünk a saját helyzetünket.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

erőforrás.

Mivel a létfontosságú szükségletek elsődleges forrása, gondos és felvilágosult fejlesztése a nemzeti jólét előfeltétele. Mivel nemzeti örökség, amely kulturális és anyagi egyaránt, megőrzése ünnepélyes nemzeti kötelesség.

Érdemes megjegyezni, hogy a viszonylag modern időkig ezeket a tényeket általánosan elismerték, ha nem is mindig helyesen értelmezték. A földtulajdont nemcsak nagy kiváltságoknak, hanem nagy társadalmi és anyagi felelősségeknek is tekintették. Az uralkodó osztályok szinte kizárólag a földbirtokos családokból álltak. A mezőgazdaságot a legfontosabb alapvető iparágnak ismerték el, és jóléte nemzeti fontosságú kérdés volt.

Csak akkor romlott komolyan a nemzeti hozzáállás a földhöz, amikor az elszegényedett földbirtokos arisztokráciát felváltotta a feltörekvő és nagyrészt idegen plutokrácia, amely a napóleoni korszak kaotikus pénzügyeiből nőtt ki. És csak akkor képtelen volt a brit mezőgazdaság lépést tartani a brit manufaktúrák fejlődésével, amikor a viktoriánus exportkapitalizmus elkezdte hatalmas importbevételeit generálni. De miután kialakult az a doktrína, hogy a szervezett tőke profitja a nemzeti jólét mércéje, a szervezetlen mezőgazdaság hiába fordulhatott Westminsterhez segítségért vagy vezetésért.

Így ma a brit vidék tanulmányozása szinte egy kihalt civilizáció tanulmányozását jelenti.
Mélyen vágott utak, amelyeken egy generáció óta nem járt kerék, burjánzó sövények, amelyek egy évtizede nem láttak vasat, ősi ekenyomok, amelyek még mindig láthatók a sűrű gyepű legelőkön, a pusztulófélben lévő csűrök és házikók mindenféle romlási szakaszban, a jelenlegi plébániáknál ötször nagyobb gyülekezetek számára épített templomok, csendes vízimalmok és omladozó kúriák: mind egy elveszett vidéki lakosságról beszélnek, amely egykor aktívan foglalkozott a legférfiasabb feladattal.

Az persze igaz, hogy a jobb földeket még mindig megművelik, és gyakran jól is művelik, bár azok száma, akiknek közvetlen érdekük fűződik hozzá, évről évre csökken. És itt-ott bátor kalandorokra bukkanni, akik mindenüket disznóra vagy baromfira, gyümölcsre vagy tejre teszik. De a vidék nagy részén ott lebeg a kézből szájba adás módszereinek mételye, amely a magabiztosság hiányából fakad, és elhanyagolt, jellegtelen szarvasmarhákkal teli legelőkben nyilvánul meg. Olyan közönyös a légkör, hogy még a spekulatív építtetők pazarló és visszataszító betöréseit is alig fogadják el azzal a nehezteléssel, amelyet az ilyen meggyaláztatás néhány generációval ezelőtt kiváltott volna.

Fontos felismerni a kár mértékét, amelyet egy pótolhatatlan nemzeti vagyonnak okoztak. Elméletileg a föld elpusztíthatatlan, kivéve persze, ha a tenger elmossa, ez a folyamat egyébként a partvidékünk több pontján is megfigyelhető. De számos olyan dolog történhet vele, ami gyakorlatilag használhatatlanná teszi az élelmiszertermelés szempontjából, és ez a nemzet számára a legfontosabb szempont.

Először is, a megművelt földterület, legyen az szántó vagy legelő, gyorsan romos állapotba süllyedhet, amelyben semmi mást nem terem, csak a hízómarhák és juhok számára elegendő takarmányt, sőt, még azok is hiányt szenvednek, ha a nyulak érkeznek meg előbb. A „legelők” formájában visszatérő terület baljóslatú növekedése egy olyan időszakban, amikor a megművelt terület folyamatosan zsugorodott, elég világosan mutatja, mi történt. Legelőink nagy részét természetesen hegycsúcsok és lápok teszik ki. De a közelmúltbeli növekedés egésze, és azon túl még jóval több, olyan típusú, javítható földterületből áll, amelyet bármely más európai országban vagy akár a saját domíniumainkban is megművelnének, de amely itt a folyamatos hatósági elhanyagolás miatt nem művelhető.

Az Inskip típusú politikusok szeretik, ha elhitetjük, hogy ezt az elhagyatott földet be lehet hozni ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

termelés vészhelyzetben. Úgy tűnik, az elmúlt háború kiábrándító tapasztalatai nem tanították meg őket arra, hogy a földet nem lehet hirtelen termelékennyé tenni néhány traktorral és némi képzetlen munkaerővel. A talajrekultiváció magasan képzett munka, amely több évnyi türelmes munkát igényel, mielőtt eredményeket lehet elérni. Nagyon hasznosan beépíthető egy hosszú távú mezőgazdasági politikába; de vészhelyzetben az élelmiszertermelés eszközeként gyakorlatilag értéktelen.

Másodszor, az építési tevékenységek, legyenek azok lakó- vagy ipari jellegűek, évente rengeteg földet használnak fel, és annyit sterilizálnak teljesen, amennyit ténylegesen felhasználnak. 1929 óta csak Anglia és Wales 421 000 hold termőföldet veszített, amelyből csak 159 000 hold vált ismét legelővé; a fennmaradó 262 000 hold szinte teljes egésze az építők kezébe került, nagy része sík és termékeny, magas művelési állapotban lévő szántóföld.

Nem szabad elfelejteni, hogy a mezőgazdasági területek vesztesége nem áll meg a gyárak, házak és kertek által elfoglalt területen. Utakat és pihenőterületeket kell biztosítani, és mindig vannak, különösen az újonnan beépített területeken, nagy kiterjedésű parlagon heverő területek. Ezenkívül a beépített terület szélén fekvő mezőgazdasági területek, vagy a modern módon elszigetelt lakóépületekkel beszórt mezőgazdasági területek jelentősen szenvednek. Veréb és patkány ezrével jönnek; kapukat és kerítéseket döngölnek; kóbor kutyák zaklatják az állatállományt, és az apró károk óriási mértékben megnőnek. Az olcsó közúti közlekedés megjelenésével és az ebből fakadó külvárosi fejlesztések kifelé irányuló lendületével az így érintett terület, bár továbbra is mezőgazdasági területként kerül visszaadásra, több százezer hektárt tesz ki.

Lehetetlen elkerülni a következtetést, miszerint Nagy-Britannia elherdálja nemzeti örökségét egy olyan időszakban, amikor a világ eseményei létfontosságúvá teszik minden egyes hold földterület megőrzését. Azoknak, akik ezt a kijelentést riasztónak tartják, azt tanácsolják, hogy alaposan tanulmányozzák RG Stapledon professzor legújabb munkáját, a The Land; Now and To-morrow-t. A szaktekintély úgy véli, hogy „mezőgazdasági területeink gyorsan fogynak, és elkerülhetetlenül fogyniuk is kell, és hacsak nem születik döntés arról, hogy mekkora minimális területet kell mindenáron megőrizni az élelmiszertermeléshez, és nem hoznak megfelelő intézkedéseket, legfeljebb kétszáz év múlva Anglia mezőgazdasági területei a felére csökkenhetnek.”

Kétszáz év hosszú időnek tűnhet, de vajon van-e bárki, aki elég merész lenne azt állítani, hogy gyermekeink, nemhogy unokáink, korlátlan élelmiszerkészletekhez juthatnak majd Amerikából és az antipódusokból? Vajon úgy kívánunk a történelembe beíratkozni, mint az a generáció, amely elherdálta a nemzeti vagyont, és leszármazottainkat az éhezés elemi problémájával hagyta szembenézni? A viktoriánus exportkapitalizmus ránk hagyta a nehéz helyzetben lévő területeket; vajon felelősek leszünk-e egy újabb sor elpusztult területért?

Földproblémánk táplálkozási és gazdasági vonatkozásainak további vizsgálata mélyrehatóan elvezetne minket a mezőgazdaság számos funkciójának, mint a nemzeti élet szerves részének megvitatásához.
Ezért szükséges megszakítani a beszélgetést, hogy a hasonlóan fontos kulturális szempontot is megvitassuk.

Ez a szempont, igaz, már most is kap némi figyelmet, bár löketszerűen és egyoldalúan, a városrendezési mozgalom keretében. De már maga a mozgalom neve is feltárja korlátait. Egy olyan közösség, amelyet arra biztattak, hogy felejtse el mezőgazdasága jelentőségét, és az importált élelmiszerkészleteket természetes jelenségnek tekintse, a vidéket pusztán a városok kiegészítőjének, egyfajta felmagasztalt közparknak tekinti. Valóban nagy a veszélye annak, hogy a vidéki Anglia jellegtelen „nyílt térré” válhat, ugyanúgy, ahogy a Home Counties hatalmas szelete jellegtelen kertvárossá vált.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A városiasodott emberek veleszületett vágya, hogy elmeneküljenek városaik zajos, szennyezett légköréből, csak együttérzést válthat ki. Az, hogy ezek az emberek vidáman töltik vasárnapjuk felét benzingőzt nyelve egy zsúfolt főúton, hogy a másik felét friss levegőn tölthessék, szánalmasan jelentős. A kár az, hogy oly sokan közülük képtelenek megragadni vállalkozásuk gyümölcsét anélkül, hogy elrontanák azt.

Mert a vidék nem tudja betölteni kulturális funkcióját, ha nem hagyják megőrizni saját jellegét, és ez a jelleg elválaszthatatlan anyagi vagy mezőgazdasági funkciójától. A város nem tud elszakadni a várostól, ha magával rántja a várost, ahogy az értelmiségi sem adhat nyaralást az elméjének, ha érveit magával viszi vidéki sétáira. Egy olyan falu látványa, amelyet azok külvárossá tettek, akik „vidékre élni" jöttek, ugyanolyan szánalmas, mint egy csapat értelmiségi látványa, akik teljes beszélgetési áradatban ballagnak, miközben körülöttük tízezer tevékenység érdekesebb és fontosabb, mint a sajátjuk. Ahogy egy gazda fogalmazott nemrég: „Nem bánom, ha a földjeimen sétálnak. Nem bánom, ha a bolond kutyáikat az én káromra edzitik. Még az sem bánom, ha olyan kapukon másznak át, amelyeket egy gyerek is kinyithatna. De ha arra gondolok, hogy több mint két mérföldet gyalogoltak jó termőföldön, és egyszer sem gondoltak arra, hogy megnézzék, mi történik, úgy érzem, kárba vész az udvariasságom."

Amit „közparki" hozzáállásnak nevezhetnénk, az komolyabb módon is megnyilvánul, mint a vidéki tevékenységek iránti közöny. Ahogy a gyerek úgy gondolja, hogy nem árt köveket dobálni a kacsákra, amikor a gondozó nem figyel, úgy több ezer művelt felnőtt is van, aki nem lát ártalmasnak az apró birtokháborítást, ha kevés vagy semmilyen esély sincs a lebukásra. Az apró birtokháborítások kumulatív hatása pedig kellemetlen helyzetet teremt a városi életből kimenekülők által kedvelt kerületekben.

Németországban gyümölcsfákat ültetnek az útszéli sövényekbe, és a földet egészen a fém széléig megművelik. Angliában egy ilyen eljárás teljesen lehetetlen, mivel a fákat szervezett fosztogató csapatok kifosztanák, a termést pedig egy lánc szélességében letaposnák. A brit nem feltétlenül kevésbé becsületes vagy rombolóbb, mint a német; egyszerűen annyira elruralkodott, hogy az értékrendje és az erkölcsi viselkedési kódexe az utolsó lámpaoszlopnál megszűnik. Akiket megdöbbentene a gondolat, hogy egy filléres ceruzát lopjanak el egy bolt pultjáról, azok nem fognak erkölcstelennek tartani abban, hogy fél tucat sövényen törnek át, hogy gombát lopjanak.

A vidék annyi valódi kincset kínál a látogatóknak, hogy a jelenlegi sajnálatos tendenciák leküzdésének kézenfekvő módja az, ha megmutatjuk az embereknek, hol rejlik ez a kincs. Még ma is sokan vannak, akik értékelik a magány gyógyító balzsamát, a béke és biztonság lelki vigaszát, a folyton változó mezők és erdők lebilincselő érdeklődését; de mindannyian túl kevesen vannak.
Senki sem fogja szándékosan megsérteni vagy megrongálni azt, amihez élénk személyes érdeke fűződik, és a vidék megőrzése felé tett első lépés egy nemzeti törekvés annak a fejlesztésére, amit Stapledon professzor „vidéki gondolkodásmódnak" nevez.

Egy fasiszta kormánynak természetesen teljes mértékben szembe kell néznie a földproblémával, mivel a föld az egyik alapja, amelyre az élő nemzetről alkotott elképzelése épül. Valójában a mezőgazdasági fejlesztés nyílt politikája maga is sürgető problémát teremt azáltal, hogy ösztönzi a spekulatív tevékenységet a földpiacon, és ezzel a tevékenységgel komolyan kell foglalkozni, mielőtt a mezőgazdasági politika teljes mértékben kifejlődhetne.

A fasiszta hozzáállás a földhöz néhány mondatban összefoglalható.

A földet többé nem szabad spekulatív árucikknek tekinteni. Értékét tisztességesen kell felbecsülni, és minden növekményt meg kell osztani azokkal, akik hozzájárultak a létrehozásához, beleértve a ...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Állami.

A földhasználatot gondos, hosszú távú országos tervezés tárgyát kell képeznie. Az építési tevékenységet lehetőség szerint az alacsony mezőgazdasági értékű területekre kell korlátozni.

A földtulajdonlást a lehető legszélesebb körben kell elosztani, a cél pedig nagyszámú, kis, biztonságos családi birtok létrehozása. Ez azonban felelősséggel is jár, és azokat, akik rosszul használják fel a földjeiket, társadalmi ellenségeknek fogják tekinteni.

A földterületekhez való nyilvános hozzáférést javítani kell a mezei utak, kempingek és útszéli pihenők meghosszabbításával és pontosabb kijelölésével. Ugyanakkor felül kell vizsgálni a birtokháborítási törvényt, és a vidéki közösséget jobban kell védeni a zavarás és a károkozás ellen. Szükségessé válhat egy földőrség felállítása is.

Háborút kell indítani az olyan kártevők ellen, mint a nyulak, varjak és galambok; és bár a szabadtéri sportokkal szemben nem lehet diszkrimináció, nem szabad megengedni, hogy ezek a sportok zavarják sem a mezőgazdasági, sem a szabadidős tevékenységeket.

A nyilvánosságot arra kell nevelni, hogy tisztelje és értékelje a vidéket, és intelligensen érdeklődjön annak tevékenységei iránt.

Nem vagyunk hajlamosak szentimentális érzelmeket táplálni a föld iránt. A „haza” szót ritkán használjuk, a „haza” szót soha. A laissez-faire liberalizmus és a pénzügyi konzervativizmus egy évszázada rövidlátó, kereskedelmi szemléletet teremtett a földünkkel kapcsolatban.

Álmaink Nagy-Britanniája, nemzeti szellemünk fizikai megtestesülése azonban nem az utcák és gyárak, sőt még csak nem is a parkok és középületek Nagy-Britanniája, hanem a mosolygós völgyek és a hullámzó dombok, a szántóföldek és a kényelmes tanyák Nagy-Britanniája. Egy város az egész világon város; és a világ városai évről évre a szabványosítás felé törekednek. De a vidéki Nagy-Britannia sajátosan a miénk, elválaszthatatlan nemzeti jellegünktől. Féltékenyen kell megőriznünk, nem egy Stratford-upon-Avon múzeumszerű légkörében, hanem a termelékenység természetes erejében.

Kevesen vagyunk olyanok, akik néhány generációnál távolabb esnek a földtől. Egy kis sajtó- és rádióátképzés újra vidékiekké tenne minket, legalábbis a szabadidőnkben: nem a hivatásos iskolamesterek oktatása, akiknek a „mezőgazdasága” hasznos, de meglehetősen sivár elemi tudományokból áll, hanem az a nevelés, amely nyitott szemmel és kíváncsi elmével küldene ki minket a utakra és a mezőkre. A vidék történelmébe és mindennapi életébe való bevezetés nemcsak arra ösztönözné a városi embert, hogy értékelje a mezőgazdaság problémáit, hanem lebilincselő érdeklődéssel töltené el vidéki kirándulásait. Az intelligens vidéki gondolkodásmód a városi élet stresszének legjobb ellenszerévé válhatna, mert az Anyaföld a léleknek és a testnek egyaránt vigasztalást nyújthat.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Hitler Berchtesgaden: Új Németország idillje, Joan Morgan

Még ha jól ismered is Bajorországot, és még ha figyelembe is veszed, hogy a Wittelbachok egész Bajorországgal és a Führer egész Németországgal Berchtesgadenben válogatták ki nyaralóik helyét, semmi sem készít fel igazán erre a helyre, amely egyszerre a régi Bajorország szíve és az új Németország lelke. Minden, amiről Bajorországról a legmesésebb formájában és a nemzetiszocializmus javából álmodtál, ebben a hegyekkel körülvett vásárvárosban sűrül össze, amelynek lakossága körülbelül annyi, mint London legújabb lakótömbjének lakossága.

Miután a vonat elhagyja Bad Reichenhallt, egyre mélyebbre jut a hegyekbe, míg végül úgy érzed, teljesen beborítanak, miközben felkanyarodsz a mély völgybe, amely Németország ékeként szorul Ausztriába. (Lehetséges, és meglehetősen izgalmas, hogy három irányból is el lehet jutni Ausztriába gyalog.)

Az első benyomás a mozgásé. Kétéves kortól kezdve mindenki résen van, egyfajta várakozással. Hogy ez a magasságnak, a bajor jókedvnek vagy annak a ténynek köszönhető-e, hogy a Führer bármikor áthajthat, sosem tudtam meg; az tény, hogy a levegő életerőtől bizsereg.

Ebben az imádnivalóan zenés-vígjátékos környezetben a nemzetiszocializmus nagyon szórakoztatónak tűnik. Kivéve az alkalmi, egyszerű és furcsán inspiráló találkozókat, nem vagy annyira tudatában az egésznek mély, misztikus komolyságának; az elvégzett feladat és az előttünk álló feladat hatalmasságának.

Úgy érzed, hogy az SS vonzó egyenruhájával, a Führerrel való kapcsolatával és az egészséges élettel szép környezetben nagyon kellemes foglalkozás, és az SS valóban egy nagyszerű szervezet, amely minden korosztály és társadalmi réteg számára nyitott a hazafiság közös alapja alapján.

Itt, jobban, mint Németország bármely más részén, láthatjuk, hogy a legidősebb SS-tagtól kezdve a legfiatalabb, téli segélykiegészítőket áruló gyermekig mindenkinek érdeke fűződik az országhoz; senki sem szenved attól a lélekölő gyötrelmektől, hogy nemkívánatosnak érzi magát. Minden eredmény az ő eredményük; minden kudarc az övé. Rájövünk, hogy a nemzetiszocializmus a remény helyreállításával, az ország jövőjébe vetett hit újjáélesztésével hogyan adott az embereknek valamit, amiért élhetnek.

A hely évszázados élete úgy zajlik, mint mindig, plusz a nemzetiszocializmus; és ezért a berchtesgadeni élet egy megállás nélküli show. Amikor legördül a függöny az egyik felvonásnál, felgördül a másik. Monoton zümmögést hallasz az ablakod előtt, ahogy száz parasztasszony özönlik nemzeti ruhába a kis fekete-zöld-piros kötött kabátjaikban, amiket berchtesgadnereknek hívnak. Velük van egy pap is, és lassan mozognak, kántálnak, lesütött szemmel. Később hallod a fiatal BDM (Hitler-lányok) éles hangját, amint rövid barna kabátjaikban vonulnak, vagy egy csapat Hitlerjugend, hatalmas, férfias fiúk, akik transzparenseket visznek. Mindig van egy menetelő dal a levegőben.

Ha minden más nem segít, tűzriadót tartanak. Száz tűzoltó (vagyis minden harminc lakosra egy) tunikában, sisakban és plusz négyesekben merészen tűzoltól az ablakod előtt. Vasárnap azonban a nagy nap. A Markt Platzon, a város csúcsán gyűlnek össze a parasztok; a férfiak, zöld kalapjukban a kefék hatalmas tömegében versengenek egymással, a szökőkút egyik oldalán ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a bajor oroszlánnal, a másikon a lapos fekete kalapos nők, akik fonatokból készült koronáikon ücsörögnek. Tíz órakor sörre és kolbászlevesre indulnak Neuhausba (a Hofbrauhaus kistestvérébe), ahol a gesztenyefák alatti sörkert található, ahol a Wittelsbach-kastély kerítésén szellőztethetik az ágyneműtöket, a páratlanul elegáns sörözőben, ahol a pártvezetők összeérnek az idegenvezetőkkel; egy élettel teli város élettel teli központja.

A Grand Hotel, elég grandiózus bárki számára. A Kurhaus kiváló zenekarával és müncheni vendégjátékosaival. A Parasztszínház nyers humorával és vonzó zenéjével. Ott vannak a táncterek; a Hofschaffer meghitt hangulatával, zsebkendőszerű padlójával, amely messze felülmúlja egy londoni főpincér álmait, és a Kur Kávézó, ahol az SS Testőrség hatalmas, elegáns fiúi táncolnak abban, ami egykor a Bajor-ház királyi villája volt. Ott vannak a művészek, Fritz Richter különös ihletésű fametszeteivel, és a modern alpesi iskola egyik elsőrangú tájképfestője.

Hogy a szabadba kerüljünk: először is ott van a Führer háza a világ tetején, üvegfallal, ahonnan hegyvonulatra nyílik kilátás, olyan meredek helyen áll, mintha hátradőlne. A ház uralja a völgyet, ahogy a Führer a várost.

Ott van a Königsee, az alpesi tó legszebbike, mélyzöld, minden oldalról meredek hegyek szegélyezik. Ott van a Zauberweld, egy varázslatos erdő, ahol a Hintersee-ből érkező patak zöld, puha sziklákon hömpölyög.

Ott van a sóbánya, ahol (ebben az egyenruhák földjén) felveszed a fekete tunikát és a fehéret, plusz négyes alsót (ami közel sem olyan sikkes és illő, mint amilyennek hangzik), és szánkóval leereszkedsz egy földalatti tóhoz, amelynek túlsó végén fénynyaklánc és horogkereszt van. Ott van a Schloss Platz a háborús emlékművel.

Ott vannak az alpesi rétek, a természet színeinek egymásutániságával, az egyik héten rózsaszín, a következőn kék és sárga, ami irigykedve elterelné a londoni, párizsi és New York-i virágkötők figyelmét.

Ott vannak az erdők, egyenletesen, egyenesen és erőteljesen menetelnek a hóhatárig. A hegyek; a gyönyörű Watzmann, Németország második legmagasabbja; a sivár Goll és a zord, legendákkal teli Untersberg. A bátor szívűeknek ott van a kivilágított jéglyuk, kétezer méter magasan az Untersberg belsejében, és ott van az Almbach Klamm is, egy dübörgő, lenyűgöző szurdok, ahol úgy tűnik, sokkal mélyebbre süllyedsz, mint amennyire felfelé mentél, és csak akkor ér véget, amikor már feladtad a reményt, és az „Érzelmi élmény”, nem pedig a „Tájkép” címszó alá tartozik.

Berchtesgadener Landban egyformán üdvözölnek „Grass Gott”-tal és „Heil Hitler”-lel! Nem csoda. Üdvözlet Istennek, amiért ilyen szépet teremtett, és üdvözöljük Hitlert, amiért megőrizte azoknak az embereknek, akik jobban szeretik, mint az életet.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Vidkun Quisling: Egy északi világszövetség

A NORVÉG NASJONAL SAMLING VEZETŐJE

Egy régi világ összeomlik, egy új születik. A tavalyi stavangeri harmadik éves gyűlésünkkel egy időben nyílt meg a Kommunista Internacionálé hetedik világkongresszusa Moszkvában, az egykori „nemesklubban”, hét évnyi köztes időszak után az 1928-as utolsó világkongresszus óta.

A kongresszus július 25-től augusztus 21-ig tartott. Elsődleges célja az volt, hogy áttekintse, mit ért el a zsidó nemzetközi marxista összeesküvés az elmúlt hét évben Szovjet-Oroszországon belül és kívül Sztálin világbolsevizálási programjának végrehajtása terén, amely az előző világkongresszuson is megvitatásra került.

Másodszor, megerősítette programjának taktikáját, amely a nemzeti ellenállás erőinek megsemmisítésére és a kommunista világforradalom tüzének meggyújtására irányult. Különösen hangsúlyos volt az úgynevezett egységes népfront taktikája, amelynek fejlődését Franciaországban, Spanyolországban, Belgiumban és másutt is láttuk. Jól ismerjük ezt itt Norvégiában is az úgynevezett „válságmegállapodás” révén a parasztpárttal, valamint a Munkáspárt új álcázási taktikájában, amely polgári és nemzeti álruhát öltött magára. Egy másik kérdés, amely közvetlenül érinti országunkat, nevezetesen Szovjet-Oroszország részvétele a Népszövetségben, szintén ugyanazon népfront-taktika tünete, amely régóta beépült a Komintem programjába.

Idén, amikor a Nemzeti Gyűjtemény tagjai összegyűlünk éves gyűlésünkre, látjuk a újabb világkongresszus összehívása.

Ezúttal a Népszövetség csődbe jutott konszernjének részvényesei rendkívüli közgyűlést tartanak, hogy megvitassák a vállalkozás felszámolását vagy esetleges újjáépítését ősszel, amikor a közgyűlés megtartja szokásos éves ülését.

Ezeket az eseményeket, amelyek egy időben történtek két utolsó nemzeti gyűlésünkkel, nemcsak nagy jelentőségük miatt említem, hanem azért is, mert ezek a dolgok nagyon világosan illusztrálják a ma előttünk álló külpolitikai helyzetet.

Az egyik oldalon ott van a fáradhatatlanul aktív világbolsevizmus, amely történelmi szempontból egyszerűen a régi világ elmúlásának riasztó tünete, és a baljós hatalmak kitartó erőfeszítése, hogy a világfejlődést a saját pusztulásuk útjára kényszerítsék, vagyis egy zsidó diktatúra alatt álló egyetemes materialista köztársaság felé.

A másik oldalon a régi világ céltalan kísérleteit találjuk a jelen sürgető követelményeinek, a nemzetek közötti béke és együttműködés követelményeinek megoldására. Az egész ügyet meghiúsítja az egyéni érdekek ütközése, ahogy a helyzet által megkövetelt belső nemzeti együttműködést is osztályharc és önző pártkonfliktusok teszik tönkre. Ezt a szétesési folyamatot nyugtalanság és válságok, háború és polgárháborúk kísérik.

Az internacionalista hatalmak beavatkoznak, és az egész ügy fokozatosan marxizmusba és pusztításba süllyed, ugyanúgy, ahogy a polgári-liberális államot fokozatosan felemészti a ******ebook converter DEMO Watermarks*******.

Machine Translated by Google

A marxizmus, ahogyan azt saját hazánkban is oly világosan látjuk. Mindeközben az emberiség örökké fiatal sarjai új hajtásokat hajtanak; a reneszánsz és az egyesülés nemzeti mozgalmai az új korszakot hirdetik, egy új államot és egy új világrendet hoznak létre. Az új rend ebben az országban is folyamatban van.

SZANKCIÓK ÉS A LIGA ÖSSZEOMÁSA

Egy másik jelentős tény, hogy a polgári parlamenti kapitalista intézmény, a Népszövetség összeomlása nem pusztán saját gyengeségének és a marxizmus földalatti tevékenységének, vagy a Népszövetség szervezetében elkövetett alapvető és formai hibáknak tudható be.

A fasiszta Olaszország, az újkor szervezett közösségeinek egyik képviselője tette tönkre. Az ötven szankcionáló állam, az egész demokratikus és marxista világ ellenállása, valamint a fasizmus és Olaszország ellen mozgósított világközvélemény ellenére a nemzeti egység bizonyult a legerősebb erőnek.

Anélkül, hogy bármilyen módon azonosultak volna az olasz fasizmussal vagy az olasz érdekekkel, a Nasjonal Samling vezetői kezdettől fogva világos és határozott álláspontot képviseltek az etióp konfliktussal kapcsolatban. Kiálltak Norvégia semlegessége mellett és ellenezték részvételét az úgynevezett szankciókban.

Ebben kizárólag hazánk érdekeinek figyelembevétele befolyásolt minket. Úgy vélem azonban, hogy a közvélemény itt, mint sok más helyen, áldozatul esett a propagandának, amely valójában egészen más érdekeket szolgált, mint azokat a magasztos ideálokat, amelyeket állítólag sugallt.

A mi mozgalmunk azonban nem foglalt állást. Norvégia semlegességét követeltük, és demonstráltuk az egész szankcionista játszma képmutatását és céltalanságát. Ma már elmondhatjuk, hogy helyesen ítéltük meg a helyzetet.

Katonai szempontból igazunk volt. Az általános véleménnyel ellentétben helyesen értékeltük a modern hadianyagok jelentőségét, valamint Etiópia és Anglia ellenálló képességét, és nem utolsósorban azt a hatalmas erkölcsi és anyagi erőt, amely egy történelmi és nemzeti alapokon egységes erőfeszítésre szervezett népben jött létre.

Politikailag is helyesen ítéltünk. A szankcionista politika haszontalansága és súlyos téves számításai most már nyilvánvalóak. Nézzük csak a hatalmas Anglia tragikus vesztét a rövidlátó Liga-politikája miatt; ez a legnagyobb erkölcsi és gyakorlati vereség, amelyet a Brit Birodalom elszenvedett Amerika elvesztését követően.

Szovjet-Oroszország, a Népszövetség új és figyelemre méltó tagja, a szankciópolitikában lehetőséget látott arra, hogy előbb Mussolinivel, majd Hitlerrel keveredjen összetűzésbe, de amikor számításaik kudarcot vallottak, a ravasz bolsevik zsidók csendben a háttérbe vonultak, és miután megúszták, a brit kormányra hagyták a felelősséget és a szégyent.

NACIONALISTA POLITIKA ÉS NEMZETKÖZI EGYÜTTMŰKÖDÉS

A világháború óta először kellett Norvégiának szembenéznie a külpolitikában a kemény tényekkel, amelyek nagyon megnehezítik a szokásos szűklátókörű politika folytatását.

Ezzel kapcsolatban szeretnék hangsúlyozni egy tényt, amelyet sajnos alábecsülnek ebben az országban:

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

nevezetesen, hogy az emberek életét a külpolitika, és nem a belpolitika uralja.
Egy nemzet saját „élni akarása” mellett belső viszonyait és szerkezetét a gazdasági és hatalmi nemzetközi viszonyok uralják. Ezeket a feltételeket a népek és államok primitív és kényszerítő szükségletei, a létért és az élettérért folytatott küzdelmük teremtik meg. De egy állam befolyása a külpolitikában mindig megfelel belső erejének fejlettségi fokának.

Így a háború esetén az önellátás szükségessége, és mindenekelőtt a világgazdaság szerkezetének átalakítása egyszerűen arra kényszeríti a közösségeket, hogy gazdasági alapon, nemzeti munkásállamokként szervezzék meg magukat. A világ minden táján megváltozott körülmények arra kényszerítenek minden nemzetet, hogy szomszédaival szervezett gazdasági egységként bánjon, amely teljes mértékben és képesen ellenőrzi minden erőforrását és erejét, hogy azokat a lehető legjobb módon hasznosítsa. Ebben a mértékben a jelenlegi válság főként a világtermelés és -kereskedelem újbóli kiigazításának válsága.

Nincs azonban eredendő ellentét a kor egységes és erősen jellemzett gazdasági nemzeti egységek iránti igénye és a tervezett nemzetközi együttműködés iránti igény között, amelyet a gazdasági okok, valamint a béke fenntartásának szempontjai ellenállhatatlan erővel hajtanak előre.

Csak az ilyen szervezett nemzeti személyiségek formálódása fog őszinteséget eredményezni.
és hatékony nemzetközi együttműködés, amely mentes mind a részrehajlástól, mind az elnyomástól.

Két ellenséges tábor Európában és a világban

A helyzet az, hogy a világban, és különösen Európában, ugyanúgy két ellenséges tábor alakul ki, mint a világháború előtt. Szovjet-Oroszország, Franciaország és Csehszlovákia, a nemzetközi zsidóság támogatásával, amely háborúra buzdítja őket a nemzetiszocialista Németország ellen, már egységes frontot mutatnak ezzel az országgal szemben, és arra törekszenek, hogy Németországot még jobban bekerítsék, mind politikailag, mind katonailag.

Ilyen körülmények között Norvégia helyzete rendkívül kiszolgáltatott, mivel Oroszország, Németország és Anglia kereszteződésében fekszik, belpolitikája pedig már a marxisták hatalmában van.

Oroszország, egy ázsiai érdekekkel rendelkező nagy európai hatalomból, európai érdekekkel rendelkező nagy ázsiai hatalommá vált, különösen az Atlanti-óceán felé. De mindenekelőtt a világforradalom bázisa.

A világbolsevizmus megpróbálja Norvégiát és vele együtt egész Skandináviát a Németország és Anglia elleni európai támadási frontjának jobbszárnyává tenni. Ez a terv baljós lehetőségeket rejt magában országunk számára. Németország és Szovjet-Oroszország közötti konfliktus esetén a Munkáspárt egész szemlélete arra fogja ösztönözni Norvégiát, hogy a bolsevikok oldalára álljon Németországgal szemben, és ez ellentétes lesz semlegességi fogadalmunkkal.

Tranmal, a Munkáspárt felelőtlen diktátora, a közelmúltban elég világosan megszólalt ebben az irányban. Amíg Norvégia és Szovjet-Oroszország a jelenlegi Népszövetség tagja, Németország pedig nem, úgy tűnik, hogy komolyan fenyeget minket egy háború ebben az irányban, mivel kötelesek vagyunk engedélyezni a Vörös Hadsereg és a légierő szabad áthaladását az országon egy német-orosz konfliktus esetén.

A jelenlegi európai viszonyok között fennáll annak a lehetősége is, hogy Németország és Anglia háborúba keveredik. Ez például Németország és Anglia közötti konfliktus kapcsán történhet meg.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Franciaország, Csehszlovákia és Szovjet-Oroszország hármas szövetsége, Csehszlovákia pedig szinte érzékenyebb pont, mint Ausztria. Az, hogy Franciaország ezután háborúba száll Németország ellen, okot adna Angliának a háborúra, ami most még biztosabb, mint a repülés hatalmas fejlődése előtt.

Egy ilyen háború Anglia és Németország között katasztrofális lehetőséget jelent Norvégia számára, mivel világháború óta a helyzet gyökeresen megváltozott.

A Népszövetségen keresztül, mint a brit világpolitika eszközén keresztül, egyenesen a háborúba kényszerülnénk, és még ha a Népszövetség darabokra hullik is, egy olyan tekintély szerint, mint Lord Lloyd, biztosan büntető bombázásnak lennénk kitéve, ha – mint a világháborúban – megengednénk kereskedelmi flottánknak, hogy árukat szállítson Anglia számára, amihez Anglia a maga részéről kétségtelenül ragaszkodna most is, ahogy akkor is tette.

A Norvég Munkáspárt – a Kormánypárt – aktívan támogatja ezt a Németország ellen irányuló politikát. Ha Norvégia egyetért ezzel, az azt jelenti, hogy visszavonhatatlanul beleesünk ebbe a háborús politikába, amely a norvég nép legalább 99 százalékának akarata ellenére történik. Norvégia nem tud és nem is akar menetelni, hacsak a saját szabadságunk és határaink nincsenek veszélyben.

BÉKE ANGLIÁVAL ÉS NÉMETORSZÁGGAL

Már hangsúlyoztam, hogy Németország és Anglia közötti béke létfontosságú hazánk számára. Amit mindenekelőtt meg kell akadályoznunk, az az, hogy Németország és Anglia egy új háborúban ellentétes oldalon álljon. Számunkra ez végzetes lenne, sőt, pusztulást jelentene.
Ezért rajtunk múlik, hogy mindent megtegyünk a béke és a megértés megteremtése érdekében e két ország között, amelyek – hozzánk hasonlóan – északi származásúak és felfogásúak. Még ha nem is tudunk sokat tenni e tekintetben, és vigyáznunk kell, hogy ne avatkozzunk bele más országok belügyeibe, azonnali kötelességünknek kell lennie, hogy minden igazságos eszközzel szembeszálljunk azokkal, akik viszályt próbálnak szítani e rokonaink között, általában hamis és becstelen alapon.

Ismerjük azokat a hatalmakat, akiknek az érdekeit szolgálják ezek az erőfeszítések. Az egyik a világbolsevizmus. Norvég külpolitikánk célja Németország és Anglia közötti béke és megbékélés megteremtése kell, hogy legyen, függetlenül a pártérdekektől. A legnagyobb mértékben nyilvánvaló, hogy Norvégia érdekei ezt követelik. A háború és a káosz elkerülésének egyetlen módja a béke és a megértés fenntartásától függ déli és nyugati nagy szomszédaink között, akikkel a legnagyobb kereskedelmi kapcsolataink is vannak.

Körülbelül 40 évvel ezelőtt, akárcsak most, lehetőség nyílt egy őszinte kísérletre a nagy északi népek közötti tartós megértés megteremtésére. A lehetőséget elhanyagolták vagy elutasították, és az ezt követő katasztrófa az egész világot érintette. Bárki, aki most meri ugyanezt a katasztrofális politikát hirdetni, annak nyitott szemmel kell tennie.

De mindenkinek, aki megérti a kort, amelyben élünk, fel kell készülnie az erős és pozitív ellenlépésre.

Egy másik döntő megfontolás ugyanarra a következtetésre vezet minket, mint külpolitikánk főbb vonalai esetében. A dekadens liberalizmus és annak utóda, örököse, a marxizmus céljai a nemzeti közösségek, elsősorban az északiak ellen irányulnak.

Tudatosan vagy tudattalanul, e politika célja a természetes nemzeti
a népek szervezése a nemzetközi világköztársaság megvalósítása érdekében. ******ebook
konverter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

Akkor a nemzetek belső kohéziója megbomlik. Annak a nemzetnek a zsákmányává válnak, amely minden más nemzettel ellentétben szétszóródott az egész földön, és parazitaként él a többi nemzeten; éppen ezért szüksége van egy ilyen elrendezésre, hogy megvalósítsa szenvedélyesen áhított világuralmát. Mert ebben az uralomban rejlik a zsidó nacionalizmus és imperializmus titka.

A judaizmus és az északi szellem párharca elkerülhetetlen, mivel a marxizmus és az internacionalizmus valójában zsidó nacionalizmus és imperializmus, a judaizmus által inspirált és vezetett összeesküvés a határozottan északi európai civilizáció ellen. Világos, hogy a jelenkori hanyatló folyamatok jelentik a legkomolyabb fenyegetést az élet eszményeire, és hogy korunk legerősebb ellentétei a judaizmus és az északi-európai elv közötti küzdelemre szűkültek le. Mivel ez a helyzet, fel kell ismernünk, hogy a jelenlegi dekadenciára és a marxista materializmus földalatti tevékenységeire a leghatékonyabb orvosság népünk nemzeti reneszánszában rejlik, amely az északi faj és jellegzetes temperamentum éltető vagy vitális alapjain nyugszik.

Másrészt a legszélesebb értelemben vett szorosabb kulturális, gazdasági és politikai együttműködésnek kell lennie az északi és az északi beállítottságú népek között világszerte: a skandináv országokban, Hollandiában, Flandriában, a Brit Birodalomban, Németországban és más országokban, ahol az északi család tagjai viszonylag kisebb számban élnek.

Az „északi” szó jelentése tehát nem korlátozódik a skandináv népekre, hanem minden nagy északi fajra vonatkozik, és most nem egy bizonytalan északi együttműködésről van szó.

Épp ellenkezőleg, egyrészt annak a felismerésnek a szükséges következménye, hogy a nemzeti jellem és szervezettség megőrzése minden alkotó nép számára a legfontosabb életkérdés. Csak így biztosítható a skandináv kultúra és sajátosságok szabad és békés fejlődése mind a nemzeti, mind az egyetemes szférában. Ugyanakkor ez az egyik feltétele más fajok értékének és kulturális hozzájárulásának mélyen gyökerező elismerésének, és így megvédi az összes nemzetet a felbomlástól és a káosztól.

Másrészt elkerülhetetlen következménye annak a ténynek, hogy a napjainkban kiépítendő nemzetközi együttműködésnek lehetőleg az északi népekre kell épülnie, amelyek faji, nyelvi, kulturális és érdeklődési köreikben oly szoros rokonok. Ugyanazon az életszínvonalon és hasonló életfelfogásban élnek, és földrajzilag is egy csoportba tartoznak.
Gazdaságilag is egymás legjobb ügyfelei.

AZ ÉSZAKI NÉPEK UNIÓJA

Ezen népek tömbszerű alakulata, az északi népek uniója legyőzhetetlen lesz. Egy ilyen unió sokkal inkább képes lesz védőbástyává válni a világ bolsevizmusával szemben, mint a csődbe jutott genfi liberális-marxista Liga , és garanciákat teremteni a világ békés fejlődésére. A szervezett emberiséghez vezető út a nagy északi népcsalád uniójában található meg egy ilyen tömbszerű alakulatban, közös valutával, belső szabadkereskedelemmel és közös vámpolitikával; céljuk az lesz, hogy más országokat és hatalmi csoportokat is bevonjanak ebbe a rendszerbe.

Egy ilyen külpolitika lesz Norvégia helyzetének legjobb garanciája a világban és a bolsevizmussal szemben. És a saját és mások javára külföldön is teret enged majd.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

az energiafeleslegért, amelyre ebben az országban számítani kell, ha a saját erőforrásaink nem elegendőek.

NEMZETI MOZGALMAKON ALAPULÓ EGYÜTTMŰKÖDÉS

Miközben hangsúlyozzuk az északi közös sorsot, nem szabad alábecsülnünk mások vagy a közös emberségünk jelentőségét és eredményeit; és mindenekelőtt nem szabad alábecsülnünk a hétköznapi európai és egyetemes együttműködés fontosságát. De ennek a nemzetközi közösségnek a nemzetállamok rendszerén kell alapulnia. Európa és az egész világ népeinek nemzeti felemelkedése által kell létrejönnie, és nem liberális és marxista kísérletek, mint például a Népszövetség, a Páneurópai Unió és a Szovjet-Oroszország, a világ szovjet köztársaságának székhelye eredményeként.

Az élet története azt mutatja, hogy minden haladás a szabadság és a megkülönböztetés, a közösség és a szervezettség egyesülésétől függ. Az egyetemes monarchiák és a világköztársaságok anarchiával és felbomlással végződnek. Egyetlen nemzet hegemóniája katasztrofális másokra és önmagára nézve is.
A liberalizmus és a marxizmus célja, hogy minden nemzetet és fajt Bábelhez hasonlóan vegyítsen össze, és ez pusztulást hoz az egyes emberek egyéni jellemzőire és értékeire. A történelem arra tanít minket, hogy az igazi harmónia a szegregáció és a fejlődés eredménye.

Az emberiség szervezett formálódási ösztöne a nemzeti életre és a nemzeti egységek együttműködésére irányul. Ezért minden olyan nemzetközi intézmény, amely a liberalizmusból és a marxizmusból ered, kudarcot vallott állítólagos céljai elérésében, amelyek a nemzetek közötti jó megértés megteremtése és fejlődésük előmozdítása voltak.

Tekintettel a liberális Liga eszméinek és a nemzetközi marxizmus kudarcára, sürgősen létre kell hozni egy új, európai és világméretű jellegű nemzetközösséget, amely az új rend montreux-i kongresszusán 1934. december 16-án és 17-én lefektetett új közösségszervezési elképzeléseken alapul. A kongresszus elsődleges szempontja a szellemi és nemzeti értékek tiszteletben tartása.

A régi diplomácia képmutató és technikai módszerei helyett spontán és tiszteletreméltó együttműködést kell kialakítani minden fiatal és egészséges nemzeti mozgalom, valamint az általuk újjáalkotott nemzetállamok között, hogy általános szellemi megújulást, politikai és gazdasági fellendülést érjenek el szerte a világon. De ezen egyetemes terv keretében az egy törzsből származó és ugyanazon kultúrával és civilizációval rendelkező nemzeteknek a legközelebbi érdekeik szerint kell csoportosulniuk.

AZ ÉSZAKI VILÁGMOZGALOM

A Nemzeti Összefoglaló fő alapelve az, hogy politikánknak a modern változások által sürgetővé tett követelmények kielégítése mellett összhangban kell lennie mindazzal, amire nemzeteink családja szüksül és kíván. Hiábavaló nemzeti fellendülésre számítani, hacsak nem gyújtjuk újra a skandináv szellem tüzét, és nem építünk az élet spirituális és felelősségteljes szemléletére.

Nem várható előrelépés, ha nem tartjuk keveretlenül az északi törzset; ha nem
Ha megőrizzük jellegzetességünket, elveszítjük azt, és a nemzeti kihalás felé haladunk.

Az úgynevezett északi eszme, miszerint egy északi nép csak egy új állam felépítésével állítható helyre

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a modern igényeknek megfelelően, valamint a nemzeti állomány és a spirituális szemlélet kettős alapján, folyamatosan növekvő befolyással és értékkel bír az egyes északi országokban, és máris fontos szerepet játszik a gyakorlati politikában.

A pan-északi együttműködés alapjai tehát már adottak. De ahhoz, hogy az ötlet elég gyorsan elterjedjen, határozott és megfelelően szervezett kifejezést kell találnia.

Ilyen körülmények között úgy vélem, elérkezett az ideje, hogy előmozdítsuk a kulturális, gazdasági és politikai együttműködést az északi népek és más, északi szemléletű népek között szerte a világon, a következő célokkal:

- Egy nemzetközi északi mozgalom létrehozása.
- Az északi népek uniójának megalakulása.

Aktív részvétel a világ megszervezéséért és békés fejlődéséért végzett munkában; valamint saját országunk helyének és hozzájárulásának biztosítása a jelenleg zajló forradalmak és új alkotmányok idején. Ennek az együttműködésnek, mint általában, az eszmék területén kell kezdődnie, hogy politikailag szilárd gazdasági alapokon valósulhasson meg.

Ha tehát a meglévő pénznem alapjait ki lehetne bővíteni egy, az északi népek közötti, létrejött pénzunióvá, és ha politikai és pénzügyi együttműködés révén vámuniót lehetne létrehozni e népek között, akkor alaposan leraktuk volna az alapokat kinyilvánított céljaink politikai megvalósításához: az északi népek nagyszerű uniójához a világközösségben.

Ez az ideál már jó ideje a Nemzeti Gyűjtemény programjának részét képezi. Ebből következik, hogy a pan-északi együttműködés valójában a szűkebb értelemben vett északi államok – Norvégia, Svédország, Dánia, Finnország és az Északi-tengeren található skandináv szigetek – együttműködésének további intenzívebbé tételét jelenti. Dánia és Finnország helyzete annyival kiszolgáltatottabb, mint Norvégiáé és Svédországé, hogy Norvégia mindenesetre ki van zárva abból, hogy önként összekapcsolja sorsát ezekkel az országokkal anélkül a támogatás nélkül, amelyet egy békés és biztos kapcsolat Angliával és Németországgal biztosítana. De miután ezt biztosítottuk, az is kívánatos, hogy az északi országok természetes csoportként foglalják el helyüket az északi világban – együttműködve a britek, németek, hollandok és a többiek mellett.

Ezzel kapcsolatban szeretném hangsúlyozni, hogy a helyzeten nem változtat, ha ebben az országban sokan úgy találják, hogy nem értenek egyet a brit és német politika különböző részleteivel.
Azok a körülmények, amelyek ma szükségessé teszik az együttműködést rokonainkkal és közöttük, fontosabbak, mint azok, amelyek esetleg elválasztanak minket.

Lehetnek olyanok is, akik kifogásolják bármilyen külpolitikánkat, és úgy vélik, hogy a saját ügyeink annyira bonyolultak, amennyire csak képesek vagyunk. Emlékeztetném őket arra, hogy korunk jellemző vonása az a tény, hogy a világ egyetlen nagy gazdasági egységgé válik, és hogy egyetlen ország sem lehet többé önmagában elegendő; másoktól függ; és ha az ilyen együttműködés a jelenlegi politikában létfontosságú országunk számára, akkor ez ugyanúgy az mozgalmunk számára is. Mivel a nemzetünk elpusztításáért dolgozó erők nemzetközileg szervezettek, kötelesek vagyunk olyan szervezettel szembenézni velük, amely túlmutat a nemzeti érdekeken. Egy ilyen teljesen hatékony szervezet csak népeink közös létfontosságú alapján, az északi elvre épülhet.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

AZ ÉSZAKI ELV

Az északi elv az északi hagyományokon, az északi gondolkodáson és a konstruktív együttműködésen nyugszik, szemben a zsidó liberalizmussal és marxizmussal, amelyek a gyűlölet, az irigység és az osztályharc eszközeivel mozdítják elő romboló céljaikat saját céljaik érdekében. Az egyik az istenivel, a másik az ördögivel szövetkezik.

Az északi elv spirituális ereje tehát erősebb és mélyebb, mint a marxista-materialista létezésfelfogás, amely fajunkat és civilizációnkat pusztulással fenyegeti. Valójában ez a mi belső nemzeti elvünk, amelyhez ragaszkodnunk kell, és amelyet kérlelhetetlen következetességgel kell megvalósítanunk.

Meggyőződésem az is, hogy amikor felismerjük a történelmi múlt és a történelmi jelen mély igazságait, és látjuk azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket az északi fajú népek a történelem kezdetétől napjainkig vittek véghez, amikor hatalmasabbak, mint valaha; és amikor ugyanakkor meggyőződünk arról, hogy az Isteni Akarat kinyilatkozik a világ fejlődésének történelmi menetében, akkor – anélkül, hogy alábecsülnénk mások fontosságát és hozzájárulását – hinnünk kell az északi népek folyamatos történelmi és isteni küldetésében a világban. Ahogy a múltban is, népeink nagy családjának küldetése az kell, hogy legyen, hogy megszabaduljon az elavult világtól, és egy új világot teremtsen, amely az egész emberi családot a magasabb szintre emelheti.

A Nemzeti Gyűjtemény minden országban élő, északi fajú és gondolkodású embert – norvégokat, svédeket, dánokat, izlandiakat, briteket, németeket, hollandokat és minden más északi vérű és szellemű embert – arra hív, hogy egyesüljenek egy Északi Világmozgalomban, hogy békét és együttműködést teremtsenek az összes északi nép között szerte a világon, és folytassák a küzdelmet civilizációnk megmentéséért és fejlődéséért.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Claud Sutton: A fasizmus értelmezése

FAz ASZIZMUS, abban az értelemben, ahogyan ebben a cikkben használjuk, esetlen és kényelmetlen kifejezés arra a világmozgalomra, amely korunkban a marxizmussal és a liberális demokráciával való versenyre indult a férfiak hűségéért. Kétségtelenül arra kellene korlátozódnia, hogy megnevezze azt a különleges formát, amelyet ez a mozgalom Olaszországban öltött. Mindazonáltal a köztudat, amely úgy érzi, hogy az olasz fasizmusban valami új és világszerte jelentős dolog bontakozott ki, továbbra is tágabb értelemben használja a kifejezést.

A fasizmus nem internacionalista, mint a kommunizmus, abban az értelemben, hogy egy dogma, amelyet minden nemzet torkán le kell nyomni, történelmétől és körülményeitől függetlenül. Inkább egy mögöttes szemléletbeli hasonlóságról van szó, amely felfedezhető a különböző modern nemzeti mozgalmakban, és amely egyfajta szükségszerűségből fakadhat abból a helyzetből, amelyben európai kultúránk jelenlegi helyzete van. Mi, Angliában, osztozunk Európa közös kulturális örökségében; ahogyan a francia forradalom eszméi a legmélyebben érintettek minket, úgy a fasiszta mozgalom eszméi is mélyen érintenek majd minket, és a saját nemzeti módunkon fogunk reagálni ezekre az eszmékre.

A mozgalom kialakulásához vezető két tényező mindenütt jelen van: a liberális demokrácia hanyatlása és a marxizmus felemelkedése.

Csupán egy kis történelmi ismeretségre van szükség ahhoz, hogy rájöjjünk, a liberális demokráciában nincs semmi elkerülhetetlen vagy örök. Más kormányzati formákhoz képest a demokratikus kormányok nem voltak sem gyakoriak, sem stabilak, és nem járultak hozzá annyi maradandó értékkel az emberi kultúrához, mint az arisztokratikus és monarchikus kormányok. Természetesen lehetséges – és gyakran meg is teszik – a demokráciát úgy meghatározni, hogy minden elviselhető kormányzati formát magában foglaljon – például Angliát Erzsébet királynő vagy Pitt uralma alatt demokráciának nevezni. De ez a nyelv durva helytelen használata és az intellektuális érték lealacsonyítása. A „demokrácia” kifejezés nem minden olyan kormányzat jelölésére használható, amely szinte az összes kormányzott beleegyezésével kormányoz; sem olyan, amely tudatosan az egész nép jólétét követi; sem olyan, amely tolerálja a vélemények sokféleségét és ösztönzi a szabad vitát; sem olyan, amely a megszilárdult és ismert, pártatlanul alkalmazott törvények szerint kormányoz. Sok demokratikus kormány feltűnően kudarcot vallott ezekben a tekintetekben; sok nem demokratikus kormány nagy mértékben mutatta be ezeket az erényeket. Abszurd „demokráciának” nevezni minden olyan kormányzatot, amely nem zsarnoki; A demokrácia egy sajátos történelmi kormányzati forma, amely néha az általános megelégedésre működött, néha nem. Fő jellemzője úgy tűnik, hogy minden fontos kérdésben többségi szavazással döntenek, akár az egész nép, akár a nagy képviseleti gyűlések szavazattöbbségével.

A Nyugat-Európában és Amerikában ismert demokrácia – amelyet a továbbiakban „liberális demokráciának” fogok nevezni – a francia forradalom speciális terméke, és a korszak bizonyos befolyásos gondolkodóinak sajátos elméletein alapul. Az emberi természetről alkotott alapfilozófiáját, amelyen alapul, a gondolkodó emberek nem mindig fogadták el, és nincs okunk feltételezni, hogy az emberek elméje feletti uralma örökké tart. Épp ellenkezőleg, jelentős bizonyítékok vannak arra, hogy az „emberi és polgári jogok” filozófiája már nem hordozza magában ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

meggyőződés, és hogy az erre épülő kormányzati rendszer ezért a pusztulásra van ítélve.

Más politikai filozófiákhoz hasonlóan ez sem vívott ki általános elfogadást küzdelem nélkül. De ma ki tud bármilyen különbséget felfedezni a konzervatívok, a liberálisok és a jobboldali (nem marxista) Munkáspárt között ideáljaik vagy a megvalósításukhoz használt módszerek általános jellege tekintetében?

Milyen filozófiai feltevései, vagy axiómái vannak ennek a liberális demokrácia rendszernek?
Az első az, hogy minden ember egyenlő, legalább annyiban, amennyiben egyenlő részesedéssel kell rendelkezniük a kormányzásban. A második az, hogy a kormányzat csak azért létezik, hogy megakadályozza, hogy bárki is beleavatkozzon mások egyenlő szabadságába (J. S. Mill); vagy ahogy egy diák erőteljesebben megfogalmazta nekem: „a kormányzat csak azért létezik, hogy mindenki a maga módján juthasson a pokolba”. A harmadik, hogy az ilyen egyéni szabadság mindenki számára a lehető legnagyobb megelégedettséget eredményezi.[1]

A fasizmus mindezen elvek tagadásán alapul. Az elsőre azt válaszolja, hogy nem minden ember egyenlő a kooperatív vállalkozás képességét illetően – és a kormányzat is egy kooperatív vállalkozás.
A férfiak bátorságuk, pártatlanságuk, hűségük, igazmondásuk és más jellemvonásaik tekintetében jelentősen különböznek, amelyek minden vállalati vállalkozáshoz szükségesek. Ezek a tulajdonságok nem egyetlen osztály monopóliumai, és nem is függenek a szó köznapi értelmében vett műveltségtől. Néhány emberben feltűnően hiányoznak ezek – például az összes régi bolsevik vezetőé, ha hihetünk a vallomásaiknak; bármelyikünk megpróbálná kizárni őket a hatalomból bármely olyan szervezetben, amelyért felelős.

A politikai képviseletnek olyan valós csoportok szelektív rendszerén kell alapulnia, amelyek tagjai személyesen ismerik egymást. Egy jó politikai rendszernek meg sem szabadna próbálnia biztosítani, hogy minden vélemény egyenlő súllyal bírjon.

A második elvvel kapcsolatban megjegyzi, hogy az egyenlő szabadság lehetetlen, mivel nem minden ember akarja ugyanazokat a dolgokat tenni; hogy minden jogrendszer feltételez valamilyen pozitív elképzelést arról, hogy mi objektíven jó vagy rossz mindenki számára; hogy az elv vagy értelmetlen, vagy katasztrofális.

A harmadikra, hogy az ember és a társadalom természetéből adódóan a lehető legnagyobb megelégedettséget nem lehet elérni a maximális egyéni szabadság rendszerével; és ez nem is „a legnagyobb számú ember legnagyobb boldogsága”, hogy mindenki egynek számítson, és senki ne számítson tovább az élet végéig. Az embereket jobban egy”[2] – érdekli és kell is, hogy érdekelje saját családjuk, saját szakmájuk, saját szomszédságuk, saját nemzetük jóléte; és a jó kormányzásnak figyelembe kell vennie ezt a tényt. Később visszatérünk ezekre a pontokra.

A liberális demokrácia lusta filozófia. Ahelyett, hogy eldöntené, mit kellene tenni, és kitartóan küzdene a megvalósításáért, a jó demokrata kivár, és meglátja, merre fog ugrani a többség, abban a hitben, hogy a tömegek hangja Isten hangja. Még csak meg sem próbálhatjuk meggyőzni a mai embereket arról, hogy a liberális demokrácia hajtóereje mindenhol alábbhagyott. Kevesen hisznek teljes szívvel a jelszavaiban. Mai szószólóinak fele valójában félénk marxista. Kijelentett céljuk az egyenlő vagyon mindenki számára, és a demokrácia csupán eszköz ehhez. Szeretettel képzelik, hogy ezt a célt puszta szavazással, erőszak nélkül is el lehet érni, legalábbis a távoli jövőben. Gyakran elárulják, hogy megvetik az egyéni szabadságot mint olyat. Irigyek, de törődnek a bőrükkel. Ilyenek a liberális-labor szociáldemokraták.

Mi a kommunisták és demokraták közötti szentségtelen szövetség filozófiai alapja,
bárhol is jelenik meg a fasizmus? Erre a problémára kell most figyelmünket fordítanunk.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A kommunizmus – vagy inkább a marxizmus, mert a kommunista párton kívül is sok marxista van – teljes mértékben a liberális demokrácia individualista, egyenlőségpárti filozófiájának terméke. A történelemben gyakoriak voltak a kevésbé szerencsés osztályok forradalmi mozgalmai; ez is átvette a kora viktoriánus korszak sajátos ideológiáját, amelyben született. Ez is a közösséget halmazként, a társadalmi boldogságot pedig összegként fogja fel. Elfogadja a liberális demokrácia első két alapelvét; minden ember egyenlő – bár nincs Isten –, és ezért nemcsak egyenlő politikai jogokkal kell rendelkezniük, hanem egyenlő vagyonnal is.3 Ismétlem , a boldogságot úgy kell elérni, hogy mindenkinek egyenlő vagyont adunk, majd hagyjuk, hogy azt tegyenek vele, amit akarnak; amint a gazdasági egyenlőség megvalósul, az államnak „elsorvadnia kell”. De a leghatározottabban elutasítja a liberális demokrácia harmadik alapelvét, miszerint ez a boldog állapot az emberek békén hagyásával jön létre. A laisser-faire a végső cél, ha egyszer a gazdasági egyenlőség megvalósult; de ezt a proletariátus, azaz a képzetlen gyári munkás erőszakos diktatúrájával kell elérni.

Központi tana a proletárok és a kapitalisták közötti osztályharc. Továbbra is ebbe a két karámba tereli az egész emberiséget, bár egyetlen közgazdász sem veszi már komolyan a „többletérték” elméletét, amelyen ez a megkülönböztetés alapult. Milyen valótlan a két karám! Valóban van konfliktus a csoportok között, és az ilyen konfliktus egy élő közösség lényegéhez tartozik. De a modern állam lakosságának nagy részét, akik munkájuk közös jövedelméből és a munka gyümölcsözővé tételéhez szükséges vagyonból élnek, egyik karámba sem lehet bepréselni, csak egy erőpróbával. És vajon a városiak és a vidékiek, a gyárosok és a pénzemberek, a kézművesek és a képzetlen munkások, a faji és vallási csoportok közötti érdekkonfliktusok nem ugyanolyan valóságosak és elevenek, mint ez az állítólagos érdekkonfliktus a kapitalisták és a proletariátus között?

A marxizmus alaphangja az osztályharc, amelyben minden módszer megengedett. Ezért válik a politika, bárhol is emeli fel a fejét, annyira elkeseredetté és annyira mocskossá, hogy elpusztítja a nemzet erkölcsi egységének minden olyan érzését, amely korábban enyhítette a csoportok közötti konfliktusokat. Ezért kell halálig harcolni ellene.

De – kérdezhetik –, vajon semmi értékeset nem értek el az oroszországi kommunista kísérlet során? És vajon nincs-e hasonlóság a kommunizmus és a fasizmus „diktatúrái” között?

Lehetetlen megérteni a kommunizmus fejlődését Oroszországban, ha nem különböztetjük meg a „visszavonuló bolsevizmus” jelenlegi szakaszát, ahogy azt nevezték, attól a korábbi szakasztól, amelyben a doktriner kommunizmus teljes mértékben uralkodott. Ezt a korábbi szakaszt a nemzet emberi és anyagi erőforrásainak – földművesek, technikusok és tanárok, szarvasmarhák, gépek, épületek és műkincsek – példátlan pusztítása jellemezte az osztályharc elmélete érdekében. Ugyanez a jelenség megnyilvánult Spanyolországban és másutt is, ahol a bolsevizmus hatalomra került. Amikor mintegy tíz év után a termelés olyan alacsony szintre csökkent, hogy úgy tűnt, az emberi tűrőképesség határát elérték, a doktrínákat nagyrészt elvetették; és a kapitalista hitelek, a külföldi technikusok és gépek, valamint a munkások sztahanovista űzése segítségével megkezdődött az újjáépítés. A szemléletváltás kétségtelenül korántsem teljes. Ennek egyik tünete a jelenlegi konfliktus Sztálin, a kaukázusi robusztus és doktriner nélküli rabló, valamint az Oroszországot eddig irányító, mostanra nagyrészt felszámolt zsidó banda között. Oroszország nem adta fel a Kominternt és a marxista világforradalom ideálját. De úgy tűnik, hallgatólagosan feladta a vagyon egyenlősítését és a proletariátus diktatúráját, és egy hatalmas...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

nacionalista állam. Sztálin alatt egyfajta szégyenlős, bűntudattal teli fasizmus jelei mutatkoznak. Ha ennek kellett véget érnie, milyen áron érték el! [4]

A „fasizmus” a liberális demokrácia hanyatlásából és a bolsevizmus fenyegetésére adott válaszként született. A bolsevizmussal ellentétben nem egy akadémiai elmélet gyakorlatba ültetése volt; egy tényleges helyzetre adott válaszként született, és ezért csak a két világmozgalom fényében érthető meg, amelyeket hivatott felülmúlni. Eredetileg az európai ember ösztönös reakciója volt a rendetlenség, a materializmus, a plutokrácia és a kozmopolitaizmus erőire. Egyetért a kommunizmussal abban, hogy abszolút módon tagadja, hogy létezik egy előre megállapított harmónia, amely a legnagyobb boldogságot mindenki legnagyobb szabadságából fakasztja. De ez minden, ami közös benne a kommunizmussal. Radikálisan eltérő nézetet képvisel mind a kommunizmustól, mind a liberális demokráciától az állam által biztosítandó „boldogság” tekintetében. Ugyanis a nemzetet számos különböző funkcionális csoport szerves egységeként fogja fel; ezek mindegyike egy bizonyos egyedi hozzájárulást képvisel a nemzethez, a saját élettípusával, amelyet elő kell mozdítani. Ha e csoportok közötti megfelelő kapcsolatok felborulnak, az államban nem lehet tartós boldogság vagy stabilitás. „Sokkal boldogabbá tehetnénk fazekasainkat” – mondta Platón –, „ha megengednénk nekik, hogy a tűz előtt heverjenek a heverőkön, egyenek és igyanak, és forgathassák a korongjukat, amikor csak kedvük tartja. De ne tanácsoljátok nekünk, hogy ezt tegyük, mert akkor a fazekasaink többé nem lennének fazekasok, sem a földműveseink nem lennének földművesek.” [5]

...

Sőt, Burke szavaival élve, a nemzetet úgy fogja fel, mint „nemcsak az élők, hanem az élők és a holtak, valamint a még meg nem születettek partnerségét”. Akár valami maradandót, akár emberi és természeti erőforrásokat használ, amelyeket elpazarolhatunk, akár termékenyebbé tehetünk.

A „fasiszta” országok mindegyikében egy olyan mozgalom került hatalomra, amelynek célja a nemzeti vagyonból való legjobb kihozás, ahogyan az öreg nemes földbirtokos tette a saját családjával és vagyonával. Ezt nevezik a Vér és Föld vallásának.

Nyilvánvaló, hogy ezek a mozgalmak nem ismerhetik el a többség korlátlan jogait. Nem engedhetik meg például, hogy a városlakók jelenlegi többsége eltörölje a vidékieket a létezésből, és hogy a lehető legnagyobb jelenlegi gazdagságot élvezzék a jövőbeli hatalom rovására. A rövidlátó többségek uralma által okozott bajok – a közbecsület és az önsegítő szellem hanyatlása, a család, a szellemi és fizikai erőnlét hanyatlása, a földek, erdők és hajók hanyatlása – csak úgy gyógyíthatók, ha nagy mozgásteret és függetlenséget biztosítunk a vezetőknek.

A fasizmusnak nyilvánvalóan fő erőfeszítéseit a nemzeti lánc leggyengébb láncszemeinek megerősítésére, azaz a legszorultabb csoportok körülményeinek javítására kell fordítania, és fordítja is. Azonban nem ismerheti el az egyenlőséget a lusták és az aktívak, a képzelőerővel teli és a rutinszerű munka között, még távoli ideálként sem. „A fasizmus megerősíti az emberek megváltoztathatatlan, előnyös, gyümölcsöző egyenlőtlenségét.” (Mussolini.)

A liberális demokráciát megbénítja a funkcionális csoportok rivalizálása, amelyek létezését látszólag figyelmen kívül hagyja. A fasizmus felismeri ezeket, és ezekre alapozza képviseleti rendszerét, abban a hitben, hogy a megerősödött nemzeti egységtudat és a „vezetés elve”, az egyéni felelősség elve révén úrrá lehet a potenciális konfliktusaikon. A „demokrácia” – az anonim többség általi ellenőrzés elve – „nem kevésbé az ipari, mint a politikai téren is próbatétel alatt áll.” [6]

A gazdasági szférában a fasizmus célja, általános szemléletének megfelelően, a lehető legnagyobb biztonság és stabilitás elérése minden termelő számára – nem pedig a maximális választási szabadság.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a fogyasztók számára. Ennek érdekében a nemzetközi kereskedelmet alárendelt és kiegészítő helyzetbe kell redukálni a nemzeti tervezés érdekében. Az etikai megfontolásoknak – vagyis annak, hogy milyen életmódot kell ösztönözni vagy elnyomni – gyakran felül kell írniuk a gazdaságiakat.

A fasiszta nacionalizmusban semmi sem összeegyeztethetetlen más nemzetek jól ismert érdekeivel. Külpolitikája azon az elven alapul, hogy a saját dolgával törődjön, és valóban készen álljon harcolni bizonyos jól ismert létfontosságú érdekekért, és csakis ezekért. Természetesen ellentétes a Népszövetség demokratikus, egyenlőségpárti és univerzalista elveivel. Baráti együttműködést kíván azokkal az összehangolt nemzetekkel, amelyekkel valóban közös érdekei vannak, a súrlódások lehetséges okainak tervszerű kiküszöbölése alapján. Vezető szerepet akar vállalni a nemzetközi ügyekben, akárcsak belföldön. Európában feladata az Európa Koncertjének újjáépítése, amelyet a Népszövetség alapítói leromboltak.

Végül megpróbálhatjuk megválaszolni azt a gyakran hallott ellenvetést, hogy a fasizmus az egyént teljesen az államnak, az élőlényt egy valótlan absztrakciónak rendeli alá. A válasz erre implicit módon benne rejlik az előzőekben. A fasiszta felfogása szerint a kormányzat nem pusztán az egyes polgárok boldogságának növelésére létezik. A tartós nemzeti kultúra és az annak szükséges alapját képező anyagi erőforrások letéteményese. Enélkül az egyén semmi sem lenne; és még akkor sem tudna megszabadulni tőle, ha elhagyná az állam területét; az ősi hagyományok összessége az, ami megkülönbözteti őt a kőkorszaki embertől. Az a kormányzat, amely biztosítja a különböző kultúrahordozó csoportok harmonikus fejlődését, és megakadályozza, hogy megsemmisítsék egymást, hűséget követel tőlünk. De az állam csupán egy gépezet, csupán „tartály”, ahogy Hitler mondta, a nép számára, amelyet tartós biológiai és kulturális entitásként fognak fel. A fasizmus nem államelvű; a hegeliánusokkal ellentétben nem imádja „az államot” mint olyat.

Történelmileg szemlélve analógiákat mutat az ókori európai államformával, ahogyan az „mielőtt az Orontész a Tiberisbe ömlött” volt – az absztrakt individualizmus és a másik életben való megváltás vágyának felemelkedése előtt. Ismét analógiákat mutat a feudalizmussal, azzal a felfogással, hogy a kormányzásnak az ember emberhez való személyes hűségén kell alapulnia – a comitatus ősi germán eszméjével. Továbbá emlékeztet a középkori céhek azon céljára, hogy a termelést minden termelői kategória érdekében szabályozzák. Mint minden nagy mozgalomnak, ennek is a múltban vannak gyökerei. De nem pusztán az elavult rendszerekre való visszatérés. Érthetetlen a nemzetiség, a faj, az önkéntes kereskedelmi társulások, a tulajdonjog és a vezetés szétválasztása, a vétkesség nélküli felelősség eszméje, a kölcsönhatásban lévő kultúrák az „egyvágányú” civilizációval szemben – és sok más, lényegében modern fogalmai nélkül.

[7] Teljesen modern, és korunk teremtménye. Öt évvel ezelőtt sokunk számára úgy tűnt, hogy nincs más választásunk, mint az individualista liberális demokrácia és a marxista szocializmus nem túl elfogadható alternatívái. Most van egy harmadik alternatíva.

---

[1] Ez a harmadik axióma, ahogy M. Haldv rámutatott, kétféle formát ölt. Az egyik változat szerint a maximális társadalmi megelégedettség automatikusan következik a maximális egyéni szabadságból, függetlenül a társadalom törvényeitől és intézményeitől. Másrészt bizonyos jogi korlátozások szükségesek e legnagyobb mértékű megelégedettség eléréséhez. A legtöbb író nem ragaszkodik egészen következetesen az egyik vagy a másik változathoz; de nincsenek kétségeik sem a cél, sem az eszköz felől – az egyéni szabadság a lehető legkevésbé korlátozott. (E. Halevy: A filozófiai radikalizmus fejlődése.)

[2] J. Bentham: Az erkölcs és a törvényhozás alapelvei. Follett: Az új állam, 27. o.

[3] „Vegyük szembe Arisztotelész politikájával . III., 9. és 12.: Az igazságosság egyenlő bánásmódot jelent az egyenlőkkel, és egyenlőtlen bánásmódot az egyenlőtlenekkel. Az emberek kihagynak egy vagy másik tényezőt, ahogy az nekik tetszik; mert nem jó bírák a saját ügyükben.” De ez nem mentesíthet minket az alól a kötelesség alól, hogy a lehető legjobban ítélkezzünk.

[4] Maga Sztálin egészen más típusnak tűnik, mint Oroszország „régi bolsevik” zsidó főnökei. Feltűnő, hogy a két valóban

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Az orosz forradalom által kiváltott nagy emberek „nem zsidók voltak”. De nem ismerjük Sztálin befolyásának mértékét
após, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, aki úgy tűnik, hogy az állam második embere.

[5] Platón: 420. szept. Burke: Gondolatok a francia forradalomról.

[6] Miller és Campbell: Pénzügyi demokrácia, a Liverpooli Egyetem két közgazdászának friss kutatása a pénzügyi demokrácia működéséről
Brit ipari vállalatok.

[7] A. Toynbee: Történelemtanulmány. I. kötet, 149. oldal.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A spanyolországi háború, JFC Fuller vezérőrnagy

Miután katonaként vagy újságíróként négy háborúban – nevezetesen a dél-afrikai háborúban, a második világháborúban, az olasz–abesszin háborúban és végül a jelenlegi spanyol háborúban – részt vettem, mindegyiket rendkívül különbözőnek találtam.

Ennek oka nyilvánvaló, nevezetesen, hogy az okok eltérőek; mégis, a közvéleményben ez nem így van. nyilvánvaló, hogy ezek az okok nagyban befolyásolják a háború formáját.

Például az utolsó ilyen háború esetében általánosan elfogadott, hogy okai politikaiak; vagyis két, világosan meghatározott, mégis összeegyeztethetetlen nézeteket valló kormányzati rendszer összecsapásáról van szó. Igaz ez? Nem hiszem; mert bár a politika korántsem jelentéktelen szerepet játszik, a fordulatot minden bizonnyal a kultúra játssza, ami – ha igazam van – azt jelenti, hogy e háború okai sokkal mélyebbek, mint a felszínét borító politikai hab.

Ezért úgy vélem, hogy nem fogjuk megérteni, mi történik, hacsak nem tekintünk rá kultúrák közötti összecsapásként, valamint politikai elméletek és fegyveres erők közötti összecsapásként.
Ezen kultúrák közül három létezik:

Először is, a történelem reakciós Spanyolországa – egy stagnáló egyház, egy gyenge arisztokrácia és egy haldokló burzsoázia. Másodszor, a forradalmi Spanyolország – a reakció erre a tehetetlenségre, ahogyan azt a szocialisták, anarchisták és kommunisták képviselik, akik eszményeiket nagyrészt külföldi forrásokból kölcsönözték – Marx, Bakunyin, Trockij és mások. Harmadszor, a jövő hipotetikus Spanyolországa; amelyről nem Primo de Rivera álmodott, aki alig volt több egy katonai diktátornál, hanem fia, José António, akit nemrég meggyilkolt a vörös kormány.

1933-ban ez a fiatalember, bár valójában nem ő hozta létre a spanyol fasiszta mozgalmat, megszilárdította a Falange Espanola de las JONS-t (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – aktív nemzeti szindikalisták bizottságai), és életet, formát adott neki. Alapokmányát huszonhét pontban dolgozta ki, amelyek a következő négy fő címszó alá sűríthetők:

Nemzeti alapok. Spanyolország minden spanyol legfőbb valósága. Minden szeparatizmus bűncselekmény. Ezért Spanyolország egysége a cél, és ez az egység nemcsak hogy nem tűri sem a nemzetközi elszigeteltséget, sem a külföldi közvetítést, hanem megköveteli a katonai erények elsajátítását, valamint egy erős hadsereg és flotta létrehozását.

Politikai alapok. Az államnak totalitárius jellegűnek kell lennie, amelyben minden politikai pártot eltörölnek. A parlamentáris rendszert korporatív rendszer váltja fel. Politikai fegyelemre van szükség, de a magánkezdeményezés elengedhetetlen mindaddig, amíg az összeegyeztethető a nemzeti-szindikalista állam kollektív érdekeivel.

Gazdasági alapok. A kapitalista rendszert, „amely figyelmen kívül hagyja az emberek szükségleteit, dehumanizálja a magántulajdont, és a munkásokat alaktalan, nyomorúságnak és kétségbeesésnek kitett tömegekké redukálja”, elvetik. A marxizmust is. Az erőseknek többé nem szabad uralkodniuk a gyengéken.
Elismerik a magántulajdont és a munkához való jogot. A parasztság életszínvonalát családi gazdaságok létrehozásával kell emelni, a mezőgazdaságot és az állattenyésztést pedig racionalizálni kell.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Erkölcsi alapok. Az állam alapjai az egység, a fegyelem és a katonai kiképzés.
Az oktatást úgy kell megszervezni, „hogy egyetlen tehetség se vesszen el a gazdasági eszközök hiánya miatt”. A politikától mentes katolikus szellemet be kell építeni, és az életet kötelességnek kell tekinteni, „amelyet a magasztos szolgálat és áldozathozatal szellemében kell élni”.

A spanyolországi háború

A brit sajtóban írt sok cikkel ellentétben ennek a mozgalomnak kevés köze volt a tavaly júliusi felkelés kitöréséhez. Akkoriban még gyerekcipőben járt, az elmúlt nyolc hónapban azonban csodálatos növekedést mutatott. Ma tagjainak és szimpatizánsainak száma milliókra rúg, akik közül 180 000 milíciát alkot. E növekedés mértékét jól mutatja, hogy a mozgalom ma tizenkilenc napilapot és harminc hetilapot ad ki.

Amikor kitört a lázadás, Franco tábornok célja némileg homályosnak tűnt.
Ez lázadás volt az elviselhetetlen körülmények ellen – valójában a rend lázadása az anarchia ellen; mert az életet és a vagyont már nem tisztelték, és a templomokat naponta kifosztották vagy felégették. Célja, úgy tűnik, szinte teljes egészében katonai jellegű volt, nevezetesen a rend helyreállítása, de hogy milyen kormányzati formáról legyen szó, az bizonytalan. Ha győzelme gyors lett volna, minden valószínűség szerint egy Primo de Rivera-típusú katonai diktatúra létrejöttéhez vezetett volna.

Spanyolországban partraszálláskor nemcsak teljes zűrzavarral, hanem a támogatását kereső frakciók közötti egység és céltalanság teljes hiányával is szembesült. Például az Acción Popular, vagyis a Gil Robles Párt buzgón katolikus volt és a kereszténységszocializmus híve; nem rendelkezett meghatározott politikával, politikailag alaktalan volt és az egyház eszköze volt. Aztán ott voltak a Requetes, vagyis a karlisták, akiknek a mottója: „Isten, Haza és Király”. Hittek az abszolút szuverenitásban, a korporatív államban, és erőszakosan parlament-ellenesek voltak. Ezeken kívül voltak monarchisták – és más frakciók, a legfontosabb a Falange volt. Mindezeket a különféle pártokat és mozgalmakat be kellett olvasztania.

Egyelőre ez nem volt nehéz, mivel a vörösök kikényszerítették a konszolidációt. Demokraták, republikánusok, kommunisták, anarchisták és egyebek keverékeként egyetlen ellenségük, Spanyolország ezért Németország és szövetségese, Olaszország felé vonzódik, ahogyan Franciaország Oroszország és félig szövetségese, Anglia felé. Valójában ismét egy okkult háború folyik Németország ellen Franciaország biztosítása érdekében, ahogyan azt egy évvel ezelőtt az olasz-abesszin konfliktus során is vívták.

Erről a belső küzdelemről keveset hallani a sajtóban; de a neve „be nem avatkozás”, ami a valóságban Burgosszal való együttműködés hiányát, Franciaország pedig Valenciával való együttműködést jelent Németország elleni csapás mérése érdekében. Ha Spanyolország nemzetközi „blokádja” pártatlan lenne, kevés kétség férhet hozzá, hogy a nacionalista ügyet támogatná; de ez távol áll ettől, mivel az őszinteség nem jellemző a modern Franciaországra.

Bár mindig a legnehezebb, különösen háború idején, kideríteni az igazságot, aligha kétséges, hogy a vörösöknek nyújtott francia segítség túlzott és jövedelmező volt, mivel minden segítségért aranyban fizettek. Bármerre is jár az ember Fehér Spanyolországban, ugyanazt a történetet hallja az ember, nevezetesen, hogy a vörösöknek nyújtott francia segítség sokkal fontosabb volt, mint az orosz. Hogy tavaly július óta Franciaország harminc-negyvenezer vörös nemzetközi harcost adott át a Pireneusokon, és hogy ez a forgalom még mindig tart. Hogy a franciák spanyol útleveleket nyomtattak, csak Bordeaux-ban, és hogy előre dátumozott szerződéseket biztosítanak a „szakmunkások” számára, hogy beléphessenek a vörös Spanyolországba. Továbbá, hogy nagyszámú nemzetközi katonát adnak át a
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

határon át repatriált menekültként, vagy Katalónia kikötőibe küldik őket a teherhajók tagjaiként, amelyeken utaznak. Lőszert szállítanak Andorrán keresztül; naponta benzint szállító teherautók lépik át a határt; Franciaországban van egy vörös repülőiskola, és fegyvereket csempésznek Bilbaóba.

Mindezek ellenére mindenképpen van esély arra, hogy a Nemzeti Spanyolország győzni fog; mivel Franco politikája kreatív, míg a vörösöké nem az.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Franco tábornok beszéde

Adás 1936. október 1-jén, az államfői hatalom átvételéről

GÜDVÖZLET mindnyájatoknak, akik otthonaitokban hallgatjátok a háborús híreket, vagy a fronton, otthonaitokra gondoltok, vagy a vörös területeken vagytok, vágyakozva várjátok csapataink megérkezését, vagy határainkon túlra, aggódva követitek sorsunkat – üdvözlet a Kasztíliai Rádió mikrofonjából!

Nem fogok a háborúról beszélni, mert az állami kötelezettségek, amelyeket magamra vállalok, szükségessé teszik, hogy beszéljek Önöknek az előttünk álló munkáról.

Nem kell semmilyen utópiáról beszélnünk, és reményeink megvalósulását sem kell merev szakaszokra osztanunk. Ahhoz azonban, hogy szándékainkról beszéljünk, először röviden át kell tekintenünk a múltat, mind azért, hogy tapasztalatainkból hasznot húzzunk, mind pedig azért, hogy döntéseinket hasznosan végrehajtsuk.

Spanyolország, melynek nevét lelkem teljes áhítatával idézem, évek óta számos bajtól szenved, melyek közül nem utolsósorban a kiegyensúlyozatlan értelmiségiek befolyása a legkevésbé sem káros, akik megpróbálták csökkenteni fajunk gondolkodóinak presztízsét, és határainkon túlra tekintve mindenféle egzotikus és romboló eszmét behoztak Spanyolországba, amelyek más országokban gyökereztek. Demoralizáló irodalom, demagóg tanok, keserű rasszizmus, a defetista eszmék beszivárgása és a történelem elferdítése – mindez és még sok más hazafiságunk alapjait ingatta meg, úgyhogy elvesztettük népünk főbb jellemzőit, szégyelltük jelenünket, megfeledkeztünk múltunkról és féltünk jövőnktől.

Miután elérték a faj erkölcsi bukását, ezeknek az embereknek nem volt nehéz árverésre bocsátaniuk az országot, és eladniuk azt a legmagasabb árat kínáló külföldinek. Kereskedelmünk kezdett terhelést mutatni a jóváírás helyett, és földünk gyümölcseit úgy kezelték, mintha valamelyik meghódított gyarmat terményei lennének, miközben egy álpacifizmust bátorítottak, hogy meggyengítsék minden lehetséges megmentő kardforgató karját. Hamis próféták támadtak, akik gyűlöletet és osztályharcot szítva földet ígértek a parasztoknak, diktatúrát a munkásoknak és autonómiát a tartományainknak.
Végtelenül cinikusak voltak ezek az emberek, ha hatalomra jutottak volna, elvették volna a földet a parasztoktól, a szabadságot a munkásoktól, és az autonóm rugalmasság minden reményét a tartományoktól.

És most Új Spanyolországunk, számot vetve feladata nagyságával, a felszabadulás felé halad, eltökélten, hogy a társadalmi együttműködés szellemében megmutassa: a törvények és a rend helyreállítása a szabadság előfeltétele és biztos útja, amelynek áldásai minden népéhez eljutnak, az anyaország határain belül és kívül.

Spanyolország nagyrészt totalitárius koncepció szerint szerveződik, amelyben hazai intézményei biztosítják nemzetiségét, egységét és folytonosságát. Ezen új hatalmi módszerek alkalmazása nem jelenti azt, hogy rezsimünk kizárólag katonai jellegű lesz; épp ellenkezőleg, rendszerünk egy hierarchikus rendszert hoz létre, amelyben az ország minden képessége és energiája kifejezésre jut.

Spanyolország tartományainak személyiségét tiszteletben kell tartani, összhangban a régi nemzeti hagyományokkal legnagyobb pompájuk idején; mindig feltéve, hogy ez hozzájárul a nemzeti egységhez.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A spanyol önkormányzat visszanyeri történelmi jelentőségét, hogy teljesíteni tudja...
ősi funkciói egységként működnek közéletünkben.

Miután eltöröltük az általános választójogot, annak katasztrofális helyi és országos hatásaival, valamint a szakszervezetek és politikai érdekek általi elnyomásával együtt, gondoskodni fogunk arról, hogy a nemzet akarata azokon a technikai és testületi szerveken keresztül fejeződjön ki, amelyekben az ország szükségletei és eszményei a legjobban kibontakoznak.

Ahogy az új spanyol állam ereje növekszik, úgy valósul meg a decentralizáció is, hogy a kerületek, az önkormányzatok, az egyesületek és az egyének a lehető legszélesebb szabadságot élvezhessék az állam legfőbb érdekein belül.

Társadalmi vonatkozásaiban a munkásság abszolút garanciát kap arra, hogy nem lesz a kapitalizmus rabszolgája, feltéve, hogy nem alkalmazza azokat a keserű és harcias módszereket, amelyek lehetetlenné teszik a kölcsönös együttműködést. A munkás méltó a bérére: nemcsak a bérek biztonsága fog megvalósulni, hanem minden eddig biztosított béremelést is fenntartanak. A munkás jogainak elismerésével továbbra is fennáll a felelőssége a nemzeti vagyont teremtő elemekkel való lojális együttműködésért.

Minden spanyol köteles lesz képességeihez mérten dolgozni. Az új állam nem tud...
beismerni minden parazitát.

Az állam megadja a katolikus egyháznak az őt megillető jogokat és kiváltságokat, tiszteletben tartva ezzel hagyományainkat és a spanyol nép nagy többségének hitét; de az állam nem engedi meg semmilyen külső hatalom beavatkozását a kormányzat sajátos feladataiba.

A bevételek tekintetében az állam megszervezi az adók igazságos elosztását, ügyelve arra, hogy
a terheik azok vállára nehezednek, akik a legjobban képesek elviselni azokat.

A mezőgazdaság tekintetében a családi gazdaságok a földműves letelepedésével valósulnak meg, nem valamiféle hipotetikus tulajdonlási rendszerrel, hanem közvetlen és állandó támogatással, amelynek célja a paraszt függetlenségének biztosítása. Munkánk állandó eleme erre a célra fog irányulni. A mezőgazdasági munkások részesülnek abból, amit a város ma kereskedelmi és irodai szolgáltatásaiért fizetségként elnyel.

Ami a nemzetközi ügyeket illeti, békében kívánunk élni minden néppel, és széles barátsági horizontot nyitni az egész világgal. Ez alól egyetlen hangsúlyos kivétel van: nem leszünk kapcsolatban a Szocialista Szovjet Köztársaságok Szövetségével, amelynek politikája katasztrofális következményekkel járt az emberiség és a civilizáció számára.

Biztos vagyok benne, hogy ez a hősökkel és mártírokkal teli föld, a nehézségekkel szembenézve, újabb dicsőséges lapot ír majd a történelembe, és olyan megoldást talál, amely sem keletről, sem nyugatról nem származik majd, hanem valóban spanyol.

Spanyolok, éljen Spanyolország!

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Ezra Pound: Egy gazdasági ortodológia felé

Az úgynevezett ortodox közgazdaságtan természetével kapcsolatos kétségek , azaz hogy őszinte kutatásnak vagy bűnös és félrevezető hamisítványnak tekintendő-e, ma legalább 50 évvel elavultnak mondhatók. Ma az ortodoxia követői közé csak az egyszerű emberek, a vakok és a rosszhiszeműen cselekvő karrieristák tartozhatnak.

Aki komolyan vizsgál egy témát, annak nem kell 15 év, hogy látható és gyakori jelenségeket tudjon meg.

Azt állítani, hogy a közgazdaságtan nem tudomány, puszta defetizmus, és csak zavart okozhat. A múlt század közepén a repüléstechnikát és a rádiózást még nem nevezhették tudománynak (bár egy bizonyos Loomis 1864 végén sikeresen vezetékek nélkül juttatott el elektromos jeleket egyik hajóról a másikra).

Amit a komoly emberek ma tehetnek, az az, hogy különbséget tesznek a közgazdaságtan azon része között, amely tudomány (a tudás területe – episztémé), és a techné vagy a készség területe (ami túl gyakran a gazság területe) között.

Azt is mondhatnánk, hogy a hajóvezetés művészete nem igazi tudomány: mégis a hajóvezetés tudománya A navigáció létezik és tökéletesedik: az egyszerű hajóiránytűtől a giroszkópig.

Elég természetesnek tűnik, hogy a közgazdasági cikkekben nagy a zűrzavar, ha figyelembe vesszük, hogy a közgazdaságtan tanulmányozását valójában empirikusok végezték, olyan emberek, akiknek nincs komoly terminológiai felkészültségük. Vegyük például az angolszász világ komoly és becsületes íróit, akik élő közgazdaságtudományt építettek fel. Soddy, fizikai Nobel-díjas; Douglas, mérnök, a Westinghouse vezetője Indiában; Larranaga, útépítő mérnök; Orage, Douglas által megtért újságíró; Kitson, a Kitson-lámpa feltalálója; Gesell, üzletember; stb. Csupa gyakorlatias ember!
Azt állítani, hogy felfedezték a Holdat, semmit sem jelentene, de újra felfedezték az igazi Holdat, miközben a professzorok folytatják gyerekes játékukat egy színpadi kelléknek szánt Holddal; illuzionisták, akik csak a fülkéikben tudják átverni a közönséget.

Hogy képet kapjunk az úgynevezett ortodox közgazdaságtan megalapítóinak mentalitásáról, vegyük például Ricardo egyik mondatát (természetesen anélkül, hogy pislogna, hogy felismerte volna a papírpénz értékét): „Nincs olyan árucikk, amelynek előállításához ne lenne szükség több vagy kevesebb munkára.” Úgy tűnik, David Ricardo soha nem járt tyúkólban, és a tojást kizárták gazdasági rendszeréből. Egyszerűen a tápérték (életérték) mértékeként a tojás megelőzte az árindexet. A természeti jelenségek közvetlen megfigyelésével az átlagember kevésbé téved, mint ha logaritmusokkal és banki mitológiával tömnék tele a fejét. És nem viccelek! A tojás értéke az éhség és a jóllakottság függvényében nő és csökken.

Arisztotelész egy homályos és összetett jelentésű szót hagyott ránk: xpeia, hasznosság, kívánatosság, amit Rackham, természetesen Cambridge-ből, igénynek fordít. A tudós nem világosít fel minket. Arisztotelésznek igaza volt, de azt akarta mondani, hogy egy pénzegység értéke „megéri, amit kaphatsz érte”. Teljesen igaz, de ezt nem lehet tudományos terminológiának nevezni.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A diák elmehet a könyvtárba, és átnézhet 500 ál-közgazdaságtani értekezést anélkül, hogy olyat találna, amely a közgazdasági kérdések megvitatásához leggyakoribb, legalapvetőbb és legszükségesebb fogalmak euklideszi definícióinak táblázatával kezdődik.

Kezdjük például a „pénz” fogalmával. Arisztotelész rosszul határozza meg, vagyis egyáltalán nem határozza meg, hanem anélkül beszél róla, hogy valóban definiálná. Az emberiség pedig húsz évszázadon át ebben a félig homályos állapotban maradt.

Megpróbálok adni néhány definíciót, bár tudom, hogy ezek nem igazán hasznosak mindaddig, amíg valamely akadémia vagy kongresszus, vagy még inkább egy komoly és tekintélyes szakemberekből álló csoport el nem ismeri e lexikográfiai munka érvényességét.

A ki nem vert arany nem pénz; a monetáris arany más árukra való cseréje alapvetően egyfajta cserekereskedelem: bizonyos mennyiségű áru vagy bizonyos súlyú áru cseréje előre lemért és megmért fémre.

A pénz lényegi tulajdonsága, hogy mérhető és mértékként szolgálhat. Még egy nemesfém korong árukra cserélésekor is az állam lenyomata határozza meg, hogy pénz-e. Egy olyan kormány, amely azt mondja: „Nem építhetünk utakat, mert nincs pénzünk”, ugyanolyan nevetséges lenne, mint egy olyan kormány, amely azt mondja: „Nem építhetünk utakat, mert nincsenek kilométereink”.

Próbáljuk meg meghatározni, hogy mi a pénz. „A pénz egy mért követelés.” A pénz egy cím vagy mért követelés. „A pénz egy általános követelés.” A pénz egy olyan cím, amely nem konkrét (mint egy vasúti jegy, egy fogadócsekk, egy gőzhajójegy, amely jogot biztosít az utazásra, az élelemre, a kabinra stb.). Általános. A pénz ráadásul átváltható, azaz formaságok nélkül átruházható egyik személyről a másikra. Nem kamatozik, mint egy államkötvény, egy vasúti kötvény vagy bármely „anonim társaság” kötvénye.

Vizsgáljuk meg a „hitel” kifejezést. Azt mondják, hogy egy embernek akkor van hitele, ha úgy gondolják, hogy képes lesz készpénzzel fizetni, és ha feltételezik, hogy nem fog megpróbálni kibújni a fizetés elől, vagy halogatni azt. Az „adósság” nem pontosan a „hitel” ellentéte. Valójában a hitel gyakran az adósságok keletkezésének lehetőségét jelenti, és nem mindig feltétlenül jelenti a már megszerzett adósság ellentétét. Ezért egy kétértelmű kifejezéssel állunk szemben.

Végül, vizsgáljuk meg az „inflációt”. Az ortodox állítások féligazságai közül néhány természetes és ismétlődő jelenségeken alapul. Az úgynevezett inflációt mindenekelőtt meg kell különböztetni a valódi inflációtól, amely akkor következik be, amikor olyan áruknak vagy szolgáltatásoknak „megfelelő” pénzt bocsátanak ki, amelyeket senki sem akar, vagy amelyek meghaladják a kívánt mennyiséget. A pénznek nincs értéke, ha olyan áruk vagy szolgáltatások „ellenében” (azaz ál-megfelelésében) bocsátják ki, amelyek nem szállíthatók vagy beszerezhetők. Például egy 1917-ben felrobbant gránát „ellenében” pénzt kibocsátani infláció lenne, és maga a pénz nem lenne értékes, mivel senki sem akarja a gránátot, és senki sem tudja leszállítani.

Egy rövid lista érvényes definíciókból lehetővé tenné az átlagember számára, hogy elkerülje a nagy uzsorások és monopolisták megtévesztéseit és abszolút kárhozatos és rothadt álnokságát.

Valójában a pénz definíciójának, vagy inkább egy komoly és igazságos fogalmának kidolgozásával Soddy, miután számos homályos (az olvasó számára homályos, bár Soddy professzor számára rendkívül mély és kedves) könyvet publikált, a Holnap pénze című könyvében ezt írja : „Ahogy elképzelhetetlen, hogy a magánszemélyeknek joguk legyen adót kivetni, ugyanúgy képtelenség, hogy a bankok, minden alkotmányos biztosíték ellenére, puszta trükkel elbitorolják ezt a funkciót.”

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a Parlament hatásköre nélkül kényszerleszedéseket vethetnek ki a közösség vagyonára.”

Tegyünk különbséget a mai olasz helyzet és az angolszász országok helyzete között. Tegyünk különbséget aközött az ország között, ahol a gazdagság bősége válságokat okoz, és az olyan országok között, ahol bizonyos anyagokból súlyos hiány van; térjünk vissza egy kicsit az időben, hogy felvázoljuk az „új gazdaságtan” történetét, amely mégis oly sok régi tudást vagy tudatot tartalmaz.

A mai közgazdaságtanban négy élő áramlat létezik: (1) a douglasizmus; (2) a geselizmus; (3) a kanonikus gazdaságtan, amelynek eredete Szent Ambrushoz nyúlik vissza, és Szent Antoninóval fejlődött ki; (4)
Vállalati gazdaság a fejlesztési politikájával (mocsarak lecsapolása stb.), a javak harcával, megtakarításokkal, családi csekkekkel, élelmiszercsekkekkel, munkacsekkekkel, állami ellenőrzéssel, felhalmozással stb.

Az általunk elindítandó ortodoxia által elhomályosított bizonyos tényeket figyelembe kell vennie. Az áruk tartóssága egyenlőtlen, székek, sajt: Pheidias, Praxiteles vagy Botticelli művei eltérő tartósságúak. Az ősember egy hangszert használt, míg a civilizált ember egy tucatot.

Úgy tűnik számomra, hogy listát kell készítenünk azokról a komoly emberekről, akik ma a közgazdaságtan tudományában működnek együtt, még akkor is, ha empirikusok, még akkor is, ha tevékenységük során egyetlen felfedezést tettek, és nem éppen azt próbálják összehangolni a történelemmel, más iskolák, más korok vagy más gazdasági szekták jogos és érvényes elképzeléseivel.

Ismerjük fel azonnal, hogy valaki megfigyelte a gőz erejét a teáskanna fedelének felemelésére. Ez akkor is értékes, ha a feltaláló nem adott ki enciklopédiát vagy terjedelmes fizikai értekezést.

Ismerjük fel, hogy CH Douglas saját maga fedezte fel az ipari rendszer által (és azon belül) elosztott vásárlóerő elégtelenségét. Gyára lassabban osztotta el a vásárlóerőt, mint ahogy az „árakat”, azaz a piacra dobott árukat teremtette meg. Így egy hónap alatt nagyobb mennyiségű ár keletkezett, mint amennyi vásárlóerő eloszlott.

A bűnöző, az ostoba és a monopolista, akik mások éhezésén élnek, a kabátja szerint szeretnék megítélni az embert. Douglas ehelyett abban látta a lehetőséget, hogy a vásárlóerőt a leszállítható és az emberek által kívánt javak mennyiségének megfelelően bocsássák ki. Ebben kevés újdonság és sok becsületes dolog volt. David Hume már látta, hogy a jólét nem az adott nemzet által birtokolt pénz mennyiségétől függ, hanem attól a ténytől, hogy ez a mennyiség növekedni kell. Pontosítsuk, hogy a növekedésnek lassúnak és állandónak kell lennie.

A hasznos írók közül említhetjük MacNair Wilsont, aki megtanította közönségét felismerni, hogy a bankok nem kölcsönöznek pénzt, hanem csak fizetési ígéreteket tesznek. (A fizetési ígéret.) Gesell a szabad csere szempontjából kiindulva újra felidézte a középkori püspökök bracteatáit .
A késedelmi díjjal (bélyegekkel, amelyeket minden hónapban a bankjegyre kell ragasztani, hogy megőrizze annak deklarált értékét) a forgalom sebességét kívánta felgyorsítani, és Unterguggenberger polgármester Wörglben be is mutatta ennek a rendszernek a hatékonyságát.

Gesell Marx halott részét lerombolta lapos mondatával: „Marx soha nem kérdőjelezte meg pénz.” Vagyis Marx soha nem kérdőjelezte meg a pénz természetét, és nem is elemezte azt.

A Gesell-rendszer előnyei legalább a következők: (1) áldemokratikus országokban felszabadíthatja a nemzetet, azaz a kormányt és a népet (beleértve az összes termelőt, legyenek azok munkaadók vagy alkalmazottak) a bankok és az uzsorások hatalma alól.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Mégis, egyetlen fajtatiszta geselita sem fontolóra vette soha a fizetés nélküli álláspénzt állami – és vállalati – szempontból.

Egy havonta hozzáadott, a bankjegy értékének egy százalékával arányos bélyeggel 8⅓ milliárdos forgalom évi egymilliárdos bevételt biztosítana az államnak, gyakorlatilag semmilyen kiadás nélkül a beszedésre, amely automatikus lenne, és szinte teljesen mentes lenne a bürokratikus majmolástól vagy beavatkozástól.

Ahelyett, hogy Roosevelthez hasonlóan államkötvényekkel halmoznák fel az adósságokat (csillagászati adósságokat), minden államadósság, az állam vagyonának minden tulajdoni lapja a megduplázódás helyett 100 hónap alatt eltörlődne. (Az angolok még mindig adót fizetnek a waterlooi csatáért.)

Az államkötvények továbbra is magánkézben maradhatnának, megtakarítási módként azok számára, akik gondoskodni akarnak időskorukról és családjukról, de állami osztalékként tekintenének rájuk egy méltó polgári osztálynak, nem pedig elkerülhetetlen szükségszerűségként egy olyan kormány számára, amely a hitelét akarja felhasználni.

Ragaszkodom hozzá: az államnak nem kell „bérletet” fizetnie a hiteléért; vagyis nem kell kölcsönt felvennie a nagy hivatásos uzsorásoktól, ahogy azt szinte minden országban teszik tudatlanságból és előítéletekből; például az én szerencsétlen hazámban, Franciaországban a jelenlegi súlyos erkölcsi válságban, Angliában a világ új eseményeinek ismerete nélkül elfogadott hagyományok erejével.

A társadalmi hitelezők második generációja, az empirikusok és a feltalálók után, hozta létre Butchartot, aki AR Orage ösztönzésére kiadta az első közgazdasági ortologikai könyvet, a Pénzt. Második kötetével, a Holnap pénzével Butchart kevésbé volt sikeres; valójában hét, eltérő véleményű írót gyűjtött össze, akik mindegyike dicséretes, de nem sikerült rávennie az egyes szerzőket, hogy olvassák el egymás esszéit és összefüggésbe hozzák azokat. A könyv elsősorban Douglas néhány írásának újranyomása és Soddynak a cikkben már idézett oldala miatt értékes.

A népszerű írók közül meg kell említeni Irving Fishert és Christopher Hollist. De egyet meg kell különböztetni; Fisher újságíró (hivatalosan professzor, de a szíve mélyén újságíró), aki jól ír.
Negyven oldalnyi bélyegjegyzéke minden komoly ember, de a professzorok figyelmét is kiérdemli.
Fisher nem bocsátkozik túlságosan a csatába. Talán optimista, és megpróbálja rávenni a nagy amerikai uzsorásokat, hogy érjék be fél font hússal ahelyett, hogy az utolsó falatot és grammot is ellopnák.

Christopher Hollis megírta a nagy értékű könyvet, A két nemzet címűt, és változatos könyvekben folytatta a közönségért folytatott küzdelmet, amelyekben elmondható, hogy szerencsés érzékkel rendelkezik; valójában azon kevés közgazdászok közé tartozik, akiknek sikerül a monetáris tudományt és az uzsora különféle problémáit úgy kezelniük, hogy könyveik elkelnek, és harmadik kiadást is megérnek. Ezek a szakaszok a népoktatáshoz tartoznak, ami elengedhetetlen azokban az országokban, ahol az úgynevezett „többségi” kormányok továbbra is fennállnak.

Wyndham Lewis az angol kormányt álantikvitásnak nevezi. Bár elsősorban irodalmár, szatirikus, nemrégiben egy magas szociológiai értékű könyvet írt, amelyet egy kiválasztott közönségnek szánt: Számold meg a halottaidat, élnek (felkészülés egy újabb nagy háborúra a semmiről). Nem közgazdaságtanként idézem, hanem azért, hogy érzékeltessem azt a ritmust, amellyel ezek a problémák áthatják az élve élő, elsőrangú írók munkásságát. A négy legjobb mai amerikai költő a pénzügyi problémákkal foglalkozik (már nem a régi „rózsaszín” Webbite-tel, Fabiannal, Manchesterivel vagy Villardiával), ahogyan valójában a nagy írók, mint Dante, Shakespeare, Arisztotelész, Hume, Berkeley, Montesquieu stb. foglalkoztak. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Egy másik, ezekre az elképzelésekre irányuló gondolkodásmód megjelenik azoknak az írásaiban, akik az észak-amerikai köztársaság alapjainak lerakóit segítették elő, nevezetesen Jefferson, Jackson, Van Buren írásaiban. Az én Jeffersonom és/vagy Mussolinim írásaiban, W. L. Woodward könyveiben, az Új amerikai történelem című művében, Coughlin atya és Buck cikkei, vagy konkrétabban Coughlin könyvének legjobb része, amelynek címe Pénz (211-213. oldal).

Nehéz lenne megmondani, hogy egy külföldinek mely angol és amerikai folyóiratokat kellene elolvasnia, mivel ezekben az országokban a szellemi élet múlékony kiadványokban nyilvánul meg, amelyek mindössze két-három évig (vagy akár rövidebb ideig) jelennek meg, majd hirtelen megszűnnek létezni, vagy egyfajta irodalmi vagy ideológiai bürokráciává silányulnak, védőszínt öltenek, és mesterséges eszmékkel nyugszanak. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy az angol fasiszták egy évvel ezelőtt elkezdték kiadni egy nagy életerejű társadalmi-gazdasági folyóiratot: a The Fascist Quarterlyt. Ez az egyetlen angol nyelvű folyóirat, amelyben elolvashattam a többi közreműködő írásait, akik között ott van General Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton és J. Jenks.

Hugo Fack, akinek nagy érdeme, hogy saját költségén kiadta Geseli Természetes gazdasági rend című művét Texasban – amikor a nagy kiadók nem tartották jó üzletnek az ilyen kiadást –, kis lapját, A kiút címűt a szűkösség gazdaságtanából megmaradt gondolatokkal színezi, Loeb Bőségtáblázatának megjelenése ellenére (lásd Odon Por feltámadását a Rivista del Lavoro-ban, 1936. március).

A szólásszabadság nem létezik ezeknél a liberális szektáknál. Sem a geselliták kiadványai, sem a douglasizmus hivatalos kiadványai nem teszik lehetővé a gazdasági eszmék nyílt megvitatását. Úgy tűnik, mintha hipnotizáltak és megmerevítettek volna, mint a dekadens kagylóemberek. Egymással veszekednek. Douglas úgy gondolja, hogy a késedelmi pénzekre kivetett bélyegek elnyomó adót jelentenek – haszontalant és örököst, bár érthetőbbet, mint a Douglas-hitel „törlése”, vagy mint a leszámítolása és a kibocsátott hitel törlésének egyéb eszközei.

A geselliták szinte szadista módon felháborodnak azon a gondolaton, hogy az egész faj profitálhat a már halottak munkájából és a tudományos felfedezésekből. (Az érték a munkából származik, de elődeink rengeteg munkát végeztek, akik nem azért ettek, hogy elfogyasszák annak gyümölcsét.)

A Fügefa (Douglasita) nem mutat rá a nem-douglasiták – a geselliták vagy a korporatív rendszer felé – fejlődésére. A New English Weekly az angol külvárosi temperamentumban úszik át, ezért inkább ez a sápadt élet színezi el, mintsem egy konkrét és meghatározott ideológia. A New Democracy (New York) hasznos volt, de ma már nem létezik. Coughlin népi ismeretterjesztési munkát végez egy hetilapon keresztül a nagyközönségnek, nem pedig a beavatottaknak (Social Justice). De anno XV. június hónapban olyan híreket találok az újságjában, amelyeket vagy máshol nem nyomtatnak, vagy csak néhány sort közölnek, botrányok és álcázások hasábjai között elrejtve. Az általános jellegű Press folyóirat szerkesztőitől gyakran kapom a meghívást: Nem tudna másról írni, mint a közgazdaságtanról?

A komoly olvasó bocsánatára vágyom: túl sokrétű dolgokról beszéltem.

Ez a cikk két részből áll: az elsőben szinte könyörögtem a közgazdászoknak, hogy fontolják meg a pontos terminológia sürgető szükségességét; a másodikban röviden utaltam bizonyos, töredékes, de őszinte művekre, amelyeket néhány szétszórt szerző közül választottam ki, és amelyek nem összehangoltak, de összehangolhatók lennének, ha találnánk egy olyan magot, amely olyan technikusokból áll, akik készek vállalni a lexikográfiai felelősséget.

A leghatározottabban kijelentem, hogy szilárd etika nélkül nem létezhet épeszű, tudományos ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

közgazdaságtan. A dinamizmus puszta figyelembevétele a monetáris politika céljának és tárgyának figyelembevétele nélkül káoszhoz vezetne. Az akarat iránya a közgazdaságtan tanulmányozásának egyik összetevője. Badoglio, aki azt mondja: „A mi aranyunk a katonáink akarata és fegyvere”, inkább közgazdász, mint London összes professzora.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A. Raven Thomson: A gazdasági visszaesés okai

Én Többször is írtam a Fascist Quarterly és a British Union Quarterly hasábjain a közelgő gazdasági válságról, amely a régi bandaközgazdászok által fellendített rövid életű fellendülést követte volna. Bemutattam, hogyan működött a fellendülés és visszaesés kereskedelmi ciklusa az elmúlt száz évben, a kapitalizmus megalapítása óta, és hogyan mutatott rendszeres, átlagosan kilenc éves periódust, amely időnként hét évre csökkent, vagy tizenegy évre emelkedett. Átlagosan a következő válságévnek 1938-nak kellett volna lennie, a depresszió szokatlan mélysége miatt valószínűsíthetően 1939-re halasztással. Valójában a válság egy évvel korábban kezdődött a szokásosnál, és a következő visszaesés már 1937-ben elkezdődött.

Ez még azokat is meglepte, akik meg voltak győződve arról, hogy a „jólét” nem lehet tartós. Csak a Quarterly legutóbbi számában értekeztem az újrafegyverkezés és az olcsó pénz hatásáról a közelgő válságra, és bár elismertem, hogy a túlzott spekuláció idő előtti fellendülést teremtett, úgy véltem, hogy az újrafegyverkezés lendülete legalábbis 1938 őszéig kitart, amikor is azt állítottam, hogy a felhalmozott fegyverzet felemésztésére irányuló háború önmagában megakadályozhatja a visszaesést. Sőt, figyelmeztettem arra a veszélyre, hogy a finanszírozók szándékosan a háborút a visszaesés alternatívájaként keresik.

Valójában alábecsültem az amerikai gazdaság súlyát a pénzügyi demokrácia zsugorodó világában, és azt, hogy Amerikában nincs nagyszabású újrafegyverkezési program.
Amerikából, akárcsak az előző recesszióban, sugárzik ki az új gazdasági világválság, és az újrafegyverkezési profitok mindenféle bátorítása sem elegendő ahhoz, hogy megakadályozza a Throgmorton Streetet abban, hogy reagáljon a Wall Street-i részvényárfolyamok drámai összeomlására.

Bár ez a korai visszaesés, akárcsak az 1907-es, kevésbé intenzív lehet, és így kisebb csapást mérhet a kapitalista stabilitásra, mint egy későbbi és intenzívebb visszaesés, van egy előnye: még azelőtt következett be, hogy a háborús uszítók minden erőfeszítésük ellenére háborúba taszíthattak volna minket. Ahogy a gazdasági válság súlyosbodik, a közérdek a külügyekről visszatér a sürgető belpolitikai problémákra, és a nemzetközi konfliktusok veszélye csökkenni fog. A háború veszélye, mint a visszaesés megelőzésének eszköze, máris múlóban van.

PÁNIK A WALL STREETEN

Annak ellenére, hogy sajtónk igyekezett eltussolni, a Wall Street-i pánik idén ősszel ugyanolyan súlyos volt, mint 1929 őszén. A beruházásokhoz szükséges acél iránti kereslet csökkenése volt a döntő tényező, és az United States Steel és más acélipari részvények vezették az értékcsökkenést. Az év elején az US Steel részvényeit 129¼-en jegyezték 100 dollárért. Még az áprilisi aranyválság után is jóval 100 felett volt az érték. A szeptemberi folyamatos csökkenés az US...

Az acél ára 80-ig emelkedett. Aztán jött az októberi visszaesés, az értékek napról napra zuhantak. Az USA zuhant.
Az acél ára a 70-es évektől 68-ig kúszott. Egy rövid fellendülés, majd a „fekete kedden” kitört pánikeladás 54-re repítette az árat. Azóta további fellendülés történt, aminek következtében az US Steel ára ismét 65 körül volt, de novemberben az ár ismét 50-es évek felé süllyedt a csökkent acéltermelésről szóló friss jelentések miatt, amely mostanra a kapacitás 50 százaléka alatt van.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Mindezt nem lehet puszta tőzsdei „ijedtségként” elutasítani. A Wall Street-i visszaesés mögött alapvető okok állnak. A fogyasztási cikkek iránti kereslet egyelőre jól fenntartható, de a tőkejavak iránti kereslet gyorsan csökken. A túltermelés, ha még nem is valós, mindenképpen potenciális, és az iparosok felhagynak az üzemek bővítésével. Ennek eredményeként a tőkejavak termelői, amelyekben az acél egyre nagyobb arányban vesz részt, már most is súlyosan érintettek, és az acélrészvények értékének esése, amely szétzilálta a piacot, nem puszta piaci manőver, hanem a csökkent termelésből adódó alacsonyabb profitra vonatkozó ésszerű várakozás.

SEGÍTHET A ROOSEVELT?

Az acélvárosokban, mint például Pittsburghben, már most is növekszik a munkanélküliség, ami természetesen hatással lesz a fogyasztási cikkek iránti keresletre, és megduplázódik a beruházásokra gyakorolt hatása.
Amerika ismét egy klasszikus gazdasági világválság felé tart, mielőtt teljesen felépülne az előzőből. Ha Roosevelt közbelép, amire mindeddig vonakodott, akkor az árral szemben fog úszni, ahogy Hoover is igyekezett 1929 és 1932 között. Ezúttal nem lesz könnyű feladat – mint 1933-ban – Amerikát a világgazdaság általános fellendülésének útjára állítani. Ezúttal a hatalmas elnöknek teljes erejét latba kell vetnie.

A monetáris manipuláció, a közmunkák és így tovább nem lesznek elegendőek a válság kezelésére, sőt, Roosevelt a saját hatáskörében csak gigantikus állami vásárlásokkal segíthet, amelyeknek olyan intenzíveknek kell lenniük, hogy az amerikai ipar nagy részét állami tulajdonba kell helyezniük.
Mivel Rooseveltnek nincs hatalma a fasiszta alternatíva, az ipar állami ellenőrzésének érvényesítésére, és New Deal-jét a Legfelsőbb Bíróság döntései hiteltelenné tették és nagyrészt megsemmisítették, könnyen kénytelen lehet a kommunista módszerhez folyamodni az államkapitalizmus bevezetésében. Hogy zsidó tanácsadói mennyire haladnak ebben az irányban, még nem látjuk. Az USA és a Szovjetunió még szorosabban egymáshoz húzódhat, mint két nagy materialista köztársaság, amelyekben a zsidó ellenőrzés kiemelkedő fontosságú.

BRIT REAKCIÓ

Konzervatív politikusaink a tőzsde összeomlásának minden bizonyítéka ellenére biztosítanak minket arról, hogy semmi jele sincs egy közelgő „recessziónak” (ez a szó a közvélemény megnyugtatására jött létre), hogy Nagy-Britanniát nem sújtják ugyanazok a gazdasági nehézségek, mint Amerikát, és hogy az újrafegyverkezés átsegít minket ezeken. Mindez ostobaság, mivel minden pénzügyi demokráciát szorosan összekapcsol a nemzetközi pénzügyek, és a Wall Street a világ pénzügyi központja, és továbbra is az marad.
Bármi is történik ott, annak máshol is meglesznek a következményei, ugyanúgy 1937-ben, mint 1929-ben. Nem hangsúlyoztuk-e végül is a „nagy demokráciák egységét” egy háromoldalú megállapodás révén? Nem a kormányunk tárgyal-e a „régi banda” pártjainak tapsvihara közepette szorosabb kereskedelmi kapcsolatokról Amerikával? Ez az utolsó manőver körülbelül annyira hasznosnak tűnik, mint egy úszó, aki szándékosan átölel egy fuldoklót, jó, ha a célunk a zsidó-amerikai pénzügyek megmentése, rossz, ha meg akarjuk menteni Nagy-Britanniát attól, hogy egy új gazdasági világválság hullámaiban elsüllyedjen.

Ami az újrafegyverkezést illeti, ahelyett, hogy megmentett volna minket a gazdasági válságtól, kétségtelenül bajokat okozott, nemcsak itt, hanem Amerikában is. A spekulánsok, akik természetesen élvezik a demokrácia teljes szabadságát, az újrafegyverkezésben és a háború lehetőségében kimondhatatlan profitlehetőségeket láttak, és kihasználva a kivételesen olcsó pénzt, mindenféle olyan részvényt vásároltak fel, amelyekről úgy vélték, hogy az újrafegyverkező nemzeteknek szükségük van rájuk, vagy amelyek háború idején szűkössé válhatnak.
Ennek eredményeként minden árucikk, különösen a fémek ára másfél éven belül egyes esetekben elérte a 100 százalékot is: ez egy spekulatív fellendülés volt, amelyre a történelemben nem volt példa egy ******ebook converter DEMO Watermarks******* időszakban.

Machine Translated by Google

békeidőszak, amelyet valójában csak az utolsó háború legrosszabb időszakai múltak felül.

Szerencsénkre a spekulánsok túlléptek a kereteken. Az általuk előre látott háború Spanyolországra és Kínára korlátozódott, a baloldali háborús uszítók erőfeszítései ellenére, és mint mindenki, aki megpróbálja sarokba szorítani a termékeket, hamarosan zavarba jöttek a megújult termelés miatt, amelyet a jövedelmezőbb árszintek vonzottak. Valójában teljesen alábecsülték a modern ipar hatalmas termelési kapacitását, és elsodorta őket a magasabb árak által előidézett áruáradat. Nagyon kevés ösztönzőre van most szükség ahhoz, hogy a jelenlegi fogyasztáshoz képest túltermelést eredményezzen. Az áremelkedés példátlanul nagy ösztönzője teljesen elárasztotta nemcsak magukat a spekulánsokat, hanem a legális kereskedelmet is, amely az újrafegyverkezés ellenére sem tud megbirkózni a túltermeléssel. Valójában már megújult igények merültek fel a termelési kvóták csökkentésére, még mielőtt a gazdasági válság teljesen beindult volna. Hogy ezek a csökkentések hogyan fognak reagálni a munkanélküliségre és az ebből következő vásárlóerő hiányára, azt olvasóinkra bízzuk.

Már 80 ezerrel több munkanélküli van, mint augusztusban.

MÉGIS OK

Mindezen külső tünetek, valamint az újrafegyverkezésre és a háborús rémületekre adott reakcióik mögött egy alapvető ok húzódik meg, mégpedig a modern ipari termelés és az általános népi fogyasztás közötti krónikus különbség. Amíg ez az abszurd eltérés fennáll, gazdasági rendszerünk nyilvánvalóan ki van téve egy eredendő instabilitásnak, amely a pénzügyi kapitalizmus visszatérő fellendüléseiben és visszaeséseiben is szerepet játszik. Valójában, ahogy a tudomány egyre növeli a termelés erejét, és a szakszervezetek tehetetlenek a munkavállalók béreinek további emelésében a pénzügyi kombinátok növekvő ellenállásával szemben, az eltérés egyre nagyobb lesz, és ahogy Mosley rámutatott, a fellendülések egyre rövidebbek, a visszaesések pedig egyre hosszabbak lesznek, ahogy a kapitalizmus hanyatlik.

Ennek alapvető oka, mint minden gazdasági válságnak, a tömegek vásárlóerejének hiánya, és a válságot ezúttal szokatlanul korán kiváltja az áremelkedés, amely nemcsak a termelés túltermelését ösztönözte, hanem tovább csökkentette az emberek vásárlóerejét, akiknek a bérei nem tartottak lépést a növekvő megélhetési költségekkel. Az ebből eredő visszaesést csak tartósan lehet korrigálni, nem pedig a takarékossággal és a bércsökkentésekkel, ahogy a „régi banda” hiszi, hanem közmunkákkal és konstruktív béremelésekkel, amíg az állam és a nép egymás között el nem fogyasztja a modern ipar termelését. Igaz, hogy az állam jelenleg az újrafegyverkezés révén szokatlan ütemben fogyasztja el a termelést, de még ez sem ellensúlyozza a tömegek vásárlóerejének hiányát, akiket az árucikkek árának közelmúltbeli emelkedése elszegényített.

JOGORVOSLATI MEGOLDÁSOK

Az általánosan felvetett megoldások a monetáris reform és a gazdasági tervezés. Az első elvesztette a legerősebb érvét, mivel a pénz 1937-ben ugyanolyan olcsó, mint amilyen drága volt 1929-ben, mégis a visszaesés ugyanolyan súlyos, mint korábban. A monetáris problémák nyilvánvalóan másodlagosak a fogyasztás és a termelés gazdasági rossz összehangolásának elsődleges problémájához képest, és egyetlen monetáris elmélet sem jó, amely nem magyarázza meg, hogyan jut el a pénz a fogyasztóhoz. A Social Creditnek megvan a maga érdeke ebben az irányban, és megfontolást érdemel, de a Social Credit támogatóinak fel kell ismerniük a szélsőséges hatalom szükségességét a jelenlegi pénzügyi diktatúra megdöntéséhez. Ebben az összefüggésben rendkívül jelentősek az albertai Social Credit kormány által a bankok, sőt a sajtó ellenőrzésére hozott intézkedések. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

A gazdasági tervezés nyilvánvalóan szükséges, de ismét csak hatalomra van szükség, és felmerül a kérdés, hogy ez a hatalom hogyan szerezheti meg a címét. A finanszírozók szerint, akik – mint például Israel Moses Sieff, a PEP, az ipari és elosztó egyesület pártján állnak – a tervezési hatalom a kapitalista vásárlás és egyesülés útján jön létre. Valójában vásárlás útján történő tervezés . A szocialisták szerint, akik a termelési, elosztási és csereeszközök államosítását támogatják, a tervezési hatalom az állami elkobzás révén jön létre a közszolgálat keretében. Ebben az esetben elkobzás útján történő tervezés .

A Brit Unió a tervezési hatalom megszerzésének egy kevésbé materialista módját részesíti előnyben, nem a kapitalista vásárlások kombinált elvétele vagy az államkapitalista magántulajdon-elkobzás révén, amelyek nagyon hasonlóak, hanem a nép felhatalmazása révén, hogy gazdasági tervet erőltessenek rá mind a magán-, mind az állami vállalkozásokra. Tervezés beleegyezés alapján. Azok az eszközök, amelyek révén az állami hatalom és a magántulajdon egy nagyrészt önkormányzó gazdasági rendszerbe egyesül, számos, már megjelent könyvben tanulmányozhatók a vállalati államról. Amit azonban meg kell érteni, az az, hogy a vállalati állam azért létezik, hogy az ipar termékeit elossza a nép között, és a pénzügyek teljes mértékben ennek a fő célnak vannak alárendelve. Különösen tilos minden spekuláció és a tőke túlzott megtérülése az instabilitás megelőzése és a termék méltányos részesedésének a termelőhöz való eljuttatása érdekében.

SZIGETELÉS A TOVÁBBI Zuhanásoktól

A vállalati államnak nemcsak a tőke- és fogyasztási javak termelését kell egyensúlyba hoznia, véget vetve a spekulatív befektetések instabilitásának, és lehetővé téve az emberek számára a modern tudomány termékeinek fogyasztását; hanem meg kell védenie a nemzetet az olcsó külföldi munkaerő által támasztott külső versenytől is, mint amilyen jelenleg Japánból érkezik. Ennek érdekében be kell vezetni egy „Elszigetelt Birodalom” politikát, amely a birodalmi piacokat a hazai és a birodalmi ipar számára tartja fenn, és a dóminiumoknak és gyarmatoknak teljes mértékben védett részesedést kínál a nyersanyagok iránti hazai piaci keresletből.

Csak így valósítható meg gazdasági ügyeinkre vonatkozó teljes körű terv, és csak így garantálhatjuk népünk számára, hogy ne ismétlődjön meg az a szörnyű visszaesés, amely most fenyegeti őket. Soha többé nem szabad megengedni, hogy a Wall Street-i pánik a brit ipart depresszióba taszítsa. Szigetelődjünk el, ahogy Németország tette, a kapitalista világ őrült ingadozásai ellen, és tervezzük meg ügyeinket annak teljes tudatában, hogy semmilyen, rajtunk kívül álló ismeretlen tényező nem teheti hirtelen tönkre mindazt, amit eddig tettünk. Csak a Brit Unió politikája, miszerint a vállalati állam egy szigetelt birodalomban nyújt biztonságot a fellendülés és a visszaesés ellen, és biztosítja a modern tudományos találmányok gyümölcseinek elosztását a brit nép számára.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Ezra Pound elárulta a forradalmat

Az elárult forradalom alapvetően a „mi” 1776-os amerikai forradalom, nem helyi és partikuláris szakaszaiban, és biztosan nem az angol FAJ teljesen szükségtelen kettészakadásaként.

Bármi jó származott is ebből a szétválásból, az teljesen szükségtelen és nagyrészt akaratlan volt. Nagy-Britannia számára biztosan nem vált belőle hasznot. Talán ez volt az első nagy seb, amelyet a Cromwell által beengedett zálogosok okoztak az országuknak.

A tizenkilencedik század minden volt, aminek La Tour du Pin nevezte, minden, aminek Maurras és a francia királypárti bohócok megpróbálták elfelejteni, hogy La Tour du Pin nevezte. Az uzsora százada volt. A bomlás százada. Egy olyan évszázad volt, amelyiknél aljasabb volt, mint bármelyik másik, a kifejezések ELÁRULÁSÁNAK, a szavak jelentésének összekuszálásának és beszennyezésének kora.

Az ELÁRULT FORRADALOM nem olyan forradalom, amelyet egy-két év alatt árultak el Joe Sztálin vagy bármely kormány egy-két hamis lépése miatt.

Az elárult forradalom a toszkánai Leopoldin-reformokból született forradalom volt, amely egészen nyilvánvalóan a jeffersoni folyamatban nyilvánult meg, és Andy Jackson és Martin van Buren – mind túl múlékony – győzelmeivel csúcsosodott ki.

Előttük a lipót reformok az autarchia fogalmává fejlődtek, és olyan hiedelemmé, hogy egy nemzet GABONÁJA elsősorban azért létezik, hogy a nemzet (minden egyes polgárának személyében) EGYEN.

Ezt a forradalmat egészen egyértelműen elárulták Dan Websterek, Biddle-ök, Morganok, Baruchok, mindenféle álcázók, Trockijok, Wallace-ok, Perkinsek, Roosevelt tanácsadóinak két serege, Morgenthauhoz hasonló szervezetek, akiket a bölcsőtől fogva uzsora-előítéletek neveltek, a finnyás arijo-kikék.

Ehhez a kifejezéshez ragaszkodom. A szemita méreg a szemitában a szemita instabilitás által mérsékelt, a szemita imbolygása egyik túlzásból a másikba.

Ez az instabilitás veszélyessé teszi őt a statikus és bénult gondolkodású fajok számára. De Roosevelt egész förtelmes, veszélyes és felforgató kíséretében a zsidó, M. Ezekiel volt az, aki elsőként kezdett el a BŐSÉG gazdasága felé totyogni évi 2500 dollárjával.

Ez a könyv kellemetlen, annyira kitérő, amennyire csak egy sémi írás lehet, kikerüli a valódi pénzproblémát. Zsidó kompromisszum, megvan benne J. Simon összes vágya a zökkenőmentes megállapodásra és az általános csendre, DE jobb, mint Wallace és Perkins. És minden józan ésszerű, objektív antiszemita elismeri azt is, hogy a tények, amelyekkel Mordeháj Ezekiel kompromisszumot próbál kötni, a sportszerű zsidó Loeb (Mr. Hemingway félénkje) által vezetett bizottság jelentéséből derülnek ki.

Ha úgy gondolod, hogy egy egész fajt meg kell büntetni néhány tagja bűnéért, elismerem, hogy a kétmillió New York-i zsidó kiutasítása nem lenne túlzott büntetés azért a kárért, amelyet a zsidó pénzügyek okoztak az angol fajnak Amerikában.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Bármit is mondott Wyndham Lewis elvtárs arról, hogy a zsidók viszonylag jól kormányozzák Angliát, a zsidók NEM kormányozzák kielégítő módon Amerikát, de a zsidó finanszírozó nem a legnagyobb gonoszunk.

Legrosszabb gonoszunk az árjo-kike, aki képes egy mocskos vonalat választani, és ahhoz mindenféle eltérés vagy megfordulás nélkül ragaszkodni, a zsidókra jellemző szánalom, izgalom vagy fényűző látványosságok igénye nélkül.

Egy fajt felelősségre lehet vonni a legrosszabb egyedeiért. A zsidó faj már régóta nem vállal felelősséget saját törvényeinek betartatásáért. Az evangéliumi történetben, akár tényként, akár illusztratív fikcióként értelmezzük, Jézus kivégzését a felelősség áthárításával érték el. A törvények betartatása a rómaiakra tartozott. Ha valaki antiszemita akar lenni, legyen objektíve antiszemita. Gyűjtsön össze annyi tényt, amennyit tud, és ne pislogjon rájuk.

A zsidó a szervezetlenséggel, a megtagadás megtagadásával saját magára zúdította az antiszemitizmust. felelősséget vállalni.

Ha a zsidó egy szomszédi világban, FELVISZONYOSULT népek között akar élni, akkor vállalnia kell a zsidó törvények kevésbé kellemes megszegőinek fegyelmét. Tudomásom szerint 2000 éve egyáltalán nem hajlandó erre. Egyetlen más faj sem kéri, hogy egy országot megfosszanak érte, vagy meghódítsanak érte, legalábbis nem Nyugaton. Ha a bráhminok ezt teszik, akkor megérdemlik a „mocskos négerek” nevet, és talán így tesznek néhány kínai epigonok, nem konfuciánusok is.

Roosevelt kabinetjét két betegség sújtja. A New York-i uzsora, amely összefügg London, majd Bázel és Párizs csatornáinak összes uzsorájával.

De megvan benne a Perkinsek aryio-kike gonoszsága és fukarsága is. Ez a „gömbfejűek” gonoszsága, és megvan benne a kerekfejűek kitartása, a fukarság hamis erkölcsei, amelyek valószínűleg irigységből születtek, de mindenképpen kárhozatosak.

Az a „tucatnyi közgazdász”, akiket a NY Tribune 1937 novemberében Rooseveltnek a gazdasági visszaesés megszüntetését tanácsolóként felsorolt, nem érdemelnek emberi szánalmat a tanácsaikért, akár nyers tudatlanságból, akár puszta rosszindulatból adták azokat.

„Erősíteni a közbizalommal” stb. Ezeknek az embereknek lehetőségük lett volna megoldani a lakosság vásárlóerejének és a rendelkezésre álló szükséges javak közötti egyenlőség problémáját, de nem éltek ezzel a lehetőséggel, és éppoly kevéssé érdemelnek együttérzést, mint Neimeyer, Baruch vagy bármely vállalati uzsora veje.

Nézz erre is, meg arra is!

A szervezett államra áttérve, van egy BEJEGYZETT tőkére kivetett adó.

Ez a hatalmas lépés aligha keltett visszhangot a sajtóban az áldemokratikus országokban. A nyafogó vörösök nem ünnepelték az eszmék diadalaként. A kölcsöntőke-újságok úgy állították be, mintha a magántulajdonra kivetett adó lenne.

A nagy napilapok egyike sem tett különbséget a vagyon (föld, házak, bútorok) és a „kamat plusz vagyon” vagy a kamat „és a teljes birtoklás, ha a kamatot nem fizetik meg haladéktalanul” elleni követelés között. Természetesen nem tették ezt, ők csak örökség, egy halott és rothadó kéz a sírból, a XIX. század közös árkából.

Az a század a szavak elárulója volt. Beszennyezte az előző század minden ragyogó eszméjét. Voltaire-t, a deistát, ateistának mutatták be.

A SZABADSÁG – ami azt jelentette, hogy jogot vagyunk másoknak olyasmit tenni, ami NEM árt nekünk – úgy volt álcázva, mint... Jogom van másokat
véreztetni. ******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Jefferson szájából az EGYENLŐSÉG azt jelentette, hogy a férfiaknak ugyanazok a törvényi jogaik vannak; hogy egyetlen ember sem születik leküzdhetetlen fogyatékossággal. Íze volt Burns „egy férfi csak egy ilyen ember” mondásának, de Jefferson idejében még általános választójogot sem jelentett. A választójog érdemek jutalma is lehetett.
Nem volt olyan szigorúan definiálva, mint a párttagság, de nem is szórták a disznókra váratlanul.
Mielőtt ezeket az épelméjűségeket meggyalázhatták és beszennyezhették volna, az uzsorások hordájának el kellett árulnia magát a kommunikációs eszközt. A nyelvet meg kellett torpedózni. Minden egyes megnemesített szót ki kellett üríteni, hogy elfedjék a bankkibocsátás, a „Leihkapital” settenkedő gengsztereit.

A SZABADSÁG lehetetlen rend nélkül, a rend pedig a szervezettségből fakad.

Egy mezőgazdasági nemzetnek, mint amilyen Jeffersoné többnyire volt, nem volt azonnal szüksége céhes szervezetre, mint ahogy a középkori városoknak szükségük volt rá, és ahogyan azt ki is fejlesztették. Egyetlen rendszer sem bolondbiztos és időtálló. Ha kidolgozunk egy tökéletes társadalmi mechanizmust, és működésbe hozzuk, a pokol fiai elkezdenek vésni; piócák kezdenek vért szívni, és kártevők fertőzik meg a felügyelet nélkül hagyott sarkokat.

Hogy a fenntartott sajtó mennyire összezavarta az angolszász olvasót Angliában és az Egyesült Államokban, jól látszik egy tegnap érkezett, most az asztalomon lévő levélből, egy olyan embertől, aki korántsem volt ostoba. Idézem, hogy megmutassam, mi minden lehet:

Legújabb könyvében Christopher Hollis azt állítja, hogy Mussolini tisztességes pénzrendszert hozott létre Olaszországban azzal, hogy elvette a magánbankároktól a hatalmat, hogy töltőtollal önkényesen pénzt vagy hitelt teremtsenek. Arra utal, hogy a kormány irányítja és okozza a pénz kibocsátását.
Mivel vonakodom attól, hogy egy ilyen forradalmi nemzetgazdasági reformmal kapcsolatban – amely ellen a bankároknak foggal-körömmel kell harcolniuk – egyedül a szavára higgyek, azt kérdezem, hogy ez-e a helyzet. Ha igen, akkor Olaszországnak kellene lennie a lehetséges úti célnak.

Ez 1937 novemberéből származik, azaz két évvel az olasz bankreform után. A tények megvannak, de a fiatalembert annyira kondicionálta a Leihkapital sajtója, hogy egyszerűen nem hisz nekik anélkül, hogy egy barátjától személyesen hallott volna róla.

Az úriembert az előbb látták a lenti kávézóban, épp most jött ki Angliából, nem tudta, hogy az adó a BEJEGYZETT tőkére vonatkozik, nem a magántőkére. Azt hitte, tudja, mi történt. Olvasta a rövid, ékezet nélküli közleményt a londoni újságjában.

Az orosz forradalom a ciklus VÉGE volt. Folytatta a XIX. századi szavak elárulását, kamu kifejezéseket használt, mint például a „proletariátus diktatúrája”, néhány ember diktatúrájának jelentésére stb. A bolsiak még most sem akarják meghatározni a szavakat. Nem akarják a forradalmat. Legalábbis senki, akivel nyomtatásban vagy azokban az időkben találkoztam, amikor válaszokat kértek, nem akarja. Nem hajlandók felvenni a harcot a világos kifejezésekért, a jelentések világos meghatározásáért, így bármennyire is nem tetszettek nekünk bizonyos dolgok, amelyeket el akartak pusztítani, egyszerűen nem tudunk tovább egy helyben állni, hozzájuk kötve.

Jelenleg nem tudunk, vagy legalábbis én nem tudok egyértelmű információt kapni Oroszországtól arról, hogy mit ért Sztálin pénzügyileg alatta. Senki sem állítja, hogy ő, Sztálin, tudja. Legalábbis én nem láttam ilyen állítást, és az ellenfele, Bronstein úr sem világosabban fogalmaz. Innen ered a rózsaszín értelmiség.

NEM a szavak meghatározásával foglalkoznak. NEM az információgyűjtéssel. Nem a félszigeten történt tényleges eseményekről kívánnak beszámolni, például Rossoni tetteiről és egyértelmű...
nyilatkozatok.

„A gabona ammászában továbbá politikai ok is rejlik: minden olasznak garantálni kell a kenyeret, abszurd áremelkedések, erkölcstelen spekulációk nélkül.” Rossoni elismeri, hogy

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Ez nem egy új gazdaság, vagy inkább az ő szavai ezek: „nem érünk el egy új gazdaságot”. Azonban egészen biztosan TOVÁBB LÉPTÜNK a „répa az orr elé” mozgalomból (a „ boldogság” kereséséből).

Egyrészt ez többé-kevésbé visszatérés a Mencius által csodált kilenc mezős rendszerhez. Negatív oldalon állva, ez nem teszi KÖZVETLENÜL egyenlővé a pénzt a fogyasztási cikkek tömegével. Másrészt viszont hatékony, mert a köz és a közjó érdekében történő minden becsületes árszabályozás hatással van a létező pénz vásárlóerejére. Két évvel ezelőtt egy olasz, Rossoni néven ismert, vagy talán jobban ismert, de nem a kabinetben, ezt írta nekem:

„A modern társadalom két betegsége az uzsora legalizálása a bankokon keresztül, és a...”
a lopás legalizálása a korlátolt felelősségű társaságokról szóló törvényben.”

Magánlevél volt, és sosem tudtam pontosan, hogy idézhetem-e. Most már teljesen szabadon megtehetem, mivel egy ilyen gondolat már nem meggondolatlan. Akár eredetileg magánvélemény volt a levél, akár annak jelzése, hogy mi fog megfelelő időben nyilvánosságra kerülni, az alapötlet Olaszországban vált valóra.

A fasiszta utat fokozatokban mérheted:

1. A Consegna XII. évfolyamában: „fegyelmezze a gazdasági erőket, és tegye őket egyenlővé a...”
   a nemzet szükségletei.”
2. A következő őszi milánói beszéd: „a termelés megoldva, a közgazdászok szorgalmazták”
   az államnak kellene megoldania az elosztás problémáját.”
3. Autarchia. CH Douglas tana. Analógia Jefferson politikájával. A józan közgazdaságtan alapjai évezredek óta
   ugyanazok. „Egy nemzet biztosan NEM fizethet megfelelően és becsületesen osztalékot, amíg nincs mit
   megosztania.”

A vásárlóerő elosztásának különféle lehetséges módszereihez egy egész kérdéskörre lenne szükség
ez a napló, hogy leírja őket.

Hogy a dicséret mértékkel éljen, az antidemokratikusnak el kell ismernie, hogy az amerikai alkotmány teljes jogot biztosít az amerikai kormánynak saját valutájának központi szabályozására. Nem más, mint Roosevelt-i nyáladzó és Baruch-i ostobaság léggömböket fújni az alkotmányosságról. Az amerikai Kongresszus, ha becsületes lenne, és feltételezné, hogy több száz majma között néhány tucat ember is lenne, holnap MEGHATÁROZHATNA egy véka vagy valami hasonló búzaáruban, hat font legjobb marhaszeletben, két yard overlockban vagy négy font bizonyos minőségű gyapjúban, vagy bármiben, amit a nemzeti erőforrások megfelelő felmérése után találnak.

Senki más, csak egy hazug vagy egy személyes politikai haszonszerzésre törekvő ember próbálhatja ezt elhomályosítani. Az USA-ban NEM a kormányzati verbális eszköz hibája, hanem az akarat gyökerének rothadása vagy a puszta állati tudatlanság akadályozza ezeket a reformokat.

Ha egy ilyen reform fasizmus, akkor annak jacksoni fasizmusnak kell lennie. Minden országnak szüksége van valamilyen rendre. A spanyol-amerikai háború, amikor minket, gyerekeket (az én korom gyerekeit) kiképezték, bevezette a nyílt rendről szóló zsargont. Lehet, hogy a végső szigetek és az amerikai kontinens NYITOTT rendet követelnek, nem pedig Európához mint kontinenshez igazított rendet. De mindenesetre próbáljuk meg látni, mi van, és mi volt, és próbáljuk meg ezeket a valóságokat elkülöníteni attól, amit Bunkum és Wunkum urak mondanak nekünk, és amit az újságjaikban közölnek velünk.

A nyílt alakzatban harcoló csapatok fegyelme eltér Braddock csapataiétól, akik már 1776 előtt megpróbáltak indiánokkal harcolni. Elnézést kérek a katonai összehasonlításokért, ha csak a jó modorról van szó.
******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

hogy ezt megtegyem. De szeretném valahogy kifejteni a mondanivalómat. Szeretnék valódi határvonalat húzni a „szabadság”, a „rend”, a „felelősség” és a „változékonyság” szavak között.

Mussolini nemrégiben tett kijelentése, miszerint „a tőke az állam szolgálatában áll”, válasz Adam Smith mondatára: „Az azonos szakmában dolgozók soha nem találkoznak összeesküvés nélkül a nagyközönség ellen.”

A fenntartott sajtó és a felbérelt ál-közgazdászok átkozott dolga az, hogy soha nem világítják meg azoknak az íróknak az igazi nagyságát, akiket állítólag csodálnak, és akiknek káros elméleteiket tulajdonítják. Smithnek ez a mondata igaz volt.

A XIX. század soha nem nézett szembe ezzel. Száz évre és a romagnai kovács fiára volt szüksége, hogy megtalálja a választ és az egyensúlyt. Ezért jöttek létre különféle corporazioni, vagyis magas központi céhszervezetek, beleértve az „Előrelátás és Hitel” corporazione-ját is. A hitelt hirdették az éltető vérnek.

A cikk további része őszinte írók különféle állításainak megválaszolására szolgál.
Valakinek összefüggéseket kell teremtenie a jelenlegi gondolkodásmóddal, meg kell próbálnia kiküszöbölni bizonyos félreértéseket, még akkor is, ha azok nem mind a téma ugyanahhoz a részéhez tartoznak.

Lábjegyzetként válaszul arra a levélre, amelyben Olaszország saját pénzének létrehozásával kapcsolatban érdeklődünk. Olaszország saját pénzt teremt, de a hitel természetes emberi termék. Amíg az egyik ember megbízik a másikban, egyetlen állam sem tudja TELJESEN megakadályozni, hogy az egyéni hitelek apró foltjai természetüknél fogva jótékony és testvéri fűként sarjadjanak ki.

Olaszországban NINCS állami imádat. Az „állami imádat” kifejezést tudatlanságból és propaganda céljából alkották meg.

Egyenesen a forrástól kaphatjuk. Az olasz állam nem azért van itt, hogy elnyomja az egyéni kezdeményezéseket, hanem hogy megakadályozza a visszaéléseket, és igazságos megoldást találjon, amikor az egymással szemben álló érdekeknek nincs elég eszük ahhoz, hogy saját megoldást találjanak.

Egy tucat tudósítónak és két tucat beszélgetés bevezetőjére válaszolva: IGEN, vannak hibák az olasz vállalati államban jelenleg, ÉS ezek a babonáknak, a maradéknak, a korábbi monopolisták piszkos szokásainak tudhatók be. Olaszországban, mint minden országban, vannak emberi disznók, és tunya, lusta elmék, akik még mindig a régi mocsárban élnek, szabotálni próbálnak, megpróbálják átverni szomszédaikat, megakadályozva az egyszerű és naiv embereket abban, hogy a lehető legtöbb eredményt érjék el maguk és a nyilvánosság azon része számára, amennyit csak tevékenységükkel érinthetnek.

De szilárdan hiszem, hogy ezeket a hiányosságokat a megfelelő sorrendben kezelni fogják. Soha nem tapasztaltam még olyan hajlamot, amely eltántorítaná azokat, akik egyedül indulnak el megküzdeni ezekkel a csökkenő akadályokkal, vagy „szélmalmokkal”.

„A római adomány mérték”, ami alatt azt értem, hogy a római zsenialitás 2000 és
több év zseniális volt a mértékhez képest.

Az állam hatalmának vannak korlátai (bármilyen elméletre is épüljön), vannak dolgok, amiket az állam NEM tehet meg. A mértéktelen orosz kísérlet most azt illusztrálja, mi történik, amikor az állam megpróbál túlságosan túllépni a Plimsoll-szintjét.

A XIX. századi állam megpróbált ballaszt nélkül lenni. Mussolini Olaszországa talán az első állam, amely komolyan feltette magának a kérdést, hogy mennyi szabadságot hagyhat magánkézben anélkül, hogy az a romlás magvává válna. Úgy értem, hogy egyetlen más állam sem vizsgálta komolyan ezt a kérdést.

Jefferson csapata a privilégiumok gonoszságát és a központosított pénzügyi rendszer rothadását támadta.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

zsarnokság. Tudták, hogy a maguk idejében nem fognak tudni túlságosan elmozdulni az ellenkezője felé.

Ha nem hinnék, hogy az olaszországi fasizmus a legteljesebb fejlődést és az egészséges társadalmi renddel összeegyeztethető egyéni szabadság maximális terét jelenti, akkor ugyanolyan antifasiszta lennék, mint a vén nénik és a francia ál-irodalmi tudósok, akik még nem tudják, hogy valami elkezdődött Olaszországban. Hinni szabad a rend által teremtett szabadságban. Sokkal valószínűbb, hogy ezt tisztességes közlekedési szabályokkal érjük el, mint tyúkfejűséggel vagy akaratlan viselkedéssel, mint a hős esetében, akinek egy teveroham során sikerült lelőnie a saját tevéjét.

Most ugyanúgy aggódom a gazdasági és politikai hírek, vagy mondjuk a gazdasági gondolkodás állapotáról szóló hírek közvetítésének hiánya miatt, mint 25 évvel ezelőtt a könyvekről szóló valódi hírek hiánya miatt. Akkoriban nem volt olyan hely, ahol kényelmesen meg lehetett volna tudni, mit írnak külföldön. Egy komoly antifasiszta ma tudni akarná, hogy mivel áll szemben, és hogy kedvenc gyűlöletei megfelelnek-e egy fennmaradt és objektív valóságnak.

„Létezik" – írja Karl Winter a Civilta Fascista októberi számában – „a demokratikus világban egy olyan antifasizmus, amely igazságos álláspontón és rosszhiszeműen működik; létezik egy tudatlan és jóhiszemű antifasizmus is."

Ajánlom Winter cikkét, és amit a baloldalról, mint a totalitárius országokban betöltött konstruktív elemről mond. Beniamino de Ritis is hozzájárul a „CF" említett számához egy cikkel az (észak és dél) közötti ellenségeskedés eltűnéséről az USA-ban, ami elgondolkodtathat egy új és gyógyult Európa lehetőségein.

Többször is elmondtam már, hogy aki intelligensen akarja szeretni vagy gyűlölni az új Olaszországot, annak legalább néhány olasz havilapot el kell olvasnia, mint például Rossoni La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista című lapjait, vagy a Spinedi professzor, Bevione szenátor és Furio Lenzi által szerkesztett Rassegna Monet áriáját .

Végül, Montague Fordham decemberi BUQ-beli csodálatra méltó cikkében van egy kifejezés, amelyet szeretnék világosabban definiálni. Amikor „kétségbe vonja a különleges pénzkibocsátások értékét a fogyasztók számára", nem vagyok egészen biztos benne, hogy mire gondol. Nem gondolhatják-e egyes olvasók, hogy az ilyen kibocsátások Douglas lényegi tézisének részét képezték? Nem azok.

Pusztán a teljes vásárlóerő és a rendelkezésre álló, keresett javak egyenlőségének kérdésében az eltérés, ha van ilyen, elméletileg bárki pótolhatná a közvetlen piacon, aki új pénzt (vagy hitelt) tudna létrehozni és elkölteni.

Sok Douglas-ellenes látta már, hogy a leginkább rászorulók megsegítése a leggyorsabb elköltést jelenti. A brit (átkozott) segélyt minden bizonnyal olyan emberek kapják, akik NEM termelésben vesznek részt, azaz pro-tem nem termelők. A „pro-tem" meglehetősen gyenge elmélet a nyolc évig munka nélkül lévő férfiak esetében.

De a Douglas-osztalékot, ahogy emlékszem, a őrnagy mondta nekünk, a részvényeseknek, mint olyanoknak, az országban adják. Az elődeink által végzett munkák (többnyire találékony, de üzemépítési munkák is) után jár, azaz olyan munkások után, akik már nincsenek jelen, hogy élelmet fogyasszanak és házakat használjanak.

Nem tudom, hogy Mr. Fordham az olaszországi gyermekgondozási juttatást a jövőbeli termelőknek vagy a nem termelőknek nyújtott pro temporális ellátásnak tekinti-e; minden bizonnyal a közvetlen fogyasztóknak és a nem termelőknek nyújtott pro temporális ellátásnak minősül.

Legalább a következő alternatívák léteznek, amelyek a következő feltételeket tartalmazzák.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A hitelkibocsátás – ha nem kamatmentes „mért követelések”, azaz államkötvények közvetlen kibocsátásaként történik (ahogyan azt legalább 1816-ra Jefferson és azóta minden tájékozott közgazdász értelmezte) –, akkor kölcsönfelvétel és kamatfizetés útján történik, és szeretném tudni, hogy F. úr szerint kinek kellene kapnia ezt a kamatot, még akkor is, ha az olyan alacsony, mint amennyit Roosevelt úrnak kellene fizetnie a régi eszmék támogatóinak.

A kölcsönvett hitelek kibocsátását adósságként könyvelik el.

A fel nem vett hitelek kibocsátása pénzügyi kérdés.

Mr. Fordham „különleges pénzügyi kérdéseket” mond, és nem akarom igazságtalanul belemagyarázni ebbe a ami „különleges pénznemek kibocsátását” jelenti.

Azonban szeretném világossá tenni, hogy a moneta d'Avigliano vagy a gesellita értékpapírok kibocsátása a késedelmi díjjal együtt mért követelések kérdése, amelyek 100 hónap alatt elmúlnak, adósság nélkül.

Douglas adónak nevezi a havi bélyegeket, de ismét rámutatok, hogy az állam, amikor olyan csereeszközt biztosít, amely egyben beszámítható követelés is, szolgáltatást nyújt, és hogy a havi bélyeg tekinthető az ilyen szolgáltatásért járó ellenszolgáltatásnak. Mindenesetre kiküszöböli az egyéb adók szükségességét, legfeljebb évi 12 százalékáig, a forgalomban lévő értékpapírok értékének megfelelően.

Könnyebben érthető, mint Douglas bármelyik lemondási sémája. Pedagógiai értéke óriási. Úgy értem, hogy még az egészen egyszerű embereknek is, akik már használtak ilyen pénzt, sokkal tisztább elképzelésük van arról, hogy mi A PÉNZ, mint a cambridge-i „közgazdaságtan” szakos hallgatók többségének.

Számos alternatív megoldás létezik a fel nem használt vásárlóerő után fizetendő késedelmi díjakra, de egyik sem annyira általánosságban véve oktató jellegű. A Milhaud-terv például csak néhány exportőrt és importőrt, valamint néhány alkalmazottjukat képezné ki.

Természetesen, ha hitelt, pénzt, vagy akár különleges pénzfajtákat bocsátasz ki a rendelkezésre álló KÍVÁNT javakon felül, akkor inflációt, azaz betegséget tapasztalsz, amely meghiúsítja a kibocsátás célját, KIVÉVE, ha államilag szabályozott árakról van szó, ahogyan azt Douglas és az OPERATIVE ma Olaszországban követeli.

A leértékelés csalás, sőt, a vásárlóerő drasztikus csökkenése. Aki a leértékelés időpontját választja, mindig lehúzhat valaki mást.
Még ha jó szándékú is, spekulációra csábít, sőt szinte ki is kényszeríti a csalókat és a nehéz helyzetben lévő embereket, akik a merkantilizmus és a merkantilista uzsora környezet poklának dagonyájában küzdenek az életért.

Az aranytulajdonosok, mivel messze okosabbak, ravaszabbak és vérszívóbbak a nagyközönségnél, egészen természetesen és (ha nem lennénk ilyen seggfejek) tanulságosan stabilizációs alapokat hoztak létre, hogy gondoskodjanak az érdekeikről.

A RABSZOLGA az, aki arra vár, hogy valaki felszabadítsa.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Marxizmus, a hanyatlás tana, Francis Mcevoy

MAz ARXIZM az egyetemes pusztítás tana, amelyet a német zsidó, Karl Marx hirdetett, és amely Oroszországban „kommunizmus” néven politikai kifejezésre jutott.
Ez utóbbi szélhámosság, megfosztva a dialektikus materializmusról szóló áltudományos zsargonjától és a balekok elleni hazugságoktól – a proletariátus diktatúrája, az emberek testvérisége és a többi –, nem másként nyilvánul meg, mint egy despotikus államkapitalizmus rezsimje, amelyet merényletek és terror tart fenn. Kollektivizálási rendszerében a kollektív vámpírizmus a domináns tényező.

Mondani sem kell, hogy a denacionalizálódott értelmiségi utópikus egyenlőségelvűsége soha sehol sem létezett, de nem a politikai úgynevezett kommunizmus az, ami közvetlen veszélyt jelent erre az országra. Ez lenne a végső beteljesülés, de mielőtt a keleti komisszárok érvényesülhetnének, a leendő áldozatok elméjét fel kell készíteni az eseményre, vagyis a szükséges fogékonysági fokig el kell torzítani és meg kell mérgezni. Ebben rejlik a kulturális marxizmus feladata, az elme előzetes bolsevizálása, amelyet a liberalizmus válogatás nélküli tolerancia-pszichózisa tesz lehetővé, amely a szociáldemokráciában rejlik, és amely annak elkerülhetetlen végső összeomlásához vezet.

Így Oroszországban a marxizmus jelenleg politikai hatalommal bír, és ezáltal minden tevékenységi területet ellenőriz, míg itt és a többi demokráciában romboló befolyása egyelőre főként a társadalmi és kulturális életben mutatkozik meg. Ez sokkal alattomosabb és alapvetően rombolóbb, mint bármely puszta doktriner politikai tevékenység, mert a felforgató materializmus hitvallása, amelyet finoman bevezetnek egy nép életébe, minden spiritualitás, erkölcsi érték és nemzeti kultúra megsemmisítője. Mommsen szavaival élve, ez „a kozmopolitaizmus és a nemzeti bomlás aktív erjedése”. Sokan, mind a politikai kommunizmus ellenzői, mind balekjai, valamint a felszínes tömegek jelentős elemei, akaratlanul is a kulturális bolsevizmus zaragozai tengerébe sodródnak a kortárs életet megfertőző számos egészségtelen áramlaton.

Számos a gonosz virága, melyek csábítják az érzékek keresőit és a hedonistákat
a modern városok, rothadásuk irizáló fényével!

Hasonlítsuk össze azt, amit ma művészetnek nevezünk, az Erzsébet-kor lenyűgöző eredményeivel, vagy más, kisebb korszakok eredményeivel, egészen a jelen század elejéig. A népi gondolkodás eltorzulása az ipari forradalom beköszöntével és a parasztság ezzel járó pusztulásával komolyan beköszöntött. Miután mára alaktalanná vált, képtelen reagálni a szellemi fertőzésre. Mindennek ellenére azonban a 19. század hanyatlásában is fel tudott mutatni néhány nagyszerű írót és költőt, jó festőt és tehetséges zeneszerzőt.

Mi a mai nép szellemi tápláléka, áldott demokráciánk ambróziája?
Szürrealista festészet és szobrászat, morbid és torz képzelgések orgiája, melynek kakofonikus megfelelője a dúdoló és a forró ritmusú dzsungelzene – az éjszakai klubok neurózisával átitatott dzsungelzene. Izgalommal, kozmopolitizmussal és propagandával teli filmek. Szenzációs vagy szexuális, vagy mindkettővel teli könyvek és magazinok. Hazugságokkal, trivialitásokkal és fényképekkel teli újságok, amelyek inkább a nők testére, mint arcára irányítják a figyelmet. Különös, hogy ennyi „gyönyörű és elbűvölő kisasszony XY” húzza fel a szoknyáját...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

lefényképezzék.

A gazdasági szférában a liberalizmus, amely minden demokratikus párt filozófiai vezérmotívuma, akadálytalanul teret enged a ragadozó ösztönöknek, és a gyengék és kevésbé ravaszak az erősek általi uralmának vagy kiirtásának. Az apokrif humanitáriusok, akik felháborodva ítélnek el bármilyen fizikai erőszakhoz való folyamodást, a tömeges pénzhatalom gyakorlásának korlátozását, illetve a gátlástalan „üzleti képesség” gazdasági zsarnokságát követelik. És mégis létezhetnek más, aljasabb formái is a megfélemlítésnek, mint a nyers fizikai erőszak.

A rabszolgaság és az alávetettség nem mindig csak fizikai. Azok az egyének, akiknek semmi mentő kegyeletük nincs, és a puszta kereskedelmi ravaszságon túl semmilyen tehetségük sincs, képesek és meg is teszik, hogy más, végtelenül méltóbb és tehetségesebb embereket a nyomorúságos gazdasági függőség állapotába kényszerítsenek. Olyan terepre vitték a harcot, ahol biztosak lehetnek a győzelemben, ahol a Mammon törvénye uralkodik. A pénzdiktatúra alatt a profit szükségszerűen az elsődleges és végső cél, és a tömeges szabványosítás az élet minden szakaszában a legracionálisabb és ezért legjövedelmezőbb módszert kínálja a közteher kicsapolására. A nemzet egyre inkább a bölcsőtől a sírig tartó pénzügyi és kereskedelmi láncrendszer uralma alatt találja magát. Az erkölcsi, szellemi és kulturális ideálok nem „fizetős ajánlatok”. Nem lehet őket „elnyomni” vagy „elhordni” a tőzsdéken. Azok az emberek, akik rendelkeznek ezekkel, szintén nem rendelkeznek a szükséges engedelmességgel és apátiával ahhoz, hogy a szabványosított kizsákmányolás és megtévesztés áldozataivá váljanak.

Így a marxista spirituális felforgatás kéz a kézben halad a kereskedelmi materializmussal, „hasznot húzva” az ostobaságból és a dekadenciából. Az egyik precedens kiszélesedik egy másikba (egy kifejezés, amely kristályosítja a modern demokratikus gondolkodásmód összeomlását), a szabadosság még több szabadosságot szül, és ellenőrizetlen visszaélésekben csúcsosodik ki. Az ék klasszikus vékony vége itt, ott és mindenhol benyomul, és a szakadék egyre szélesedett, míg az „igazi” nemzet a bukása felé nem tántorodik.

A hanyatlás apostolai ezt „haladásnak” nevezik. Ez csak haladás a saját kijelölt úton a Gyehennába. A spirituális bolsevizmus előrehaladása, a marxizmus rothadó belei, amelyek a nemzet létfontosságú szerveit korrodálják – egy baljós afrodiziákum, amelyet a dekadencia varázslói adagolnak a demokratikus szabadság, az önkifejezés és a haladó gondolkodás különféle címkéi alatt. „Haladni kell a korral” – ez a hiábavaló jelszó, mintha a jelenlegi társadalmi anarchia „vis maior” eredménye lenne, és a brit nép helyrehozhatatlan sorsa lett volna, hogy a kozmopolita degeneráció özönében fuldokoljon.

Az erkölcsi és kulturális rothadással együtt a faji sorvadás és keveredés tana is megjelenik a kortárs színtéren, és ugyanezek a méregfőzők állnak az élen a faji korlátozásért és a bőrszíntől való eltörlésért folytatott kampányban. A vidék népét, a nemzeti egészség és kultúra forrását, gazdaságilag megfojtják, ösztönös ellenállásuk gátját eltávolítják. Az utolsó maradványokat a városokba gyűlik össze egy mesterséges és természetellenes környezet érdekében, hogy a gyökereitől elszakadt megalopolisz tömeg részévé váljanak, elszakadva a természettől, és növelve a pénzügyi demokrácia passzív, vak áldozatainak számát a nemzetközi üzletláncok és mozik nagyobb profitja érdekében.

Sem a hétvégi kirándulások vidékre vagy a tengerpartra, sem a kertvárosi ikervillákban való lakhatás nem tudja ellensúlyozni a nép nagymértékű kifosztását, az angol parasztság szinte teljes pusztulását, mivel a gazdasági veszélyeken kívül az erkölcsi, fizikai és kulturális következmények is felbecsülhetetlenek. A nemzetgazdaságunk teljes újratervezésének és átalakításának sürgető igényével szemben a szociáldemokrácia „zöld öveket” és „nemzeti fitnesz” kampányokat kínál. Gyermekes csillapítókat, homokvárakat és képzelgéseket. A hétvégi szökevények...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

egy gépesített civilizációból magukkal viszik a várost a gondolataikba, és tudatalatti cselekedeteikben tükrözik azt. Elkíséri őket beszédükben és irodalmukban, hordozható gramofonra írt dzsesszlemezeikben és rádiókészülékeikben, városi sikamlósságukban és affektáltságukban.
Okos Alick váltja a rég elfeledett Amyntast, egy rövidnadrágos zsírszövetes zsidónő pedig az ő Amarillisze. („Ó, Perszephoné énekese.") Árkádiát keresve egy út menti házra bukkannak. Nem Pán sípjait hallják lombos tisztásokon, hanem egy néger dzsesszdalt, vagy az Internacionálét jajgatnak elhagyatott, „fejlődésre" váró mezőkön, ahonnan a tündérek elmenekültek.

Egy ilyen hanyatló légkörben a marxizmus úgy virágzik, mint a Holt-tengeri gyümölcs, miközben az emberi gyengeséget, a kapzsiságot, a hiúságot és a bűnt kihasználják és kiszolgáltatják. Az egészségtelen ízlést és hajlamokat szuggesztióval és a „vezetés átadásának" propagandájával gerjesztik, majd cinikusan „közkövetelménynek" nevezik. Legszebb lányaink filmeken, nemzetközi tánccsoportokban vagy külföldi kabarékban „sztriptíztáncot" mutatnak be az emberiség sokszínű söpredéke előtt.

A nemzeti degeneráció csúcspontja, ha nem ellenőrzik, a politikai bolsevizmus irányítása. A marxista terv az, hogy ezt lopva, egy ál-idealista szocializmus álarca alatt erőltessék be, amikor a kollektív elmét már kellőképpen megmérgezte a kollektív bomlás vírusa. A marxizmus csatlósai pézsmapatkányok járványának intenzitásával ásnak alá, és minden felelőtlen élvhajhász, minden közönyös egoista és minden ostoba idióta, aki divatosnak vagy okosnak tartja, hogy mindent elítéljen, ami hagyományos, hazafias és egészséges, csak fokozza nemzeti hanyatlásunk lendületét.

Az írás a falon van. Vajon az emberek szeme semmi másra nem kíváncsi, csak a tőzsdei jelentésekre, a sporteredményekre, a jelentéktelen örömök napi programjára, az atrocitásokra és üldöztetésre buzdításra, valamint az antifasiszta gyűlöletlitániára? Jelentős, hogy pontosan azok ellen irányul ez az egész hiénaszerű vicsorgás, akik látták és megértették az írás jelentőségét.

A marxizmus minden ostobaságból és gyengeségből hasznot húz, minden páncélban az ízületet keresi, toleranciát és még több toleranciát követel, míg el nem jön az ideje saját mérhetetlen intoleranciájának rákényszerítésére.

Még ha gonosz munkája csak félig is megvalósulna, Britannia lelkének elpusztítása bizony túl nagy áldozat lenne az Antikrisztus oltárán.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Az ellenség a liberalizmus, írta J. K. Heydon

ELSŐ RÉSZ

A nemzet természetes egység, élő szervezetként működik a közös szeretet révén, amely összeköti az azt alkotó egyéneket. Természeténél fogva létezik, mert az ember természeténél fogva társas és egyéni is; a közjóért létezik, amely – ahogy Arisztotelész felismerte – fenségesebb, mint az egyéni jó; és ezért olyan életet alkot, amely bizonyos tekintetben meghaladja az azt alkotó egyének életét bármely adott pillanatban.

Azt mondom, hogy „bizonyos tekintetben”, mert az igazság mindig egyensúlyban van az egyik aspektusát eltúlzó és a másikat figyelmen kívül hagyó tévedések között. Tévedés Hegellel azt állítani, hogy a nemzet minden tekintetben meghaladja az egyént, ahogyan tévedés a liberálisokkal azt állítani, hogy a nemzet nem több, mint az egyének számtani összege. Az igazság e tévedések között rejlik. A nemzet részekből álló egység, ezért nagyobb léttel rendelkezik, mint a részei; mert amiből áll, nagyobb léttel rendelkezik, mint amiből áll. Van egy alkotóeleme, jelen esetben a szeretet, amely megvalósítja alkotóelemeinek lehetőségeit, és így nagyobb létet alkot. Sőt, a nemzet nagyobb léte sok szempontból megnyilvánul.

A nemzetnek van egy bizonyos természetes halhatatlansága, amellyel az egyének nem rendelkeznek; bizonyos mértékű teremtőerővel rendelkezik, amely alapvető egységeiben, a családokban rejlik; joga van ahhoz, hogy elegendő okból kioltsa az egyén életét, amivel egyetlen egyén sem rendelkezik. Ebből nyilvánvaló, hogy a nemzet, a tökéletes közösség, meghaladja az azt alkotó egyéneket.

De mindez csak a természet rendjében érvényes, abban a rendben, amelyben a nemzet létezik. Az ember, az egyén, ellentétben a nemzettel, természetfeletti lény. Szigorúan véve nincs természetes célja; csak természetfeletti célja van, amelynek egész természetes élete, legyen az személyes vagy társadalmi, alá van rendelve. Ebből következik, hogy a nemzet, amely csak a természetes rendben létezik, a célszerűség tekintetében az egyénnek van alárendelve. Természeténél fogva létezik, pontosan azért, hogy egyének létrejöhessenek, és ezáltal képessé váljanak arra, hogy elérjék azt a természetfeletti célt, amelyért léteztek.

Ez a kérdés rendkívül fontos, és a fasiszták jól teszik, ha teljesen tisztán tartják, különben veszélyeztethetik érvelésük lényegét. A „totalitárius” szó használata helytelen, mivel nagyon kétértelmű, különösen akkor, ha az általam az imént felvázolt különbségtétel nincs tisztán látható. Míg a kommunizmus szigorúan véve totalitárius, tagadva, hogy az egyénnek természetfeletti célja lenne, vagy bármilyen joga lenne a polgári hatalommal szemben, a fasiszták néha megelégszenek a vallással szembeni leereszkedő modorral, mintha jogosan állíthatnának abszolút totalitarizmust, de nagylelkűen lemondanának róla a vallási gyakorlatok esetében. Ha ez képviselné a valódi hozzáállásukat, az megrengetné ügyük egész erejét, igazolva azt a vádat, hogy a fasizmus lényegében nem különbözik a kommunizmustól. Tartsuk világosan, mint a nap, hogy a nemzeti organizmust csak a természet rendjében és a közjó érdekében tartjuk nagyobbnak az egyéneknél, amely közjót az egyének természetfeletti sorsának fényében kell érteni.

Még ha ezt világossá is tesszük, a „totalitárius” szó használata továbbra is elvetendő, mivel ******ebook konverter DEMO Watermarks*******-hoz vezet.

Machine Translated by Google

félreértés. Azt sugallja, hogy az állam, az uralkodó polgári hatalmának értelmében, igényt tarthatna arra a jogra, hogy olyan dolgokat tegyen, mint például a gyermekek kivonása a szüleik felügyelete alól, ha ezt helyénvalónak tartja, még akkor is, ha a szülők esetleg nem tettek semmit a gyermeknevelséhez való természetes joguk feladása érdekében. Az állam természetesen nem igényelhet ilyen jogot, mivel természetellenes a család elpusztítása, és ezért semmiképpen sem szolgálhatja a közjót. A fasiszták nem szándékoznak ilyen természetellenes igényt támasztani; de néha totalitáriusnak nevezik magukat a hangsúlyozás kedvéért, ami azt jelenti, hogy teljes hatalmat követelnek a közjó érdekében való uralkodáshoz. A szónak ez a használata védhető; de túlságosan is ki van téve a félreértelmezésnek, sőt az ártatlan félreértéseknek is.
Ráadásul a szándékolt hangsúly teljesen felesleges. A polgári hatalom helyes tanítása nem szorul hangsúlyozásra, mivel az az, hogy az uralkodó a természetes törvény szerint teljhatalmú a polgári jó ügyében. Nincs nagyobb hatalom, mint amennyire csak lehet, és a kérdés itt marad, kivéve, ha megvizsgáljuk, mit értünk polgári jó alatt.

E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a nemzeti organizmus nem belső szerkezet nélküli. Épp ellenkezőleg, egész tömegében szerves. A szeretet az életelve, a házastársi és szülői szeretettől a családon belül egészen a hazaszeretetig, amely személyiséget ad a nemzetnek egészében; és e korlátozó megnyilvánulások között mindenféle köztes koncentrációkat alkot, politikai, kulturális és gazdasági szempontból, amelyek megfelelnek a nemzet vagy az egyének szükségleteinek különböző társadalmi, de szubnacionális minőségekben. Egy férfi lehet egyszerre férj, szavazó a nemzeti és szubnacionális politikában, orvos, több vállalat részvényese, golfjátékos, természettudós, művészetkedvelő és sok más dolog; és minden minőségében, némelyikük nemzeti jelentőségű, némelyik kevésbé, a közös szeretet köteléke által egyesül más egyénekkel.

Az országon belüli egyes szerves koncentrációk olyan létfontosságúak, hogy csak az emberi lény fő szerveihez hasonlíthatjuk őket, míg mások inkább díszesek. Így az Uralkodó egyértelműen a nemzet feje, a Mezőgazdaság és az Ipar a kezei, a Közlekedés pedig a vörös vére; A nyilvánosság a nemzeti fül, a Hadsereg pedig a védőbőr; a Rendőrség talán a fagociták, és így tovább. A Királyi Akadémia ezzel szemben egy csinos gödröcske, kívánatos és az egészség és a boldogság célját szolgálja, de kevésbé sürgős.

Mivel a nemzeti szervezet élete ilyen, ebből következik, hogy a szabadság minden egyén számára abban áll, hogy lehetősége legyen harmonikus egyensúlyt teremteni élete minden olyan aspektusa között, amelyek általános és sajátos természetére tekintettel rá jellemzőek, legyenek ezek az aspektusok egyéniek vagy társadalmiak, fontosak vagy jelentéktelenek. Sőt mi több, a lehetőséget ebben az összefüggésben pozitív értelemben kell érteni, mivel a szeretet a társadalmi élet alapelve.
A lehetőség nem pusztán laissez faire egy olyan alkalmazkodásra, ami gyakorlatilag lehetetlen, hanem a közösségnek minden lehetőséget és bátorítást meg kell adnia az embernek, hogy élete minden területén harmóniát teremtsen, hogy semmi más ne akadályozhassa meg ebben, csak a saját szeretethiánya.

A lehetőség, a másik értelemben vett aktív megelőzés hiánya, talán szabadságnak nevezhető, de távol áll attól, hogy szabadság legyen. Például az etika különféle kritériumokat kínál, amelyek segítségével legalább hozzávetőlegesen megbecsülhetjük, hogy adott körülmények között mi a munkás igazságos bére.
Ez a bér semmilyen körülmények között sem lehet kevesebb annál a bérnél, amely szerény kényelemben eltartja az embert és családját, és ennél több is lesz, ha a részben az ember munkájával előállított vagyon több mint elegendő ahhoz, hogy csupán a vagyon előállításában részt vevő összes emberi szereplőnek csupán egy csekély kártérítést biztosítson. A liberális elmélet azonban figyelmen kívül hagyja az etika igazságos bérét, és a munkát olyan árucikknek tekinti, amelyet a munkaerőpiacon a lehető legolcsóbban kell megvásárolni; úgy véli, hogy a természetes bér a munka kínálatának és keresletének szabad kölcsönhatásából fog létrejönni;

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

és ez a bérelmélet testesül meg Anglia egész liberális szervezetében ma, annak ellenére, hogy az abszolút laissez faire-t a szociális törvényhozás jelentősen korlátozta. Ilyen körülmények között talán nem ostobaság azt állítani, hogy a munkás szabadon visszautasíthatja a piaci bért és követelheti az igazságos bért, hogy a munkaadó szabadon fizetheti az igazságos bért és figyelmen kívül hagyhatja a piaci bért. A közgazdászok a bérszerződésről szabad szerződésként beszélnek, és ennek lehet jelentése, ahogyan annak is van értelme, hogy szabadon felmászhatok a Holdra. A munkás szabadon elfogadhat igazságtalan bért, vagy csatlakozhat a munkanélküliek közé; szabad országunkban nem büntetendő bűncselekmény a munkanélküliség. És a munkaadó is szabadon fizethet igazságtalan bért, vagy engedhet riválisai szabad versenyének, és felhagyhat társadalmi funkciójának ellátásával munkaadóként. De sem a munkás, sem a munkaadó nem követelhet vagy adhat igazságot, és mégis sokáig betöltheti társadalmi funkcióját. Ezért egyikük sem élvez szabadságot.

A szabadság a legminimálisabb követelmény, hogy a társadalmi funkciók ellátása során igazságosság érvényesüljön, mert az igazságosság megelőzi a szeretetet. Ha a szeretet a társadalmi szervezet életelve, és nem tud megnyilvánulni a puszta társadalmi igazságosságban, akkor nyilvánvaló, hogy a társadalmi szervezetnek betegnek, a szabadságnak pedig sérültnek kell lennie. A szabadság társadalmi egészség, olyan társadalmi környezet, amelyben az egyénnek minden lehetősége és bátorítása megvan arra, hogy élete minden aspektusában harmóniát teremtsen.

Ez a szabadság igazi elmélete, és hasonlítsuk össze a hamis liberális elmélettel, amelynek haláltusája közepette az angolszász civilizáció még mindig férfiasan és szánalmasan próbál virágozni. A liberális elmélet legjobb formájában nem azonosítja a szabadságot a laissez faire-rel; ez az azonosítás egy eredetileg kevésbé nyilvánvalóan hamis elmélet természetes fejlődése volt. Legjobb és legbemutathatóbb formájában a liberális elmélet a szabadságot a személyes cselekvési szabadság és a társadalmi szerződésből eredő kötelezettségek közötti egyensúlynak tekinti, amelyet a polgárok a jó rend érdekében egymás között kötöttek, és amelynek feltételeit a közvéleményre való hivatkozással kell megállapítani, mert a nép hangja Isten hangja.

Az egyéni önérdek az egyetlen működő erő, nevezetesen a hétköznapi önérdek, amikor a személyes szabadságot vizsgáljuk, és egy felvilágosult fajta önérdek, amikor a személyes szabadság szükséges korlátozásait vizsgáljuk. A szeretet egyáltalán nem játszik szerepet az ügyben, mivel a személyes szabadság minden olyan feláldozását, amely a rend érdekében szükséges lehet, a felvilágosult önérdek kellően megmagyarázza.

Nos, ez az elmélet nagyon jól működhetne, ha az emberek tökéletesek lennének. Mesterséges és egyszerűen hamis lenne a megfogalmazásában, de nem látom okát, miért ne hozná ugyanazokat az eredményeket, mint az igazi elmélet; mivel az önérdek a maga tökéletességében ugyanazt a célt szolgálja, mint a szeretet, nevezetesen a legfőbb jó választását.

De nem vagyunk tökéletesek. Lényegében jók és igazságszeretőek vagyunk, de nem tökéletesek; határozottan az önzésnek nevezett fajta önérdek felé torzultunk, ami a szeretet ellentéte. Ez a torzulás nem elég ahhoz, hogy természetünknél fogva ne legyenek jók és szépek, de egyértelmű és tagadhatatlan szennyező. Senki sem tagadja, és nem is tagadhatja a létezését, akár a bukásról szóló keresztény tanításhoz ragaszkodik, akár úgy tekint ránk, mint akik majmokból szuperemberekké fejlődtek.

Mivel ez így van, azt várhatnánk, hogy a liberális elmélet annyival, de legfeljebb annyival tér el a tökéletes működéstől, amennyivel az emberiség eltér a tökéletes felvilágosultságtól az önérdek megítélésében; és feltehetjük a kérdést, hogy milyen jobb munkahipotézist várhatunk vagy remélhetünk egy tökéletlen világban. Nagyon szép dolog a szerelemről, mint a társadalom életelvéről beszélni; de mivel a szerelemelmélet működését ugyanúgy befolyásolja az önzésre való hajlamunk, mint a felvilágosult önérdek elméletét, mit nyerek azzal, ha az egyik elméletet a másikkal helyettesítem?

Ez az érvelés talán megtévesztő, de hamis lenne, mivel a szerelmi elmélet igaz, míg ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

a felvilágosult önérdek elméletével mit nyerek azzal, hogy a hamis elmélet jobban működik, mint ahogy egy egyszerűen hamis elméletnek kellene, mert a szeretet továbbra is segíti; és elismerem, hogy az igaz elmélet nem fog olyan jól működni, mint ahogy kellene, mert a szeretetet az önzés szennyezi. De mindezek ellenére továbbra is igaz, hogy a liberális elmélet hamis elmélet, és egy hamis elmélet az emberi ügyekben, mivel tökéletlenek vagyunk, hosszú távon szükségszerűen romláshoz vezet. Ennek így kell lennie, elvont elvekből kiindulva.

De nem kell elvont érvelésre hagyatkoznom. A liberális elmélet már elég régóta velünk van ahhoz, hogy megfigyelhessük a ténylegesen működő romboló folyamatot. Amikor először megfogalmazódott, működésének tökéletlensége talán nem volt nagyobb, mint az emberiség tökéletlensége. Valójában egyáltalán nem volt számottevő működése; csak akkor vált működése a társadalom liberális szerveződésévé, amikor az elmélet kifejeződést nyert a gazdasági doktrínában és az azon alapuló politikai cselekvésben, amely most szinte tehetetlenül tart minket a szorításában.

A liberalizmus tisztán elméleti hipotézisének kifejezése a közgazdaságtanban és az arra épülő politikában az érvelés kérdése volt; és ez az érvelés volt a degeneratív folyamat kezdete. Amíg a szív szabadon felülírhatta a hamis elméletet, nem lehetett az emberiség aljasságánál aljasabb eredmény; de egy hamis elmélet alapján érvelni korlátlanul az aljasság felé haladhat. Eleinte talán a személyes cselekvési szabadság és a rend érdekében hozott áldozatok közötti feltételezett egyensúly csak kis mértékben torzult a személyes szabadság felé; de ahogy az emberek megszokták ezt a hamis egyensúlyt, és elkezdtek gondolkodni a kérdésen, önzésük könnyen talált kifogásokat arra, hogy a mérleget egy kicsit jobban a személyes szabadság javára billentse. És így folytatódott a folyamat, amíg el nem értük a csupasz laissez-faire-t, amelyet ünnepélyesen a legmagasabb gazdasági és politikai bölcsességként hirdettek ki.

Addigra már a hamis elmélet rabszolgái voltunk, legalábbis egyénekként. Hiába volt jószívű az ember; a korlátlan verseny volt a napirend rendje, amelyet az ország törvényei és a társadalom egész szervezete védtek; egy jószívű ember csak sóhajtozhatott és mondhatta magának, hogy az üzlet az üzlet, hogy a gazdaság törvényei a dzsungel kérlelhetetlen törvényei – egyél, vagy megesznek.

De az emberi természet jó és szép maradt, és a laissez-faire következményei nyíltan megdöbbentőek voltak. Az egyén semmit sem tehetett a megváltoztatásáért, de a közösség egésze korlátozhatta a dzsungel törvényeit; és így történt, hogy az emberek politikai cselekvésre tértek át, amelytől korábban azt követelték, hogy hagyja békén az ipart, és felszólították, hogy egyre inkább avatkozzon be társadalmi törvényhozás útján.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nemzetiszocialista, William Joyce

THOMAS CARLYLE az őt megelőző brit gondolkodók között az első helyen áll, akik írásaikban bemutatták a fasiszta filozófia néhány fő tendenciáját, és számuk közül Shakespeare és Goldsmith is sokat tett hozzá; de Carlyle hatalmas írásaiban semmi sem tekinthető másnak, mint a nemzetiszocialista gondolkodásmód termékének. Ő maga már jóval a név megjelenése előtt is rendelkezett a nemzetiszocializmus szellemével. Szavai mindig egy hazafi szavai. Szenvedélyes hazaszeretete a saját korában talán nem felelt volna meg a hazafiság próbáinak, mert nem elvont dolgot szeretett, hanem a népet; és pontosan ebben rejlik az alapvető különbség a régi és az új hazafiság között. A régi az eszmékkel és a külső vonásokkal foglalkozik: az új magával a nép valóságával, és azért hazafias, mert a szocializmus az egyetlen tiszteletreméltó értelemben, amelyet a kifejezéshez lehet kapcsolni.

E rövid cikk célja nem az, hogy Carlyle-ról írjon, kritizálja őt, és tovább bővítse az általánosítások már így is nehézkes tömegét, amely elkerülhetetlenül minden nagy író köré szőtt. Még kevésbé áll szándékunkban azt megvitatni, amit a gyanútlanok „Carlyle politikájának” neveznének. Akiknek bőven van idejük, kezdjenek kutatásokat, amelyek célja annak bizonyítása, hogy a nagy író whig vagy tory volt. Nehéz lenne bebizonyítani, hogy bármelyik is volt; de a nehézségen kívül haszontalan is lenne, mert ezek az ősi kifejezések semmi olyat nem jelentenek, ami ma létezik a brit politikában. Ahelyett tehát, hogy megpróbálnánk bizonyítani tézisünket, egyszerűen bemutatjuk ismét Thomas Carlylet.

Azoknak, akik meggondolatlanul esetleg sokáig búcsúztak tőle, hadd beszéljen ő maga, és szavai inspirációt és megerősítést jelentenek majd a nemzetiszocialista számára a fasiszta elmélet számára. A fasiszta nemzetiszocializmus minden szószólója tisztában van azzal a váddal, amelyet állandóan a mozgalma ellen hoznak fel: hogy a szabadság elpusztítására szövetkezik. Talán valóban, a nemzetiszocialista hitvallás ellen nem emelnek gyakrabban vádat.

A Múlt és Jelen lapjait átfutva ezt olvashatjuk:

> „Szabadság? Azt mondaná az ember igazi szabadsága abban rejlik, hogy megtalálja, vagy kényszerítve van a helyes út megtalálására, és azon járjon. Megtanulja vagy megtanítják neki, hogy milyen munkára képes valójában, majd engedély, rábeszélés, sőt kényszer hatására nekilát annak elvégzésének. Ez az igazi áldás, becsület, „szabadság” és a jólét maximuma. Ha a szabadság nem az, akkor engem nem érdekel a szabadság.”

Valószínűleg soha nem volt még ilyen egyértelmű kijelentés arról, hogy fegyelem nélkül a szabadság lehetetlen.

Hasonlóképpen, itt egyértelmű igényt látunk a cselekvéshez való jogra. Ahogy Sir Oswald Mosley mondja: „A szabadság kezdete a gazdasági káosz vége. De hogyan lehet legyőzni a gazdasági káoszt a cselekvés hatalma nélkül? Az alkotmányos szabadságot meg kell őrizni, de ez a szabadság abban fejeződik ki, hogy a nép hatalmában áll parlamentet és kormányt választani, és így kiválasztani a kívánt vezetési formát. Ezen túl nem mehet.” Vagy idézve a hivatalos manifesztumot...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Brit Unió: A fasizmus a nemzet vezetése. Nem a szó régi értelmében vett diktatúra, amely a nép akarata ellenére működő kormányzást jelent. A szó modern értelmében vett diktatúra, amely a nép által felfegyverzett kormányzást jelenti, teljes cselekvési hatalommal a problémák leküzdésére, amelyeket meg kell oldani, ha a nemzet életben akar maradni.

Carlyle vezetésről és tekintélyről szóló tana nem foglalja magában a régi pártok osztályokkal szembeni attitűdjeit. Ugyanilyen taszító számára a sznobizmus és az osztályharc. A hosszú idézetek aligha indokoltak, hacsak nem kivételes értékkel bírnak, de itt megengedjük magunknak, hogy idézzünk egy hosszú részletet, mert ez az egyik legnagyobb, valaha nyelvünkön írt műve:

> „Két embert tisztelek, harmadikat nem. Először is, a fáradságos kézművest, aki földből készült szerszámokkal fáradságosan meghódítja a Földet, és férfiassá teszi. Tiszteletreméltó számomra a kemény Kéz; görbe, durva; amelyben mindazonáltal ravasz erény rejlik, letagadhatatlanul királyi, akárcsak e Bolygó jogarában. Tiszteletreméltó a durva arc is, az időjárás cserzette, beszennyezett, durva intelligenciájával; mert ez egy emberhez hasonlóan élő Ember arca."
> Ó, de annál tiszteletreméltóbb a durvaságod miatt, sőt, mert sajnálnunk és szeretnünk is kell téged! Alig kérleltünk, Testvér! Miénk volt a hátad olyan görnyedt, nekünk voltak egyenes tagjaid és eltorzult ujjaid: te voltál a mi újságkötelesünk, akire a sors hullott, és csatáink megvívása oly eltorzult. Mert benned is egy Isten teremtette alak rejlett, de nem volt szabad kibontakozni; a Munka vastag lerakódásaival és torzulásaival kellett beborítva állnia; és tested, akárcsak lelked, nem ismerhette a szabadságot. Mégis dolgozz tovább, dolgozz tovább: kötelességedben vagy, légy kívül rajta, aki akarsz; a teljesen nélkülözhetetlenért, a mindennapi kenyérért fáradozol.
>
> Egy második embert tisztelek, és még nagyobbat: Azt, aki a lelkileg nélkülözhetetlenért fáradozik; nem a mindennapi kenyérért, hanem az Élet Kenyeréért. Nem ő is a kötelességeiben van; a belső harmónia felé törekszik; ezt tettel vagy szóval kinyilvánítja minden külső erőfeszítésén keresztül, legyenek azok magasak vagy alacsonyak? A legmagasabb mindenek felett, amikor külső és belső törekvése egy: amikor Művésznek nevezhetjük; nemcsak földi kézművesnek, hanem ihletett Gondolkodónak is, aki mennyei eszközzel meghódítja a Mennyországot értünk! Ha a szegény és alázatos fáradozásért, hogy Élelmünk legyen, nem kell-e cserébe a magasztos és dicsőséges fáradozást is elvégezni érte, hogy Világossága, Útmutatása, Szabadsága, Halhatatlansága legyen? Ezt a kettőt, minden fokozatában, tisztelem: minden más polyva és por, amelyet a szél arra fúj, amerre akar."

A munka méltóságát soha nem fejezték ki hívebben, mint ezek a sorok, amelyek önmagukban is nagy nemzetiszocialista gondolkodóként hirdetik Carlyle-t. Számtalan szocialista írástudó sokat írt már ugyanerről a témáról, de egyikük sem kezeli a témát így. A munkát legjobb esetben nehézségként, legrosszabb esetben átokként mutatják be, általános álláspontjuk szerint a munka célszerű és elkerülhetetlen igazságtalanság, amelyet az emberre sújtanak, akinek a legmagasabb árat követelve kell megváltania magát a szégyentől. De bármilyen magas is az ár, a szocialista filozófiában csak „bérrabszolga" marad. Ezért érdekes olvasni, mit mond Carlyle a hősiesség és a teljesítmény indítékairól. Ezt írja: „Rágalom az emberekre nézve azt állítani, hogy a könnyűség, az öröm reménye, a jutalom – bármiféle cukorszilvány ebben a világban vagy a túlvilágon – készteti őket hősies tettekre. A

> legszegényebb halandóban is van valami nemesebb. A szegény, káromkodó katona, akit lelövésre béreltek fel, katonaként más becsületben részesül, mint a kiképzési szabályok és a napi shilling. Nem az édes dolgok ízleléséből, hanem a nemes és igaz dolgok cselekvéséből, és Isten mennyországa alatt Isten alkotta emberként való igazolásából vágyik halványan Ádám legszegényebb fia. Mutasd meg..."

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

> Ha ezt így teszed, a legunalmasabb napi fáradság is hőst farag belőle. Nagyon megbántják azt az embert, aki azt mondja, hogy a könnyedség elcsábítja. Nehézség, önfeláldozás, mártíromság, halál – ezek a csábítások hatnak az ember szívére. Gyújtsd fel benne a belső, jóindulatú életet, és olyan lángra kapsz, amely minden alantasabb gondolatot feléget."

Az ilyen érzések soha nem származhattak a pénzügyi demokráciából vagy annak csodálóiból. Carlyle, megjegyezzük, itt a hősiesség, nem pedig a puszta munka indítékait tárgyalja. A régi marxista dogma, az Érték Munkaelméletének gyökerét támadja, és megsemmisíti azt. A legvilágosabban megérti azt, amit Marx soha nem értett volna meg: hogy a kreatív értelem és a hősies cselekvés teljesen összemérhetetlen a munka szokásos folyamataival; és hogy az ember legnemesebb és ezért legfontosabb eredményei semmiképpen sem sorolhatók a puszta mechanikus erőfeszítés kategóriájába.

Carlyle, érvelhetnénk ellene, csupán ésszerűtlen vagy értelmetlen teremtményként ábrázolja az embert. Ha ez így van, Carlyle-nak igaza van.

Egyes társadalmakban a hősiesség a legaljasabb határokig zsugorodik. A mai pénzügyi-demokratikus országokban a zsidó pénzemberek még le is becsülik és gyűlölik, mert a nemzeti jellemet a nemzeti függetlenséget követelő büszkeséggel töltené el; de hogy a hősies indíték inkább szabály, mint kivétel lehet, azt Németország és Olaszország példája is bizonyítja, ahol bár a fasiszta rendszer célja a nép sorsának felismerhetetlenségig való javítása, az emberek túlnyomó többsége kész mindent feláldozni, nem anyagi haszonért, hanem a szentnek tartott elvekért.

Szerzőnk egy igen szembetűnő részletben mutatja be a munka és a birodalom közötti valódi kapcsolatot. Amikor azt állítják, hogy Thomas Carlyle pusztán szocialista volt, gondolnunk kell arra a propagandára, amelyet a nemzetközi szocializmus oly sok éven át folytatott az imperializmus ellen, és fel kell idéznünk a Sartor Resartus egyik legszembetűnőbb részletét:

„Igazad van, te Arany-Hofrat – kiáltja a professzor máshol –, valóban túlzsúfolt vagy." Mindeközben ennek a jelentéktelen, földdel borított földgömbnek melyik részét művelted meg és ástad fel, mígnem már nem nő többé? Milyen sűrű a népességed Amerika pampáiban és szavannáiban; az ősi Karthágó környékén és Afrika belsejében; az Altaj-hegység mindkét lejtőjén, Ázsia középső platformján; Spanyolországban, Görögországban, Törökországban, a Komor Tatárországban, Kildare Curraghjában? Egy ember, egyetlen év alatt, ahogy én értem, ha kölcsönadod neki a Földet, eltartja magát és kilenc másikat. Jaj, hol vannak most a mi még mindig izzó, még mindig terjeszkedő Európánk hengistái és alarik; akik, amikor otthonuk túl szűk lesz, bevonulnak, és mint a Tűzoszlopok, előrevezetik a rendíthetetlen élő bátorság felesleges tömegeit; akik most nem csatabárddal és harci szekérrel, hanem gőzgéppel és ekevassal vannak felszerelve? Hol vannak? – Vadjukat őrizve?

Érdekes itt megjegyezni egy példát az arisztokráciával szembeni hozzáállásra, amelyet Carlyle szinte minden alkalommal megismétel. Túl mélyen gondolkodó és végtelenül túl őszinte volt ahhoz, hogy úgy tegyen, mintha az arisztokrácia szükségtelen lenne. Írásai során újra és újra világossá válik, hogy egyetlen népet sem tud elképzelni közösségként, csak egy vezetői osztály irányítása alatt. De az is nagyon világosan megfogalmazódik, hogy mit vár el ettől az osztálytól, és ez a legélesebb ellentétben áll azzal, amit kora emberei kaptak, és amit korunk emberei még nagyon rövid ideig kapni fognak. Egy igazi Brit Birodalmat akart építeni, és ezt a vágyat világosan leírja saját szavaival:

> „Anglia, nemsokára ez a mi szigetünk az angoloknak csak egy kis részét fogja befogadni."

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

> Amerikában, Új-Hollandiában, keleten és nyugaton, egészen az antipódusokig, egy szász birodalom lesz, amely a Föld nagy területeit fogja beborítani. És most mi az, ami mindezeket gyakorlatilag egyetlen nemzetté kötheti össze, hogy ne vesszenek össze és ne harcoljanak, hanem békében és testvéri kapcsolatban éljenek? Ezt jogosan tekintik a legnagyobb gyakorlati problémának, annak a feladatnak, amelyet mindenféle szuverenitás és kormányzat el akar érni.
> Mi fogja ezt elérni? Parlamenti törvények, adminisztratív miniszterelnökök nem. Amerika annyira elszakadt tőlünk, amennyire a Parlament elszakíthatta. Ne nevezzük fantasztikusnak, mert sok valóság van benne. Itt van, mondom, egy angol király, akit sem idő, sem véletlen, sem parlament, sem parlamentek kombinációja nem tud megfosztani trónjától. Ez a király, Shakespeare, nem ragyog-e koronás szuverenitásban mindannyiunk felett, mint a legnemesebb, legszelídebb, mégis legerősebb gyűjtőjel; elpusztíthatatlan?

A következtetés természetesen nem az, hogy Shakespeare-t fasiszta császárként látnánk, hanem az, hogy a legerősebb kötelékeknek valójában népünk szellemi kultúrájában kell rejleniük, a Föld bármely részén is éljenek; és végső soron ez a tétel nem jelent többet, mint hogy a népek viselkedését és sorsát az általuk vallott filozófiák határozzák meg. A legnemesebb filozófiával alaposan ismerni nemes tetteket tesz; a néger és sémi kultúrák fattyú romlottságával lealacsonyodni a fehér ember romlásához vezet.

Carlyle tudta, hogy sem a szerződések, sem a konferenciák nem hozhatják létre a kívánt világegységet. Elérése csak a szellemi egység által lehetséges. Ahogy egy másik alkalommal már írtuk: „Ahol nincs kollektív szellem, ott nem lehet kollektív biztonság.” De ez a szellemi erőforrás, ez a kultúra és filozófia csak egy igazi arisztokráciából származhat, amely nem olyan osztálykonvenciókon alapul, mint amilyenek a pénzügyi demokráciában léteznek. Másrészt Carlyle helyesen hangsúlyozta a földtulajdon és a nemzet kultúrájára gyakorolt befolyás közötti kapcsolatot. A Múlt és Jelen című műben találóan mondják, hogy „A föld az arisztokrácia igazi alapja; aki birtokolja a földet, az mindenki másnál hangsúlyosabban a földön élő emberek kormányzója, alkirálya. Ma is úgy van, ahogy Henry Plantagenet és Samson apát idejében volt, úgy lesz minden napban. A Föld mindannyiunk Anyja; táplál, menedéket ad, megörvendeztet, szeretettel gazdagít mindannyiunkat: hányféleképpen, első ébredésünktől az utolsó alvásunkig áldott anyai ölén, áldott anyai karokkal ölel át mindannyiunkat.”

Carlyle azonban nem látta előre teljesen az ipari forradalom hatásait. Alig tudta elképzelni azt a napot, amikor minden romba dől, és a földműves, a földműves, a földbirtokos a zsidó uzsora láncaival megterhelt, nyomorúságos tehetetlenségbe süllyed.
Nem gondolta volna, hogy egy ilyen szánalmas helyzetben lévő földbirtokos eljátszhatja egy jóindulatú arisztokrata szerepét; mert számára az arisztokrácia hatalom volt, a hatalom pedig felelősséget és szolgálatot jelentett. „Egy magas osztály” – írja – „kötelezettségek nélküli olyan, mint egy szakadékra ültetett fa; amelynek gyökereiből az egész föld omladozik. A természet nem birtokol olyan embert, aki ne lenne mártír. Mit jelent a nemes természet, ha az nemes természet? A másokért való bátor szenvedésben, nem pedig abban rejlett a nemes természet, hogy lusta módon másokat szenvedtetnek értünk.”

Órákon át olvashatunk Carlyle-tól olyan részeket, amelyek az ő korának viszonyaival foglalkoznak, és amelyek ugyanúgy alkalmazhatók a mi viszonyainkra is. Aligha tud az ember nem azon tűnődni, hogy történt-e valami a Parlamenttel az elmúlt száz évben, amikor ezt olvassa:

„A parlamentnek, bármilyen erőfeszítéssel is, ki kell majd emelkednie a semmittevés megszokott, mély kerékvágásából; és meg kell tanulnia minden oldalról valami tanulságosabbat mondani, mint a Laissez-faire. Ha a parlament nem tudja megtanulni, mi lesz a parlamenttel? Anglia dolgozó milliói kérdezik a ******ebook converter DEMO Watermarks*******-tól.”

Machine Translated by Google

Mindenekelőtt az angol parlament, tudsz-e minket kormányozni, vagy sem? A parlament a maga kiváltságaival erős; de a szükség és a természet törvényei erősebbek nála. Ha a parlament ezt nem tudja megtenni, akkor – jóslatok szerint – valami mást fog tenni, olyan dolgokat, amelyek a legfurcsább és nem a legszerencsésebb módon előmozdítják majd – valószínűleg nem sokat a parlament javára! Így vagy úgy, de meg kell történnie a dolognak.

Ahogy Adolf Hitler mondta: „Etwas muss geschehen.” Vagy ahogy Oswald Mosley megfigyelte: „Az állam két nagy szervezeti pártjának mindkét rendszerének eredménye végső soron ugyanaz: a stabilitás összekeveredik a reakcióval és a változással szembeni ellenállással, a haladás összekeveredik az akadályozó vitával és a bizottsági felelőtlenséggel, mind káoszba torkollik. Mindkettő eszköz a dolgok megtételének megakadályozására, és a modern kor első követelménye, hogy a dolgokat meg kell tenni.” Ez a részlet a Nagy-Britanniából Carlyle-lal való egyetértést mutat, amely a meggyőződésen túl a kifejezésmódszerré válik.

Szerzőnktől tetszőlegesen kiválaszthatunk bármilyen részletet, hogy illusztráljuk a mocskos dolgok iránti gyűlöletét. A manchesteri iskola materializmusa:

„Ezekben a bonyolult időkben” – írja – „mivel a készpénzfizetés az egyetlen kapocs ember és ember között, az emberiség dolgozó osztályai zavaros, de a legnyomatékosabb módon kijelentik a dolgozóknak, hogy kormányozni fogják őket; hogy chartizmusok, bűnözők, tűzgyújtások és még ezeknél is sötétebb dolgok büntetése alatt kormányozniuk kell őket; a készpénzfizetés az egyetlen kapocs; és oly sok mindent nem lehet készpénzzel megvenni! A készpénz nagy csoda, mégis nincs minden hatalma a mennyben, sőt még a Földön sem.”

Tekintettel mindarra, amit Carlyle írt, és mindazra, amit róla írtak, hiú és elbizakodott dolog lenne egy ilyen rövid cikkben megkísérelni munkásságának teljes elemzését. Még elhamarkodott dolog is lenne részleteket kiválasztani írásaiból, és azokat pusztán politikai hitvallásként kezelni. Ezért választottuk a másik és közvetlenebb módszert, és hatalmas munkásságából véletlenszerűen kiválasztunk olyan részleteket, amelyeket nem szándékoznak pusztán politikai doktrínákhoz kötni; hanem amelyek szellemükben és értelmükben a nemzetiszocialista gondolkodás kifejeződései, amelyekre bármely fasiszta büszke lehet.

Ha azt állítják, hogy a válogatásban elfogultság rejlett, az egyetlen válasz az, hogy egyetlen felelős személy sem vádolta Carlyle-t következetlenséggel. Amit az egyik oldalon találunk, azt a másikon is megtaláljuk, és így tovább a kötet végéig. Ahelyett, hogy feltételeznénk, hogy kezdeti tételünket az olvasó megelégedésére bizonyítottuk, sokkal jobban örülnénk, ha ő maga keresné a bizonyítékot Thomas Carlyle további tanulmányozásában, akinek keménysége és gondolkodásának tisztasága példaként szolgálhat azoknak, akik a vaskor acélos hitvallását vallják, amely Mosley szavaival élve: „átvágja az illúzió szóhasználatát egy új valóság eléréséhez”.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

William Morris - Nemzetiszocialista, Arthur Reade

Az angol szocialisták William Morrishoz való hozzáállása régóta meglepetést és csalódást okoz csodálóinak körében. Itt volt egy ember, a 19. század legnagyobbjai közé tartozó ember, aki hatalma csúcsán számos korábbi érdeklődési körét elhanyagolta, hogy a szocialista mozgalomba vesse magát. Egyetlen hozzá hasonló kaliberű angol sem csatlakozott még a soraihoz.
És mégis, bizonyos értelemben mindig is idegen maradt a mozgalomban, és szocialista társai is annak érzik. Nagyságát időnként kellemetlenül ismerték el, munkásságát és eredményeit csak üres szavakkal ismerték el, de soha nem adták oda neki a szívüket, soha nem tekintették őt maguk közé tartozónak és inspirált vezetőjüknek. Ezt a pozíciót a német-zsidó Karl Marxnak tartották fenn.

Ez a tény jelentősen megvilágítja azt a zavart, amit Morris jelenléte okozott a szocialisták között. Valóban egyetértett velük abban, hogy véget akart vetni a mocskos szegénységnek és az azzal járó bajoknak, és hitte, hogy a szocializmus valamilyen formában biztosítja a kiutat. De az életfelfogása és a szocializmusról alkotott elképzelése sok lényeges tekintetben eltért az „elvtársak"étől, és a csontjaiban érezte, hogy egy olyan társadalom, amely nekik ajánlja magát, börtön lenne számára. Lelkiismeretesen küzdött Marxszal, és lelkiismeretesen próbálta beolvasztani őt. Még a „Tőke" iránt is lelkesedést érzett. De hosszú távon valami benne, ami erősebb volt a felszínes énjénél, fellázadt. Forradalmat akart – igen, de ez a marxista társadalom nem az az életmód volt, amely megfelelt a víziójának. Teljesen túl mechanikus volt számára, túl absztrakt, túl városi; túl kozmopolita, túl angoltalan.

Marx és Morris életfelfogása között valóban hatalmas szakadék tátongott. Marx kozmopolita zsidó volt, Morris déli angol. Marx a dolgozószoba embere, Morris a szabad levegő és a műhely embere. Marx a városhoz ragaszkodott, Morris mindig egy olyan vidékről álmodott, amelyet megtisztítanak „a sziszegő gőztől és a dugattyúlökettől", és egy „kicsi, fehér és tiszta" Londonról. Marx a gépek rajongója volt, Morris pedig fel akarta éleszteni azt az egyéni kézművességet, amely Angliát széppé tette. Marx materialista volt, egy gépesített társadalmi szervezet vízióival, Morris költő, és mint ilyen, kissé anarchista. Marx osztálygyűlöletet és polgárháborút hirdetett. Morris szíve a közösségért kiáltott. „A közösség a mennyország, a közösség hiánya a pokol: a közösség az élet, a közösség hiánya pedig a halál! És a tetteket, amelyeket a földön tesztek, a közösségért teszitek."

Morris tehát, bármennyire is igyekezett, szíve mélyén sosem volt marxista. A kozmopolitaság, legyen az a nemzetközi szocializmus vagy a nemzetközi pénzügyeké, átok volt számára. Nemcsak álmodozóként született a maga idejében, hanem szocialistaként is. Szocialistaként valaminek az előfutára volt, ami még az idő méhében volt. Lelki vonzalma egy olyan mozgalomhoz kötődött, amely csak jóval halála után született és erősödött fel. Valódi helye nem a marxisták, hanem a nemzetiszocialisták között van.

Mert Morris erős szenvedélyek embere volt, és életében semmi sem volt erősebb vagy állandóbb, mint Anglia iránti szenvedélye. Milyen szeretettel és megértéssel ír külső megjelenéséről.

„A föld egy kis föld, túlságosan bezárva a keskeny tengerek közé, úgy tűnik, ahhoz, hogy sok helye legyen a hatalmasra duzzadáshoz; nincsenek nagy pusztaságok, amelyek nyomasztóan sivárak, nincsenek..."

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Erdők hatalmas magánya, nincsenek szörnyű, kitaposatlan hegyfalak: minden kimért, keveredett, változatos, könnyedén siklik egyik dolog a másikba; kis folyók, kis síkságok, gyorsan duzzadnak - változó fennsíkok, mindezt szép, rendezett fákkal szegélyezve; kis dombok, kis hegyek, amelyeket juhösvények falai szegélyeznek: sem börtön, sem palota, hanem tisztességes otthon."

Ugyanez a szeretetteljes elismerés hatja át az angol tájak gyönyörű leírásait a „Földi Paradicsom" történeteinek hónapról hónapra történő bevezetőiben, és állandó kísérője annak a megújult és felébredt Anglia álmának, amely a „Hírek a semmiből" témája, és olyan színt és ragyogást kölcsönöz „John Ball álmának". Morris Szocializmusát valóban nagyrészt az a vágy ihlette, hogy megmentse vagy visszaszerezze a régi angol értékeket, építészetének dicsőségét, tájainak szépségét, az egyéni kivitelezést, amely még a legszerényebb népét is kézművessé tette, népének jellemét, amely „rusztikus és szűklátókörű, de komoly, igazmondó és egyszerű szokásokkal rendelkező". Egyszer egy birminghami közönség előtt azt mondta, hogy a Felső-Temze egy eldugott zugában éppen fél tucat „apró falusi templomot látott, amelyek mindegyike gyönyörű műalkotás. Ezek a Temze-parti vidéki bugrisok alkotásai, ahogy minket neveznétek – semmi grandiózusabb ennél. Ha ugyanilyen emberek terveznék és építenék ezeket most, akkor sem tudnának semmi jobbat alkotni a hétköznapi, egyszerű kis nonkonformista kápolnákonál, amelyeket szétszórva látni az ember az új városrészekben. Ennek felelnek meg..." Westminsterről pedig azt írta, hogy „ennek a nagy eposznak a szerzői sem hagytak maguk után neveket. Mert valóban nem egyetlen ember műve, hanem Délkelet-Anglia népé. Egy olyan embercsoport elválaszthatatlan akaratának műve volt, akik úgy dolgoztak, ahogy éltek, mert nem tehettek másképp..." A modern élet fogalmaiban megtalálni ennek a teljesítménynek, egy korábbi, boldogabb Anglia szellemének valamiféle megfelelőjét – ez volt Morris szocializmusának mozgatórugója.

Valódi helye tehát egy olyan szocializmusban van, amely megszűnt kozmopolita lenni, és nemzetivé vált. És mivel átitatta a középkor, különös érdeklődést mutatott a nemzetiszocializmus mindazon aspektusai iránt, amelyek a középkori kézműves céhekre emlékeztetnek. Az, hogy a vállalati államnak az állampolgárságot ne pusztán területi alapra, hanem egy nagy munkáscéh aktív tagságára kell alapoznia, a legmagasabb rendű józan észnek tűnt volna számára.

Valóban sajnálta volna, hogy a középkor egyéni kézműveseit ilyen nagymértékben felváltotta a mérnök és a technikus. De úgy érezte volna, hogy a szervezett munkások mint olyanok fontosságának elismerésével a Korporatív Állam a helyes gondolattól inspirálódott.
A politika túl sokáig volt elválasztva a közember szükségleteitől és vágyaitól, és a jogászok szakértő kezében volt, akik gazember módon megelőzték és hálálkodtak, és akiknek monopóliumait a dühös lakosság az „Egy John Ball álma" című műben annyira meg akarta semmisíteni. A „Hírek a semmiből" című műben a Parlament csupán érdekes ereklye. Angliát az angolok kormányozzák, és az angolok számára kormányozzák, és megszűnt a pénzügyi érdekek záloga lenni, amelyek ma manipulálják a westminsteri pártpolitikáját.

A nemzetiszocializmus egy másik vonása, amelyet Morris teljes mértékben helyeselt volna, a mezőgazdaság alapvető fontosságára való ragaszkodás. Morris, akárcsak a mai nemzetiszocialisták, a boldog közösséget nem nagyvárosokként, hanem egy főként mezőgazdasági társadalomként képzelte el. A föld számára szenvedély. „A föld, annak növekedése és az élete! Bárcsak elmondhatnám vagy megmutathatnám, mennyire szeretem!"

De nem csupán versek írásának tárgyaként. Valamiként egy erős faj ápolásának és nevelésének is tárgyaként. Morris számára a világ egyik legszebb látványa „a zöldülő hektárok voltak, amelyek megkezdték a terjeszkedést", és egyik levelében augusztusról beszél, annak aranyló aratásával.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a mezőket, mint minden hónap legjobb hónapját az angol vidék megtekintésére. A „Hírek a semmiből” című könyvben egy elragadó jelenetet láthatunk a Temze völgyében dolgozó szénakaszálókról, akik mindannyian vidáman öltöztek, úgyhogy a rét egy hatalmas tulipánágyásnak tűnt. „Minden kéz megfontoltan, de jól és kitartóan dolgozott, bár olyan zajosak voltak a vidám beszélgetéstől, mint egy őszi seregélyliget.” A vidék már régóta nem volt lenézve, elhanyagolva, unalmas. Máshol ezt írja: „Azt akarom, hogy a várost átjárja a vidék szépsége, a vidéket pedig a város intelligenciája és élénk élete.”

Morris valóban lelkesen csatlakozott volna az egész doktrínához, amely gazdasági autarchia néven fut. Értette a kereskedelem romantikáját és hasznosságát, és képeket készített a régi londoni híd alatti zöld hullámokról.

> „Néhány gerinc, melyen levantei botok vannak,
> tiszafából vágva a leégett dombon, és hegyes korsók,
> melyeket görög kezek fáradságosan töltöttek meg, és
> messzi tengerről őrzött szűkös fűszert, firenzei
> aranyszövetet és ypresi kárpitot, és brugge-i
> szövetet, és guienne-i hordófejeket.”

Bizonyos szép és ritka dolgokat szükségszerűen kereskedelem útján kell beszerezni. Ha nem lett volna a modern gazdasági doktrína, amely az exportból él, és mindent feláldoz a „kedvező kereskedelmi mérleg” érdekében, semmi mást nem érzett, csak megvetést. A boldog élet alapja és titka számára abban rejlett, hogy a saját földjéről termeljen dolgokat. Ennek az érzésnek a klasszikus kifejeződése található a Burgdale-i emberek életének leírásában abban a nemes romantikus regényben, a „Hegyek gyökerei”-ben. A „Hírek a semmiből” című műben Anglia felszabadította magát a hatalmas külkereskedelemtől való függőségéből, és boldogságra, valamint jelentős bőségre lelt saját erőforrásaiból.

Egy újabb kapocs a nemzetiszocializmus és Morris között az előbbi Kraft durch Freude (Öröm által az erő) filozófiájában található . Ez szorosan egybeesik Morris tanításával a munka öröméről. A hétköznapi szocialista propaganda nagy része a munka átokként való ábrázolásával foglalkozik. Ez messze áll Morristól. „Megpróbáltam elgondolkodni azon, mi történne velem” – írja –, „ha megtiltanák a mindennapi munkámat; és tudtam, hogy a kétségbeesésben és a fáradtságban meghalnék.” De azt tartotta, hogy „egyetlen olyan munka sem érdemes, amelyet nem lehet örömmel végezni”, és szocializmusán keresztül arra törekedett, hogy minden munkatársa is olyan helyzetben legyen, hogy a neki tetsző munkát választhassa, és úgy szeresse azt, ahogy ő. A már említett Temze-parti vidéki bugrisokról ezt írta: „Volt idő, amikor mindenki, aki bármit alkotott, műalkotást is készített egy hasznos árucikk mellett, és ez „örömöt okozott neki az elkészítésében”. Bármiben is kételkedem, ebben nincs kétségem.” És a jelenre utalva ezt mondja: „Egy megfelelően rendezett társadalomban minden dolgozni akaró embernek biztosítani kell: Először is, becsületes és méltó munkát; Másodszor, egészséges és szép házat; Harmadszor, teljes szabadidőt a test és a lélek pihenésére.” Milyen messze vagyunk ettől ma! Hammersmith ablakából kinézve hallja a „kiáltásokat és sikolyokat, valamint Shakespeare és Milton dicsőséges nyelvére vetített összes lealacsonyítást”, és látja „a brutális, vakmerő alakokat és arcokat elsuhanni”. „Saját érzéseimből és vágyaimból tudom, mit akarnak ezek az emberek, mi mentette volna meg őket a vadság eme mélypontjától: olyan munkát, amely elősegítené önbecsülésüket, és elnyerné embertársaik dicséretét és együttérzését, és olyan lakásokat, amelyekbe örömmel járhatnának, olyan környezetet, amely megnyugtatná és felemelné őket; ésszerű munkát, és ésszerű pihenést.” Nem hisz a túlzott specializációban – az embernek képesnek kell lennie arra, hogy sok különböző dologgal foglalkozzon. És örömét a megerőltetésben és az erőfeszítésben is megtalálja, éppúgy, mint a finomabb és kifinomultabb munkában. A „Hírek a semmiből” című könyv lelkes...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Leírás egy csoport férfiról, akik energikusan útjavító munkát végeznek, és arról, hogy milyen örömüket lelik ebben, valamint egy sajnálattal adózik, hogy a durva munka meglehetősen ritka manapság.

Morris és a nemzetiszocializmus közötti másik kapcsolódási pont a szenvedélyes vágya, hogy egy nép visszatérjen a gyökereihez. Elejétől a végéig nagy észak-európai volt. Lehet, hogy vitatkozott Hitler faji kérdésekkel kapcsolatos ragaszkodásával, mondván, hogy az túlzott, de utálta a kozmopolitaizmust, amely ezt a ragaszkodást eredményezte, és szíve mélyén északi volt. Bár szerette az angol jellem és történet kialakulásához hozzájáruló összes elemet, mégis különösen vonzódott az északiakhoz. Így, miközben mesélőként teljes mértékben igazságot szolgáltatott a klasszikus és kelta gyökereknek, amelyekből mi is vért és erőt merítünk, szeretetteljes lelkesedéssel újra elmesélve sagáikat, mégis az északi saga körül forognak a legnagyobb lelkesedései, különösen az izlandi saga körül, amelyről olyan nyersen és megindítóan írt a „Poems by the Way” című művében. Ismeretlen írói megtalálták „a varázslatot, amely elolvasztotta a félelem ködét”, és Morris hozzájuk fordult saját életének stresszében, és visszatekintve azt mondhatta: „Nos, ti segítettetek nekem a szükségemben.” Fizikai fájdalmat okozott neki, hogy a férfiak nem ismerhették ezeket a történeteket, és amikor „Sigurd, a Völsung” című művében újra elmesélte őket, fáradhatatlanul adta át erejének teljes mértékét. Kétszer is ellátogatott Izlandra, és fajunk egyfajta Szentföldjének tekintette.

A mai legyengült Angliánk jótékonyan lélegezhetne be e lélekzetet adó, üdítő levegővel.

Már ilyen rövid pillantásból is nyilvánvaló, hogy Morris vonzalma a nemzetiszocializmus iránt rendkívül szembetűnő. Valószínűsíthető kritikáit nem nehéz elképzelni.
Nagy költő volt, és a költőben mindig van valami anarchista. A nemzetiszocializmusban számára a legkevésbé vonzó dolog az a nagy hangsúly lenne, amelyet általában az államra helyez. Ebben a nemzetiszocialistáknak igazuk lehet; az legalább biztos, hogy nagy válságok és átmenetek idején, amikor új formákat hoznak létre és próbálnak ki, az erős, egységes parancsnokság elengedhetetlen a túléléshez. De mindig fennáll a veszélye annak, hogy egy erősen központosított szervezet – mivel stresszes időkben a társadalmi egészség szükséges eszköze – elhúzódhat, és öncéllá válhat azokban a napokban, amikor nagyobb szabadságra van szükség. A nemzetiszocializmus képes kezelni ezt a veszélyt, ha és amikor felmerül. Eközben nem rossz dolog, ha egy olyan erőteljes előfutár, mint William Morris, emlékezteti arra, hogy minden más tényező változatlansága esetén a nemzetiszocializmusnak, miután az általa létrehozott új formák szilárdan megszilárdultak és megszilárdultak, a kevesebb állami beavatkozásra kell törekednie, nem pedig a többre.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A zsidó mítosz „Scepticus” által

Egy A Brit Szövetség éves közgyűlésén Nottinghamben, 1936 szeptemberében, Mr. H.G. Wells a zsidók vallási gondolkodásban betöltött szerepével kapcsolatban a történelmi igazságot hirdette, amelyet állítása szerint erősen eltúloztak. Amikor Wells úr elmondta beszédét, minden társadalmi rétegből származó zsidók érkeztek válaszul, és számos nem zsidó közéleti személyiséget vettek rá, hogy elutasítsák Wells úr nézeteit. Válaszaikban a fő zsidó érv – mint kezdettől fogva – az volt, hogy a héber próféták a monoteizmust tanították az emberiségnek.

A nagy probléma az, hogy vajon ez a héber állítás alátámasztható-e ékírásos dokumentumok és klasszikus szerzők fényében, amelyek mindkettő egybeesik a héber eredet és a palesztinai zsidó királyság időszakával.

Különös, hogy a fent említett források mindegyike pontosan az ellenkezőjét bizonyítja ezeknek az állításoknak.

A két Amenhotep uralkodásának idején készült Középső Birodalom (Kr. e. 1750-1350) egyiptomi dokumentumai kétséget kizáróan bizonyítják, hogy Kr. e. 1400 körül Ehnaton és udvara vallási forradalmat hajtott végre a monoteizmus államvallásként való bevezetésével. A tényeket a Cambridge-i Ókori Történelem című mű részletesen ismerteti.

Justinus latin történész bizonyítékát, miszerint a zsidók Damaszkuszból származnak, ma már több mint megerősítik a Tell-Amarna levelek. Ez a levelezés azt mutatja, hogy Kánaán évszázadokon át csupán egyiptomi határvidék volt, amelynek birtoklását a hettiták gyakran vitatták. A levelezés nyelve babiloni volt.

Ezeket a Tell-Amarna-i leveleket a Boghaz-Keuy-i hettita levéltár tovább világítja meg.
Mindkettő említ egy habiru nevű népcsoportot , a rabszolgák egy osztályát. A zsidó származású tudósok minden országban tagadják, hogy a habiruknak bármi közük lenne a héberekhez. Érdekes részletek találhatók a Tell-Amarna levelekben. Hat, az egyiptomi fáraónak címzett levél egy bizonyos Abdi-hibától, Urusalim (Jeruzsálem) kormányzójától származik. Úgy vélem, ez az Abdi-hiba maga Ábrahám név egyiptomi átírása, aki minden esetben Szíriából származik, míg az Ószövetség Ábrahámot a káldeus Urból hozza fel. Abdi-hibát a habiruk szorítják (kb. Kr. e. 1400). Levélről levélre katonai segítséget kér Egyiptomtól. „A királynak, uramnak, Napomnak. Abdi-hiba, a te szolgád, a király, uram lábaihoz borulok hétszer-hétszer. Rágalom, amit ellenem vádolnak. Íme, nem vagyok én fejedelem... Íme, sem apám, sem anyám nem helyezett el engem ezen a helyen; a hatalmas király karja juttatott be engem apám házába.”

...

Egy másik segélykérő levelében ezt írja a fáraónak: „a habiruk elfoglalják a király erődítményeit... mind elpusztultak. A király, uram, küldjön segítséget országának.”

Az Ószövetség ezekről vagy a későbbi tényekről semmit sem tud, semmit sem a II. Ramszesz (Kr. e. 1292–1225) és a kádesi hettiták között vívott nagy világháborúról, ahol a kor összes szervezett állama csatlakozott két hadviselő fél egyikéhez vagy másikához.

Semmilyen forrásból nem találunk egyetlen szót sem Dávid királyról vagy Salamonról, kivéve a szóbeli hagyományt.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

az Ószövetségből, amelyet sok évszázaddal később írtak le, valószínűleg a babiloni fogság idején, azaz Kr. e. 585 után. Az a tény, hogy egyetlen forrás sem említi őket, nem feltétlenül zárja ki létezésük lehetőségét és a történet hozzávetőleges igazságtartalmát; annál is inkább, mivel a Szíria és Palesztina iránt leginkább érdeklődő ország, Asszíria, akkoriban, azaz Kr. e. 1000 körül, a háttérben volt.

A következő ékírásos bizonyítékok felvetik Jahur-Jehova eredetének kérdéseit. Az Ószövetség hagyománya a név zsidó eredetéről jól ismert. De a Zinjirliben (a középső Eufrátesz-völgy) talált arámi feliratok világosan mutatják, hogy III. Tiglát-Pilészer (Kr. e. 740) Szamal földjének inváziója idején létezett egy kis független Y'di királyság, amely valóban Yaudi. Ezt a Y'di-dinasztiát nyilvánvalóan az Kr. e. 8. században alapította KrL; akit I. Parra követett, aki feliratot hagyott istenének, Hadadnak. Ezért Yaudi királya, Azrian, akit Júda Azariásával azonosítottak (2Királyok, 15.) ennek az arámi feliratnak a felfedezéséig, egy középső Eufrátesz-dinasztiához tartozott. Ez a kinyilatkoztatás is nagy zavart okozott az Ószövetség történetében.

Asszíria katonai hatalmának időszakában, II. Assurnacirpaltól (Kr. e. 884-860) Asszíria végéig (Kr. e. 612) az asszírok megemlítenek egy szamáriai és egy júdai királyt. Furcsa, hogy Izraelt és Kánaánt nem említik. Ezek kis fejedelemségek voltak, amelyek mindig adófizetői voltak Asszíriának, valamint a közelebbi damaszkuszi királyságnak. 35 éves hatalma alatt III. Sábuanasszar (Kr. e. 859-824) tizennégyszer támadta meg Szíriát és Palesztinát. Legalább öt inváziót említ, amelyek során palesztin embereket hurcolt Asszíriába. IV. Tiglát-Pileszer (Kr. e. 745-728), II. Szargon (Kr. e. 722-705), Szanherib (Kr. e. 705-682), Azarhadon stb. mindannyian egymás után megtámadták és feldúlták Szíriát és Palesztinát, mindegyiket többször is, és embereket hurcoltak Asszíriába és Babilóniába. Az egyiptomi IV. Amenhotephez hasonlóan Zoroaszter is himnuszokat énekelt a Naphoz és az Ahuramazdához, a monoteizmus legtisztább formájához a Kr. e. 8. század eleje óta.

Az egyetlen isten, Ahuramazda, a jóság és a tisztaság forrása, még Zoroaszter vértanúsága után is – és valószínűleg annak köszönhetően – fennmaradt. Ennek bizonyítéka, hogy az akhaimeniek (Kr. e. 548-tól kezdődően) Ahuramazdát fogadták el egyetlen istenükként. Most már bizonyítható, hogy Zoroaszter a Kr. e. 8. század első felében élt. Szíria és Palesztina népei, akik a deportálások során szétszóródtak az Asszír Birodalom egész területén, nem lennének teljesen ismeretlenek Zoroaszter monoteista tanítása felett.

Az Ószövetség azt mondja, hogy az Ószövetségben szereplő Nabu-kudur-ucsuri (Nabukednezer), Babilon királya fogságba hurcolta a zsidó népet (kb. Kr. e. 555-ben). A babiloni szövegekben nincs erről feljegyzés. De feltételezve, hogy ez igaz – ami a legvalószínűbb –, a babiloni zsidó foglyok, különösen a jeruzsálemi templom lerombolása után, természetesen hajlamosak voltak mélyebb gondolkodásra. A zoroasztriánus vallásnak meglehetősen elterjedtnek kellett lennie ott.
Bizonyítékok vannak arra, hogy Nyugat-Ázsiát mélyen megrázta Asszíria teljes bukása (Kr. e. 612-606) és az árja népek felemelkedése, akik többé-kevésbé Zoroaszter imádói voltak. Az egyisten-eszme még egy olyan konzervatív nép közé is be kellett, hogy jusson, mint a babiloniak. Nabunaid (Kr. e. 553-538), Babilon utolsó királya, tudatában a dagálynak, megpróbálta elejét venni a veszélynek.
Valamilyen ürüggyel a fővárosba gyűjtötte a különböző babiloni városok összes bálványát és a helyi istenek képmásait. Ez a tett hatalmas elégedetlenséget váltott ki a helyi papok és hatalmas számú szolgájuk körében. Valószínűleg ez az egyik oka annak, hogy a babiloni hadsereg nem állt ellen, amikor Kürosz csendben bevonult a városba (Kr. e. 538) és véget vetett a Babiloni Birodalomnak.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Az Ószövetségi hagyomány szerint Círusz szabadon engedte a zsidó foglyokat. Szerintem a laza perzsa egyáltalán nem törődött a város népével, amíg megkapta az adót. Véleményem szerint a zsidó monoteizmust a babiloni foglyok hozták be Palesztinába. Az Ezsdrás 1. fejezetének és a Krónikák más fejezeteinek kritikai áttekintése fogékony az ilyen értelmezésre. A zsidók körében faji öntudat nőtt – ha a Kr. u. 71-es nagy szétszóratás előtt valaha is – a babiloni fogság következtében. A tapasztalat bebizonyította, hogy a túl sok isten nem mentette meg az emberiséget. Nagyobb valószínűséggel vált lehetővé a megváltás egyetlen mindenható isten imádata által.

Mélyen zavarba ejtette a tudósokat, hogy a hellenisztikus időszakban a zsidók közötti kommunikáció közös eszköze a görög volt. Természetesen ott volt a Szanhedrin és a papság. A sémi bennszülöttek között a fő beszédmód az arámi nyelv volt. Nem lehet megállapítani, hogy a zsidó papok egymás között héberül beszéltek-e.

Kétségtelen, hogy Cicero a Római Köztársaság legintelligensebb és legigazságosabb államférfija. A teljes korrupció és kicsapongás világában egyedül van Catóval, aki ellen semmilyen vesztegetés vagy visszaélés vádját nem emeltek. Írásai bizonyítják szellemi képességeinek és érvelésének széles skáláját. Több száz konzul és praetor közül ő az egyetlen konzul, aki tiszteletreméltó múlttal tért vissza Kilikiából. Cicero magasztos politikai gondolkodó, igazságos és becsületes. Nagyon objektív a külföldi nemzetekkel kapcsolatban. Írt a görögök könnyedségéről, a lüdek szolgaságáról, de soha senkit sem nevezett Borne ellenségének. Csak a zsidókat nevezi újra és újra „ellenségeinknek”. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

A következő dolog a zsidó arannyal kapcsolatos vád... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – Az Olaszországból és valamennyi tartományunkból a zsidók által Jeruzsálembe exportált arany tekintetében. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. – De ennek a barbár babonának ellenállni méltóság volt, elítélni a zsidók sokaságát, amikor a legtöbben ők voltak a legnagyobbak. közgyűlések, amelyeket a köztársaság érdekeinek védelmében tartanak.

. . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. – A zsidók, ellenségeink vallási hitvallása nem volt akadály. . . stb stb.

Cicero ezen beszéde valószínűleg az egyik legszebb és leghazafiasabb latin nyelvű darab; az elmúlt ötven évben azonban nyilvánvaló okokból nem jelent meg iskolai kiadása az ország állami iskolái és egyetemei számára. Tacitus Történeteinek sem jelent meg egyetlen kiadása sem , ugyanezen okból kifolyólag. Tacitus (Annalium.il.85) megemlíti, hogy Tiberius császár uralkodása alatt a szenátus rendeletet adott ki, amely betiltotta az egyiptomi és zsidó istentiszteletet, és 4000 zsidó felszabadított embert űzött ki Rómából Szardíniára, a többieknek pedig azonnal el kellett hagyniuk Rómát.

Tacitus egy részben azt állítja, hogy a zsidó királyság legsikeresebb időszakában (az i. e. században, és Jeruzsálem Titus általi lerombolásáig, Kr. u. 70-ig) a zsidók szamárfejet imádtak a templomukban. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatiusnak és Iuvenalisnak sok más mondanivalója is van róluk. Nagy Konstantin, az úgynevezett Nagy, elkövette azt a szörnyűséget, hogy engedélyezte az Ószövetség kanonizálását az első nikaiai egyházi zsinaton, Kr. u. 325-ben. Körülbelül egy-két generáción át a zsidók nagyon népszerűvé váltak a kereszténységben a próféták fiaiként. De alig telt el egy évszázad (azaz az ötödik század elejétől), amikor tömegeiket parancsolták meg Konstantinápoly és Alexandria elhagyására.

Aligha kétséges, hogy a zsidók, hogy bosszút álljanak a „kereszténységen”,

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

jelentős szerepet játszott az iszlám mozgalom megszervezésében. Mégis rendkívül furcsa, hogy a zsidók által tett szolgálatok ellenére az első kalifák félelmetes fanatizmust zúdítottak rájuk.

„A Könyv népeiként” az arabok soha nem kényszerítették a kereszténye ket az iszlám felvételére, kivéve egy hivatalos meghívást. De az Abbászida kalifákig (Kr. u. 850) az iszlám nem ismerte el a zsidókat monoteistának. A Levantei területeken élő zsidók egész közösségeit kényszerítették áttérésre, a férfiakat pedig az iszlám seregeinek első soraiba terelték.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A muszlim világ és Palesztina, írta A. Yusuf Ali

A háború utáni brit politika Palesztinában folyamatosan fejfájást okozott Nagy-Britannia és a muszlim világ kapcsolatában. Az általa okozott félreértések már az 1920-as években is elég súlyosak voltak – az 1930-as években pedig olyan hatalmas volt a felháborodás, hogy fennáll a robbanás veszélye. És ebben a kegyelmi évben, 1938-ban a világ helyzete olyan gyorsan romlott, hogy senki sem engedheti meg magának, hogy figyelmen kívül hagyja Palesztinát, mint a világ jövőbeli békéjének fontos tényezőjét. A brit hatóságok homályosan felismerték lehetetlen helyzetüket, és két éven belül két bizottságot küldtek ki, hogy segítsenek nekik megoldani a problémát. Amit nem ismertek fel, az a muszlim érzés ereje és az a megdönthetetlen alap, amelyen ez az érzés alapul.

Nem igaz, hogy csak az arab országokat érdekli a kérdés. Az indiai újságok minden héten híreket közölnek az ország különböző központjaiban tartott találkozókról, amelyeken együttérzésüket fejezik ki az arabokkal, és arra kérik Nagy-Britanniát, hogy változtassa meg palesztinai politikáját.

Nemcsak a muszlimok, hanem a hinduk is érdeklődnek a kérdés iránt. Több Palesztina Napját is megünnepelték, amelyen erős beszédek hangzottak el. A hidzsratot (önkéntes száműzetést) és a kormánnyal való együttműködés megtagadását javasolták a hatóságokra gyakorolt nyomás eszközeként. A holland szuverenitás alatt álló jávai muszlimok ugyanilyen élénk érdeklődést mutattak, és nagy zavart okoztak kormányuknak. A francia muszlim gyarmatokon a palesztin érzés jelentősen hozzájárul a francia gyarmati politika által sújtott bonyolult problémákhoz. És természetes, hogy magukban az arab országokban is erősen kifejezésre jut az arab testvéreikkel való szimpátia és a Palesztinában gyakorolt elnyomás és igazságtalanság elleni felháborodás.

Jemeni Szaiful Iszlám herceg 1937-ben koronázási küldöttségével nyilvánosan hangot adott mély érzéseinek és népe iránti érzelmeinek londoni találkozókon. Egy, a diplomáciai testület különböző tagjainak részvételével tartott fogadáson azt mondta: „A világ összes muszlimja együttérez a palesztinai arabokkal, és nem nyugszik addig, amíg a palesztinai kérdést az arabok polgári jogainak sérelme nélkül meg nem oldják.” Jemen azóta sem hallgatott, hanem különféle erőfeszítéseket tett a megoldás javaslatára.

Irak még kitartóbb volt. Irak jelenlegi miniszterelnöke olyan kijelentéseket tett, amelyeket egyesek „lángoló botlásoknak” neveztek. Ha botlásokról volt szó, legalábbis az a valódi aggodalom ihlette őket, hogy a brit közvéleményt ne tévesszék meg további hibákba Palesztinában. Úgy tartják, hogy közelmúltbeli (1938 őszén) londoni látogatásának fő célja a palesztin kérdés valamilyen ésszerű megoldásának bemutatása volt, és válasz volt arra a nagyon erős véleményre, amely a kérdésben saját népe körében Bagdadban uralkodik. Transzjordánia, mint szomszédos és bizonyos tekintetben ugyanazon földrajzi terület része, természetesen bensőségesen érdekelt. Abdul Azíz Ibn-Szaúd szaúd-arábiai király eddig diplomáciai hallgatást tartott fenn, de alattvalói, a lelkes Ikwan, talán a legfontosabb arab csoportok közé tartoznak, amelyek több mint plátói érdeklődéssel figyelik a palesztinai eseményeket.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Szíria új szabadságának születési gyötrelmeiben él, mint szuverén arab állam, és az arabok Palesztináról alkotott nézete sehol sem élesebb téma, mint Damaszkuszban. Történelmileg és földrajzilag Palesztina Szíria része, és a palesztin lázadás a legszívélyesebb együttérzést és támogatást élvezi a születőben lévő szíriai köztársaságban. Jeruzsálem főmuftija menekült Szíria egyik alkotó államában – Damaszkusz a palesztin arab ügy támogatásának egyik legfontosabb központja volt és van. Több nemzetközi muszlim kongresszust is tartottak Bludanban (Damaszkusz közelében). A legutóbbi ilyen kongresszust Kairóban tartották 1938 októberében. Különböző országok törvényhozásának muszlim tagjai vettek részt rajta. A kongresszus ígéretet tett Palesztina védelmére, egy nemzeti kormány létrehozására az országban, és arra, hogy elveti a palesztinai zsidó nemzeti otthon megvalósíthatatlan ötletét. Sharawy asszony elnökletével, közvetlenül a parlamenti kongresszus után Kairóban nemzetközi találkozót tartottak a palesztinai arab ügyet támogató nők számára. Az egyiptomiak, mind a nép, mind vallási és parlamenti vezetőik teljes szívvel támogatják az ügyet. Egyiptom pedig az arabul beszélő világ intellektuális központja.

Így gyakorlatilag a muszlim világ egyhangúlag ellenzi a zsidó ambíciókat Palesztinában. Az arab országokban élő keresztények is teljes mértékben egyetértenek muszlim testvéreikkel ebben a kérdésben. Nem túlzás azt állítani, hogy az egész Közel-Kelet dühöng ebben a kérdésben, és az egész muszlim világ együttérzést és együttműködést mutat.

Ezek az államok fokozatosan növekszik hatalmukban és jelentőségükben. Céljuk egy kompakt tömb létrehozása, és számos szerződést tárgyaltak meg e cél előmozdítása érdekében. Irán és Törökország csatlakozott ezekhez a szerződésekhez. Érdemes-e elidegeníteni Nyugat-Ázsia és Észak-Afrika lakosságának ilyen fontos elemeit a Balfour-nyilatkozat végrehajtása érdekében, amely önmagában is ellentétes volt az araboknak tett ígéretekkel? Valójában, ha a zsidó követeléseket teljesíteni akarják, azzal megsértenék magát a Balfour-nyilatkozatot, mivel Mr. Balfour Lord Rothschildhoz írt, 1917. november 2-án közzétett levele az alábbi dőlt betűvel szedett szavakat tartalmazta:

> „Támogatással tekintünk egy nemzeti otthon létrehozására a zsidó nép számára Palesztinában, és minden tőlünk telhetőt megteszünk ennek elősegítése érdekében, egyértelműen kijelentve, hogy semmi olyat nem tehetünk, ami „sértheti a Palesztinában élő nem zsidó közösségek polgári és vallási jogait”.”

A Nyilatkozat kétértelmű volt és ellentétes volt a britek arabokkal szembeni jóhiszeműségével. A gyakorlatban működésképtelennek bizonyult, és nagy kárt okozott a brit presztízsnek a muszlim világban. Jelenleg a világpolitika egyik állandó sebe, és valószínűleg a jövőben is sok zavar és nyugtalanság gyümölcsöző oka lesz. Anglia ellenségei ígéretes terepet találnak benne propagandájuk számára, és valószínűleg nem fogják elszalasztani a lehetőségeiket válság vagy veszély idején. Bizonyára az intelligens és jól képzett közvélemény határozottan fellépne egy ilyen nevetséges politika ellen.

Eddig csak politikai kérdéseket tárgyaltunk. Vizsgáljuk meg a kérdést igazságossági kérdésként. Jeruzsálem és a Szentföld nemcsak a zsidók számára szent; még szentebb a keresztények és a muszlimok számára. A kereszténység megalapításának központi eseménye ezen a földön történt. Az Uraszjid al-Akszát kifejezetten szent helyként említi a Korán (17. 1, 5 és 7). 1868 éve, amióta Titusz Kr. u. 70-ben lerombolta a Templomot , a zsidókat kiűzik az országból. 2500 éve (a babiloni fogság óta)

A zsidók nem birtokoltak főhatalmat az országban. Körülbelül hat évszázadon át (Józsué korától, Kr. e. 1254-től Nabukodonozor Jeruzsálem elfoglalásáig, Kr. e. 587-ig) megpróbáltak egy vegyes közösséget uralni.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

lakosság, de megosztottak voltak egymás között. Valódi hatalmuk alig két generációig tartott, nevezetesen Dávid és Salamon uralkodása alatt (Kr. e. 1055-977). Egyetlen időpontban sem alkottak többséget a lakosságban, amely filiszteusokból (akikről Palesztinát nevezik) és különféle arab törzsekből, például edomitákból, amalekitákból, moábitákból stb. állt. A zsidók csak időszakosan, és csak kisebbségben voltak jelen az országban.

Igaz-e ilyen körülmények között Palesztináról zsidók földjeként beszélni? Helyesebb lenne a Jazirat-ut Arab részeként emlegetni, amely az Arab szigetet szinte teljesen körülöleli a Földközi-tenger, a Vörös-tenger, az Arab-tenger, a Perzsa-öböl és az Eufrátesz-Tigris völgye.
Gazdaságilag Arábia, ha valaha is önállóvá válik, csak a homokos sivatagokat körülvevő termékeny tengerparti területekből tudja fenntartani magát. Jogi szempontból a Palesztina feletti mandátum, amelyet Nagy-Britannia gyakorol, nem teszi Palesztinát brit területté, és nem hatalmazza fel Nagy-Britanniát arra, hogy tetszése szerint rendelkezzen a földdel. Egy „független nemzet” vagyonkezelője, és feladata az, hogy „adminisztratív tanácsokat és segítséget nyújtson”, nem pedig az, hogy területének egy részét idegeneknek adja, vagy megtartsa magának. A Népszövetség Szövetségének Egyezségokmánya (22. cikk) Palesztinára és Szíriára vonatkozóan ezt mondja: „Bizonyos, korábban a Török Birodalomhoz tartozó közösségek elérték a fejlődés olyan szakaszát, ahol független nemzetként való létezésüket ideiglenesen elismerhetik, azzal a feltétellel, hogy egy mandátum adminisztratív tanácsokat és segítséget nyújt mindaddig, amíg önállóan nem tudnak talpon maradni. Ezen közösségek kívánságainak kell elsődleges szempontnak lenniük a mandátum kiválasztásakor.”

Palesztina eredeti lakosságának többsége, azaz a nemrég betelepült idegen elemek kivételével szinte mindenki egyhangú kívánsága az, hogy szuverén, független nemzetté nyilvánítassák őket. Hatalmas áldozatokat hoztak és szabadon ontották vérüket e cél elérésében. Ezért Nagy-Britannia számára az egyetlen tiszteletreméltó út tehát a következő:

Feladni a megbízatást;

Átadni a területet a népnek szuverén nemzetként, egy alkotmány által meghatározott
maguk az emberek;

A jövőbeni zsidó bevándorlás megtiltása;

Szerződést kötni az új állammal a zsidó kisebbség ésszerű védelmére, akik úgy döntenek, hogy az állam hűséges tagjai maradnak és betartják annak törvényeit, a helyi autonómia olyan biztosítékaival, amelyekben megegyezhetnek, azon az elven, hogy a factum vale quod fieri non debuit (ami történt, az a végzet, ami történt).

Szabadon választhatják a kilépést azok számára, akik nem kívánnak az államban bejegyzettként működni.

Valami ilyen intézkedés előmozdítaná a jövőbeli békét és fejlődést, és végre igazságot szolgáltatna a zaklatott araboknak. Ez lenne a versailles-i békeszerződés által elkövetett égbekiáltó igazságtalanságok egyik utolsó olyan cselekménye, amelyet a méltányosság, a jó lelkiismeret és a helyzet tényleges tényeinek való ésszerű elismerés alapján orvosolnának.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A. Raven Thomson:
Fasizmus és a dialektika

A fasizmus megszakítás nélküli előretörése Európában egy új történelmi folyamat létezését jelzi, amely tagadhatatlan, és elkerülhetetlenül a végkifejlet felé halad.

A marxisták, akik azt hitték, hogy Károly prófétától örökölték a történelmi haladás tökéletes magyarázatát, most teljesen tanácstalanok, hogy megmagyarázzák ezt a váratlan visszaesést, amely éppen abban a pillanatban rombolja le stratégiai tervüket, amikor a győzelem a proletariátus kezében látszott. Joggal nevezhetjük a fasizmust „a kapitalisták azon elszántságának szervezett kifejeződésének, hogy semmihez sem ragaszkodnak a hatalmon maradás érdekében", ahogy azt John Strachey úr is teszi; de ez nem magyarázza meg azt az önkényes módot, ahogyan a fasiszta vezetők a legnagyobb kapitalistákkal bánnak, sem azt, hogy a pénzügyi szabadságot teljesen alárendelik a nemzeti jólétnek.

Vizsgáljuk meg a marxista rendszert, a „Történelem materialista értelmezését", hogy lássuk, hol hibázott. Először is vissza kell térnünk Hegelhez, mert ahogy Lenin megjegyezte: „Marx érthetetlen Hegel nélkül". Hegel biztosan nem volt materialista; épp ellenkezőleg, idealista volt. Úgy hitte, hogy a világegyetem csupa szellem, vagy helyesebben csupa „eszme". Ez nem tetszett a zsidó Karl Marxnak; de a jelenségek magyarázatában Hegel kitalált egy „Dialektikának" nevezett rendszert, amely óriási vonzerővel bírt Marx kifinomult elméje számára.

Hegel „Világegyetem"-fogalma az emberi értelem hatalmas erőfeszítése volt, talán az emberiség legnagyobb szellemi teljesítménye. Egy mindent átfogó „eszme" lenyűgöző látványát látta, amely egy soha véget nem érő önmegismerési folyamatba bocsátkozott. Ebben a folyamatban minden jelenség, beleértve magát az emberiség létezését is, egy hatalmas és bonyolult „dialektika" vagy érvelés darabjai voltak, amellyel az „eszme" vitatkozott önmagával a végső igazság, vagy helyesebben az „önmegismerés" keresése során. A folyamatot valamilyen „tézis" vagy az igazság aspektusának ismételt posztulációjaként fogta fel, nagyjából úgy, ahogy egy tudós posztulál egy elméletet a kémiai vagy fizikai tények magyarázatára.
Mivel ez a tézis valójában nem ölelte fel a teljes igazságot, egy „antitézist", vagyis ellentétes fogalmat kényszerített ki, amely aztán „dialektikus" küzdelmet folytatott a „tézis" hiányos feltételezésével. Ahogyan egy tudományos elmélet ellenzői is felsorakoztatják az ellene szóló érveket.

Végül ebből a dialektikából kinőne egy „szintézis", amely magában foglalja mind a tézis, mind az antitézis aspektusait az igazság alaposabb megértése érdekében. Mivel ez a szintézis ezután egy új, de még mindig befejezetlen tézist alkotna, további dialektikus küzdelmet, további szintézist és így tovább váltana ki a végső tudás fokozatos keresésében. Ismét szoros a párhuzam a tudományos kutatás fejlődésével. Hegel természetesen az embert, és különösen a szervezett, civilizált államot tartotta a legnagyobb tiszteletben, mint az eszme dialektikus tökéletesítésének legfejlettebb eszközét. Ez az eredete annak a meglehetősen téves véleménynek, hogy Hegel az állam imádatát szorgalmazta. Valójában Hegel panteista volt; talán a legintenzívebb monoteista, akit az emberiség valaha ismert.

MARX ÉS A DIALEKTIKA

Marxnak kevés olyan intellektuális képessége volt, mint Hegelnek, akinek a rendszere csak a legnyersebben vázolódott fel.
******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a fenti formában, de a dialektikus folyamathoz ragaszkodott az osztályharc magyarázataként és igazolásaként. Osztva Hegel ember és szervezett állam iránti tiszteletét, Marxot különösen érdekelte a társadalom fejlődése a dialektikus folyamat alatt. Mivel a társadalmat a termelés eszközének tekintette, nem pedig Hegelhez hasonlóan a tudás eszközének, a „munkásokat” tartotta a társadalom egyetlen tiszteletre méltó részének, és elítélte egy olyan társadalom tökéletlenségét, amely hatalmat és presztízst adott a parazitáknak és a nem termelőknek.

A marxista „materialista történelemértelmezés” a társadalmi osztályok közötti dialektikus küzdelemre épül, amelynek végső célja az osztály nélküli társadalom tökéletesítése, amelyben mindenki „dolgozik”, azaz mindenki részt vesz a termelési folyamatban. Bár ez a marxista terv messze elmarad a hegeli filozófia magasztos egyetemes koncepciójától, mégis kiérdemli minden realista együttérzését, akik mind az idealizmust, mind a materializmust a létezés teljes filozófiájaként elutasítják. Lehet, hogy nem osztjuk a marxista előítéletet az anyagi termelők javára, és továbbra is tiszteletre méltó helyet tarthatunk fenn az Igazság keresőinek, akár a művészet, a tudomány vagy a vallás révén, de fellázadunk bármely társadalmi réteg uralma ellen, különösen akkor, ha az az osztály sem az Igazság megismeréséhez, sem a gazdagság előállításához nem járul hozzá.

A CIVILIZÁCIÓ BONTÁSA

Bármi legyen is a nézetünk a hegeli filozófia végső igazságáról, tagadhatatlan, hogy a hegeli „triász”, a tézis, az antitézis és a szintézis alapvető létezési ritmust alkot mind a természetben, mind a társadalomban. A proton és az elektron atommá válásától kezdve a férfi és a feleség családdá válásáig ugyanaz az alapvető triász alap található. A társadalomban ugyanaz a törvény érvényesül egy folyamatos dinamikus folyamatban, amelyről Marx – kétségtelenül helyesen – úgy vélte, hogy a tökéletesedett osztály nélküli társadalomban fog végződni. Kövessük nyomon ezt a folyamatot az európai civilizáció kibontakozásán keresztül.

A modern Európa távoli eredete a barbár hordák Római Birodalomra gyakorolt hatásában keresendő. Milyen tökéletesebb példát lehetne felhozni a dialektikus folyamatra? A római civilizáció tézisét, amely mesterséges, materialista és dekadens volt, megkérdőjelezte antitézise, a természetes, idealista és férfias német barbárság. Az eredmény egy szinte tökéletes szintézis volt a hódítás, visszahódítás, rabszolgaság és vandalizmus keserű dialektikus küzdelme után, amikor a feudális rendszer Róma romjain emelkedett fel, barbár vezetők vezetésével, akik mindazonáltal továbbra is a Római Birodalom hagyományos címeit viselték, dux (herceg), comes (gróf), imperator (császár) stb., a jobbágyok felett uralkodva, de nemrégiben felmentve a római villákban betöltött szolgálatuk alól.

Ez a feudális rendszer teljes mértékben a katonai hatalomra épült, amely a karddal való védelemre épült, cserébe a főúrnak nyújtott katonai szolgálatért. Nagyon természetesen, egy dialektikus folyamatban (amelyet Marx teljesen figyelmen kívül hagyott), a katonai hatalom kiváltotta a teljes, ellentétes szellemi hatalmát. A feudális báró hatalmát a pap hatalma kérdőjelezte meg, és a középkort az egyház és az állam nagy küzdelme jellemezte; ez a küzdelem a pápa és a császár rivalizálásában csúcsosodott ki, amely Canossánál a pápaság diadalával, valamint a katonai és szellemi hatalom csodálatos szintézisével zárult a keresztes hadjáratokban.

Az Itáliában összpontosuló pápai felsőbbség azonban elviselhetetlenné vált a tartományi nemesség számára, akik végül a reformáció során megtörték Róma hatalmát, és megalapították Európa független államait, felbomolva a kereszténység korábbi egységét. Egy másik szintézis következett, amikor a nemesek és a papság egyesültek az abszolút monarchia szolgálatában. Nem számít, hogy

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Ezt VIII. Henrik könyörtelen módszereivel, vagy XIV. Lajos finomkodásával érték el, aki egy bíborost tett meg vezető államminiszterévé: protestáns és katolikus nemzetekben egyaránt a monarchia szintézise véget vetett a világi és lelki hatalom dialektikus küzdelmének.

A monarchia azonban csupán a születési és papsági kiváltságok pajzsa és igazolása volt, az arisztokratikus kiváltságé, amelyet Karl Marx tévesen „feudálisnak" nevez. Most végre belépünk a történelem azon rövid időszakába, amely egyedül a marxistákat érdekli, abba az időszakba, amikor az anyagias indítékok kezdik uralni az idealista indítékokat, és az osztályuralom érezhetővé válik. A köznép elkerülhetetlenül neheztelt és fellázadt az arisztokratikus igények ellen, és a nagy lázadás, a francia forradalom, az 1848-as „őrült év" csupán események voltak egy hatalmas dialektikus küzdelemben, amely az arisztokrácia megdöntésével végződött. A szintézis könyörtelen logikája azonban csak egy kiváltságot vetett véget, hogy egy másikat, még rosszabbat, mint korábban, elkezdjen. A pénztárcájukra büszke polgárok váltották fel a földbirtokos arisztokráciát. A születési kiváltság utat engedett a vagyon kiváltságának.

Az arisztokrácia átadta a helyét a plutokráciának.

KAPITALIZMUS

Így jött a kapitalizmus, és az osztályharc új dialektikája a kiváltságos tulajdonosok és a szimbolikus sarló-kalapácsukat kezelő munkás és paraszt proletariátus között. A feudális földbirtokoshoz hasonlóan az ipari kapitalista is a puszta hatalmára támaszkodott pozíciója fenntartása érdekében, és a feudális földbirtokoshoz hasonlóan őt is a munkásai a jogaira való felhívás fogadta, akik szembeszálltak a pozitív hatalmával szembeni negatív ellenállásukkal. A szakszervezetek egyesítették a munkásokat, és kifejlesztették a sztrájkhoz és a munkájuk visszatartásához való jogukat, mint hatékony védekező fegyvert.
A szervezés elengedhetetlen része volt ennek a műveletnek, és hatalmas szakszervezeti mozgalmak alakultak ki a nyugati világ minden országában.

Az ipari kapitalisták válaszul hatalmas trösztöket és szövetségeket építettek, amelyek hamarosan messze túlnyúltak a nemzeti határokon, és nemzetközi föderációkká váltak, amelyeket a nemzetközi pénzügyek végső kapitalista urai kötöttek össze. Mindeközben a munkások is egyre nagyobb szervezetekké bővítették szakszervezeteiket, nemzetközi kapcsolatokat keresve, és végül Moszkvától és Sztálintól várták a világforradalom vezetését. Így nőttek ki a Nemzetközi Pénzügyek és a Nemzetközi Szocializmus rivális szervezetei, felsorakozva arra, amit a marxisták nagy reményekkel reméltek a társadalmi évezred végső küzdelmének. Furcsa párhuzam ez valóban a feudális Európa császár és pápa alatti nemzetközi szerveződésével, amiről akkoriban sok millió ember gondolt, hogy vallási évezred lesz.

Miért késlekedtek elviselhetetlenül ez az évezred? Az elmúlt évek tudományos találmányainak és technikai fejlődésének köszönhetően a termelési erők óriási mértékben kibővültek, mégis a néptömegek életszínvonala alacsony, a társadalmi körülmények pedig siralmasak.
Eközben a termelés nagyobb hatékonysága csupán egy hatalmas munkanélküliek seregének létrehozását vonja maga után. Hogyan magyarázható ez? Miért függ a társadalmi forradalom?

A HATALOM KIVÁLTSÁGA

A magyarázat az, hogy a hatalomért való szervezkedés magával hozza a korrupciót. A gigantikus szakszervezetek kialakulása óriási hatalommal ruházza fel ezen szervezetek vezetőit.
Ezután vonakodnak attól, hogy az osztályharc tetőpontján kockáztassák szervezeteiket egy osztály nélküli állam létrehozása érdekében, amelyben az ilyen szervezetek elveszítik fő létjogosultságukat.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A több millió embert irányító szakszervezeti vezetőknek ugyanúgy, mint a több millió pénzt irányító monopolkapitalistáknak, személyes érdekük fűződik egy olyan rendszer fenntartásához, amely nagy személyes hatalommal ruházza fel őket.

Így egy új és korrupt szintézissel állunk szemben. A pénzemberek és a szakszervezeti tisztviselők fegyverszünetet kötnek, majd később szövetségre lépnek, hogy megvédjék a rendszert, amely mindkettőjük számára oly előnyös. Az első árulás akkor történt, amikor a szakszervezeti vezető, Ben Turner találkozott a nemzetközi zsidó pénzemberrel, Alfred Monddal (később Lord Melchett), és aláírta a hírhedt Mond-Turner megállapodást, amely elutasította a csapásmérő fegyvert. A második és súlyosabb árulás a közelmúltban történt, amikor a szakszervezeti mozgalom főnökei és a világkapitalizmus pénzemberei összefogtak, hogy „megvédjék a demokráciát" és „megőrizzék a szabadságot". Az osztályharc kiterjesztett szerveződésének eszközeként keresett internacionalizmus önmagában is céllá válik, amiért a munkásoknak fel kell készülniük arra, hogy feláldozzák a béreket, a körülményeket és magát az életet is. Így jönnek a könyörgések Abesszínia és Csehszlovákia, Kína és Spanyolország védelméért, miközben otthon egyre nő a munkanélküliség és a nyomor.

Mi más mindez, mint a régi, jól ismert küzdelem a privilégiumok – ezúttal a hatalom privilégiumának – megőrzéséért. Ez a marxista osztályharc szánalmas befejezése a nyugati világban. A születés privilégiuma helyet adott a vagyon privilégiumának: mindkettő meghajol most a férfiak és a pénz főnökei által birtokolt hatalom privilégiuma előtt.

AZ OSZTÁLYNÉLKÜLI FORRADALOM

A dialektikus folyamat azonban itt nem ér véget. A történelemnek éppúgy nem kiálthatjuk „Állj!"-ot, mint az árnak. A monopólium privilégiumának tézise a legelkerülhetetlenebben kiváltja az antitézisét, és ez az antitézis a pénzügyi és szakszervezeti zsarnokság alatt szenvedő összes osztály tömeges népi mozgalma. Végre megjelenik egy valódi „osztály nélküli" állam reménye, mert a „főnöki uralom" ellentéte az „osztály nélküli" forradalom. Minden osztályprivilégiumot felszámoltak. Csak néhány ember birtokolja azt a hatalmat, amelyet munkások milliói vagy részvények milliói ruháznak fel rá, és ma ezt a hatalmat gyakorolják, hogy fenntartsák azt a rendszert, amely ezt biztosítja. Ezekkel az emberekkel szemben emelkedik az Osztály nélküli Forradalom áradata.

Aligha meglepő, hogy ez az új forradalmi erő nemzeti formát ölt.
Egyedül a hazafiság volt mindig az az érzelem, amely a közösség minden osztályát közös cselekvésben egyesítette. Így a hazafisághoz fordul minden osztály, hogy megszabaduljon a zsarnokságtól, amelyet vagy maguk az idegenek (többnyire zsidók), vagy olyan emberek gyakorolnak, akik a nemzetközi szemlélethez ragaszkodtak.

Így van az, hogy a fasizmus szerepet játszik a társadalom dialektikus fejlődésében. A huszadik század forradalmi mozgalma ugyanúgy része a történelmi folyamatnak, mint a tizennyolcadik század demokratikus mozgalma vagy a tizenkilencedik század proletármozgalma. Valójában a következő szintézis már érezteti jelenlétét. A hatalom felelőtlen gyakorlása népfelkelést váltott ki. Várható lenne, hogy ez a felkelés anarchikus formát ölt majd a személyes hatalom felháborodott elutasításában. Mégis, a szintézis elkerülhetetlen törvényére válaszul, a népfelkelés a hatalomhoz ragadja magát, mint egyetlen eszközhöz a zsarnokság legyőzésére. A fasizmus alapelve a hatalom felelős gyakorlása a népi nemzeti vezető által, akit a nép megbízott azzal a felhatalmazással, hogy a nevében cselekedjen. A nemzeti felkelés által megkérdőjelezett felelőtlen hatalom megteremti a nemzeti tekintély igazi szintézisét, amely felelős hatalmának a nemzet javára történő felhasználásáért.

A KÜZDELEM VÉGE?

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Már csak azt kell megvitatni, hogy a fasizmus osztály nélküli forradalma véget vet-e a társadalmi folyamatnak, és tökéletesíti-e az osztály nélküli államot. Ez nagyrészt a jövő kérdése kell, hogy maradjon. Remélhetőleg a dialektika mostanra túlmutathat a nemzeten a világrend tökéletességéig, vagy a politikai szféra fölé emelkedhet a kulturális szférába. Mindenesetre logikusnak tűnik azt várni, hogy egy osztály nélküli forradalomnak sokkal nagyobb esélye van egy osztály nélküli állam létrehozására, mint egy olyan tudatos osztályforradalomnak, mint a kommunizmus, amely Szovjet-Oroszországban egy olyan államot hozott létre, amely még mindig hevesen foglalkozik az osztályrivalizálással, és gyorsan létrehozza saját bürokratikus zsarnokságát egy alaposan megtisztított kommunista kisebbség felett.

Az is jelentős, hogy minden fasiszta állam intenzíven törekedett a társadalom organikus struktúrájának létrehozására, és minden mesterséges osztálykülönbséget a nemzeti szolgálatnak rendelt alá.
Ez minden bizonnyal arra utal, hogy az Osztálynélküli Forradalom az Osztálynélküli Állam megalapításához, és így az osztálykiváltságokért folytatott küzdelem végéhez vezet, amelyet Marx elítélt. Könnyen meglehet, hogy a Nemzeti Forradalom eléri azt, amit a marxizmus nemzetközi forradalma nem tudott megvalósítani.

Mindenesetre egyetlen fasiszta sem törekszik egy zsidó „ezredfordulóra”, amelyben a harc megszűnik, és stagnálás következik be. Elég nekünk, hogy szembe kell néznünk korunk gonoszságaival, és részt kell vennünk abban a történelmi folyamatban, amely még megújulást hoz egy mocskos materializmusba süllyedt korba. Az osztályharc az anyagi önzés tünete. A középkori Európa más célokat és magasabb rendű ideálokat ismert. Vessünk véget az osztályharcnak, hogy a nyugati ember nemesebb dolgok felé fordíthassa tekintetét. Üdvözöljük ezeket a jövőbeli küzdelmeket, azokat a még előttünk álló nagyobb konfliktusokat.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A föld kitagadottjai, Francis Mcevoy

T Oly sokan vagyunk itt, akik – hozzátok hasonlóan, Nagy-Britannia parasztjai – a szabadban születtünk és nőttünk fel, és akik mielőtt a modern kapitalizmus pusztító zsarnoksága arra kényszerítette őket, hogy a kopár városokban keressék megélhetésüket, ismerték azt az örömöt, hogy minden reggel tiszta levegőn ébrednek a madarak énekére, a szél hangjára a fák között, a nap fényére, a dér csípésére vagy az eső halk kopogására a fűben. Szerettük a természetet minden hangulatában és minden évszakában, mert részei voltunk. A legnagyobb egyszerűséggel, és ezért a legmélyebb elégedettséggel éltünk. Isten minden ajándéka közül a legjobb, amit az emberiség kapott, a zord egészség és a lelki béke, a miénk volt, mert nem szegtünk meg semmilyen törvényt, sem emberit, sem istenit. Olyan keveset kértünk az élettől – csak hogy szerény ellenszolgáltatásért dolgozzunk, és ezáltal eleget szerezzünk ahhoz, hogy apáink földjén élhessünk.

De a sötét napok elérkeztek a termőföldekre. Elpusztított minket az a rendszer, amely Nagy-Britannia népét irodákba és gyárakba zsúfolta, és a mezőgazdaságot a külföldiekre bízta. A britek importált élelmiszerek számára gyártottak termékeket.

Nem számít, mennyire károsítja egy ilyen rendszer az embereket fizikailag, intellektuálisan, erkölcsileg vagy akár kiteszi őket az éhínség veszélyének háború idején, ez egy „jövedelmező ajánlat” – egyesek számára.

Így jutottunk el a nagyvárosokba, a gazdasági szolgaságba. Hivatalnokok, gyári munkások, üzletlánc-eladók lettünk, elvesztettük arcunk barnaságát, és a bérrabszolgaság szorongó, lélektelen életét éltük. Azt mondták nekünk, hogy hálásnak kell lennünk, és ha kell, harcolnunk kell a demokrácia által ránk árasztott áldásokért. Egy olyan demokráciáért, amely megtestesíti a kapzsiságot, az anyagiasságot, a trivialitást és minden emberi szükséglet és ösztön kereskedelmi kizsákmányolását. Az emberiség olyan elnyomottsága, amely a történelemben eddig ismeretlen volt, Szovjet-Oroszországon kívül. Éljen sokáig a „kis ember”, amelyet egy tömeggyártott autóhoz hasonlóan szabványosítottak, a szolgálati lakásokból és a külvárosokból származó „Babbittok” raja, akiket propagálnak, kizsákmányolnak és eldurvítanak „ebben a mi Angliánkban”!

Igaz, hogy még nem mindenki hagyta el a földet, de meddig folytathatja még a megpróbáltatások sújtotta maradék a harcot egy alapvetően ellenséges gazdasági rend ellen, amely a gyárak polgárháborúját vívja a farmok ellen? Yeomenek, Anglia parasztjai, földünk az exportkapitalizmus rabszolgája, amely teljes súlyát a városokra, az iparosodásra és a városiasodásra helyezi.

Mit kínálhat ez nektek, ha nem csak átmeneti enyhítést, hogy elcsillapítsa fogyatkozó számotok kiáltását, és elnyerjetek megtévesztett szavazataitokat? Azt mondták nektek, hogy tesznek majd valamit értetek; egy biztosítékot, amely valószínűleg annyit ér, mint a megvetendő emlékezet „hősöknek való otthonok” szlogenje. Ha bebizonyítottátok hiábavalóságát, akkor, brit férfiasságotok és hagyományaitok nevében, legyen ez utoljára. A Brit Uniónak van egy politikája, amely megment benneteket és Nagy-Britanniát, és lehetővé teszi mindazok számára, akik ezt kívánják – és akik légiójuk lesz –, hogy visszatérjenek apáik földjére. Kétségtelenül sokat hallottatok és olvastatok a hiteltelenségünkre, de soha nem gondoltatok arra, hogy ennek lehet oka – hogy olyan érdekeket kérdőjelezhetünk meg, amelyek nem a tiétek, nem a miénk, és nem is a néptömegeké? Gondoljátok, hogy ez az egész becsmérlő kampány ennyire érdektelen? Meg fogják-e még mondani nektek, hogy mit akarhattok vagy mit nem, hogy politikai véleményetek a „régi bandák” humbugságára korlátozódjon? Ítéljétek meg magatok a politikánkat, ahogyan az érint benneteket, a filléres sajtó álnok sugallása nélkül. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Azt fogják tapasztalni, hogy lelkes nacionalisták vagyunk, akik teljes mértékben Nagy-Britannia földjének jólétéért tevékenykedünk. Az ipar is virágozni fog, mivel azt a pénz fogja segíteni, amely most a külföldieket finanszírozza, de nem a mezőgazdaság rovására. Igazságos és egészséges egyensúly fog kialakulni a mai egyoldalú, antiszociális gazdaság helyett.

Mi, vidéki száműzöttek, ugyanúgy szeretjük a földet, mint bármelyikőtök. Hamis azt állítani, hogy mi... zsarnokságra törekedjünk. Még ha akarnánk sem tudnánk zsarnokoskodni Nagy-Britannia népe felett.

A vidék halála a nemzet halálát is előrevetíti, mert a földből fakad minden élet, testi és lelki. Nektek, akik ösztönösen értitek ezeket az igazságokat, tudnotok kell, hogy nem tévedünk, akik ezeket a zászlóinkra tűzzük.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Vállalati közgazdaságtan, A. Raven Thomson

Egy A jelenlegi gazdasági rendszer összeomlása hatalmas problémát okozott a modern világnak. Nem tűrhetünk tovább egy olyan rendszert, amely a legtöbbünket szegénységre kárhoztatja az emberiség által valaha ismert legnagyobb bőség közepette, amely emberek millióit fosztja meg attól a jogtól, hogy saját maguk kereshessék meg a kenyerüket, és egyre közelebb hozza a háború veszélyét a világpiacok zsugorodásáért folytatott nemzetközi küzdelemben. Mi az oka ennek az egyetemes összeomlásnak? Hol hibáztunk?

Mielőtt teljes mértékben megérthetnénk a baj okát, figyelembe kell vennünk a szervezett társadalom hármas természetét az alábbiak szerint: —

- Egy központi kormányzat, amelynek hatásköre van a nemzeti élet megtervezésére és irányítására.
- Számos társadalmi csoport, különböző célokkal és érdeklődésekkel.
- Kezdeményező- és vállalkozóképességgel felruházott egyének tömege.

A tizenkilencedik század klasszikus gazdaságelmélete szinte teljes egészében a társadalom harmadik, legkevésbé szervezett aspektusával foglalkozott, nehezményezve az állami vagy csoportos beavatkozást a gazdasági ügyekbe. A korábbi, viszonylagos szűkösség idején talán volt némi alapja ennek a nézetnek, mivel az egyén kezdeményezőkészsége és vállalkozókészsége akkoriban létfontosságú volt a látens termelési erők fejlesztésében és a technikai találmányok előmozdításában. Nyilvánvaló, hogy az egyén akkor fejlesztené kezdeményezőkészségét és vállalkozókészségét a legjobban, ha a lehető legnagyobb gazdasági szabadságot kapná, és pontosan ezt követelték a manchesteri iskola közgazdászai, amikor a „laissez faire” és a szabad kereskedelem mellett érveltek.

Bármilyen előnyökkel is jár a gazdasági szabadság a szűkösség problémájának megoldásában, a bőség korának hajnalán a társadalmi jólétre nézve pozitív fenyegetést jelent. Nem kell elítélni a klasszikus közgazdaságtan elméletét mint olyat, de fel kell ismernünk, hogy a gazdasági életnek nem lehetnek abszolút „törvényei” a társadalmi szerveződéstől függetlenül. Kétségtelen, hogy az individualista rendszer nagyon is szükséges volt a szűkösség korában, és köszönetet kell mondanunk a Manchesteri Iskolának a termelési probléma megoldásáért, de eljött az ideje egy új gazdasági rendszernek, amely összhangban van az új kor igényeivel. A teljes kizsákmányolási szabadság által ösztönzött egyéni vállalkozás véget vetett a szűkösségnek, de teljesen képtelen elosztani a teremtett bőséget az egész nép között. A termelés természeténél fogva egyéni vagy legfeljebb csoportos folyamat: az elosztás ezzel szemben az egész közösség szükségletein alapul, és nyilvánvalóan nem lehet sikeres nagyfokú tudatos társadalmi tervezés nélkül.

A SZOCIALIZMUS ÉS AZ OSZTÁLYHARC

Mivel az individualizmus mára túllépte hasznosságának korszakát, és a gazdasági fejlődésre nézve tényleges veszélyt jelent, eljött az ideje, hogy a gazdasági érdeklődés középpontját a társadalmi csoportra, ha nem is az egész nemzetre irányítsuk. Eddig azok, akik a leghevesebben támadták a jelenlegi rendszert, és olyan gyűjtőfogalmakat alkalmaztak, mint a „szocialista” vagy a „kommunista”, soha nem igazán...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

csoportszempontok fölé emelkedett. A termelési eszközök „államosítására” irányuló fellengzős igényük ellenére a szocialista és kommunista vonzerő alapja az osztálykülönbség eltúlzásában és az „osztályharc” hangsúlyozásában rejlik. Egyértelmű, hogy egy ilyen osztálytudatos doktrína a társadalmi csoport birodalmához tartozik, és nem képes az egész közösséget élő, szerves egységként értékelni. Valójában a szocialista által az internacionalizmusra helyezett hangsúly és a hazafiság tagadása megerősíti, hogy képtelen felfogni a társadalmi szerveződés teljes következményeit, amelynek messze az osztályszempontok fölé kellene emelkednie a nemzeti cél megvalósítása érdekében. A végső „reductio ad absurdum”-hoz akkor érik el az oroszországi szovjet rezsim, amikor azt állítja, hogy ez a „proletariátus diktatúrája”, mivel ez egy csoport állandó és tudatos felemelkedését jelentené a nemzeti élet felett.

Valójában az osztályharc merő abszurditássá válik a bőség korában, hiszen mi értelme lehet az osztályok közötti harcnak, amikor mindenkinek bőven jut? Az osztályharc nem több és nem kevesebb, mint a szűkösség korának hátborzongató ereklyéje, amely csak a jelenlegi gazdasági rendszerünk hatékonyságának hiánya miatt képes fennmaradni a jelenben. Oldjuk meg az elosztás problémáját, és az osztályharc véget ér. Mindenesetre a társadalom harcoló osztályokra való felosztása nagyrészt Karl Marx mesterséges találmánya, mivel a birtokló és a kizsákmányolt osztályok megkülönböztetése egyre nehezebbé válik, ahogy a modern élet egyre bonyolultabbá válik.

Karl Marxnak fogalma sem volt a nagy részvénytársaságokról, amelyek a tulajdonjogot hatalmas számú, általában az iparban megélő emberre osztják szét; és nem is számított arra a hatalmas számú szervezőre, mérnökre, szakértőre és technikusra, akik a modern ipar fejlődésével a munkaadók és a munkavállalók közé fognak kerülni.

Még ha elfogadjuk is a társadalom munkaadókra és munkavállalókra való felosztását, ebből nem feltétlenül következik, hogy érdekeik ellentétesek. Igaz, hogy mind a munkaadók, mind a munkavállalók ellentétes érdekekkel rendelkező, egymással szemben álló hadseregnek tekintik magukat, de ez abból fakad, hogy nem képesek megragadni a kollektív szervezkedés előnyeit mindkét fél számára. Minden egyes üzleti vállalkozás esetében nyilvánvaló, hogy a munkaadó és a munkavállalók érdekei ellentétesek, és ha a munkavállalók túl magas béreket követelnek, akkor a munkaadónak nem marad profitja, míg ha a munkaadó le tudja csökkenteni a béreket, akkor nagyobb profitot fog élvezni. Ebből azonban nem következik, hogy a munkaadók és a munkavállalók egésze tehát a saját osztályuk javát szolgálhatja a másik kárára. Valójában a bőség korában, mint jelenleg, a munkavállalók és a munkaadók érdekei kéz a kézben járnak. Nyilvánvaló, hogy a modern iparnak nagy és bővülő piacokra van szüksége. Az a kísérlet, hogy ezeket az illuzórikus nemzetközi kereskedelemben megtalálják, az utóbbi években csúnyán kudarcot vallott, aminek eredményeként az iparosok egyre inkább a hazai piac felé fordulnak.

A hazai piac vásárlóerejét azonban egyértelműen nagymértékben a bérek fogják meghatározni, így a munkáltatónak valójában érdekében áll, hogy a munkások magasabb béreket kapjanak ahhoz, hogy megvásárolhassák a modern ipar termékeit.
A szocialista munkások biztosan nem fogják az osztályharcba vetett hitüket odáig vinni, hogy elutasítják a magasabb béreket, mert az a munkaadóknak fog hasznot húzni!

A VÁLLALATI KONCEPCIÓ

Látjuk tehát, hogy a jelenlegi gazdasági rendszer azért vallott kudarcot, mert túl nagy hangsúlyt fektetett az egyén érdekeire, de a szocialista és kommunista doktrína is ugyanilyen hibás, mert a társadalmi csoportot a közösség egésze rovására magasztalja. A fasizmus a harmadik alternatívához fordul, és ragaszkodik ahhoz, hogy a közösséget egyetlen szervezett, vállalati államként kezelje, amelyet egy kellő felhatalmazással rendelkező központi kormányzat irányít és tervez. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

az egyének és csoportok feletti hatalom az egész közösség jólétének védelme és a nemzeti cél előmozdítása érdekében. Ez a nemzet közösségi felfogása, mint magasabb rendű szervezet, amely lényegében hasonló az emberi testhez, szerveivel és funkcióival kollektív célt szolgál.
Ez az olaszországi fasiszta rezsim szerveződésének lényegi alapja, amely a híres Munka Charta szabályai szerint szabályozza az olasz munkaadók és munkavállalók kapcsolatait a közös érdekek mentén.

Egy ilyen, a gazdasági cél teljesen új koncepcióján alapuló rendszerhez a társadalmi szükségletekhez való gazdasági alkalmazkodás ugyanilyen új tudományára lesz szükség. Úgy hiszem, hogy ezt az új gazdasági tudományt ebben az országban fogják kidolgozni, amely oly sokáig a világ kereskedelmi központja volt. Hiábavaló lenne figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy mind Olaszország, mind Németország, az első országok, amelyek fasiszta politikai alkotmányt fogadtak el, a legnagyobb nehézségekkel küzdöttek rezsimjük gazdasági oldalának fejlesztése során, bár mindketten sokkal jobban reagáltak a világválság nyomására, mint a demokratikus országok. Nem szabad elfelejtenünk, hogy bár a demokrácia és a liberális elvek először Franciaországban és a kontinensen jelentek meg, Nagy-Britanniában dolgozták ki a liberalizmus gazdasági következményeit az individualisták manchesteri iskolája. Mivel Nagy-Britannia adta ezt a veszélyes, szinte katasztrofális gazdasági elméletet a világnak, egyértelműen Nagy-Britannia kötelessége lesz a fasizmus új elveit alkalmazni a gazdasági szférában, és létrehozni a jövő kereskedelmi struktúráját, amely felváltja a liberális szabadkereskedelem hiteltelen maradványait.

VÁLLALATI ELVEK

Nem lehet a jelenlegi vita tárgya egy ilyen tudomány alapjainak lefektetése, de a vállalati közgazdaságtan bizonyos alapelvei azonnal szembemennek a jelenlegi individualizmussal. A „gazdasági ember” helyett, akinek a személyes önzése volt a régi iskola lényegi alapja, a „gazdasági közösség” lesz, amelyért az egyén hazafias szolgálatot tesz. A közös „érdekek” védelmében összefogó emberi osztályok helyett foglalkozási csoportok lesznek, amelyek a közösség egészének funkcionális szolgálatában egyesülnek. A megélhetésért küzdő egyének versengésének helyett, ahol mindenki mindenki ellen küzd, és az ördög kerül a leghátulra, az egyének együttműködése lesz a közös hasznukra.

Hogyan lehet ezeket az elveket a gyakorlatba átültetni? Először is kétségtelenül a hatalom gyakorlásával. Fegyelmet és ellenőrzést kell bevezetni a jelenlegi gazdasági ügyek káoszába.
A jelenlegi rendszer borzalmai, amelyek táplálják az osztályharc tüzét, és alapot adnak a szocialista agitátornak a „kapitalizmus” elleni támadásra, nagyrészt abból fakadnak, hogy a hatalmas egyén indokolatlanul gyakorolja a gazdasági hatalmat, aki elegendő vagyont vagy tőkét halmozott fel ahhoz, hogy számottevő befolyást gyakoroljon a kereskedelmi ügyekre, és így tisztességtelen módszerekkel érvényesítse érdekeit. A fasizmus alatt senki sem használhatja fel a tulajdonát ebben az értelemben a hatalom saját hasznára való gyakorlásának eszközeként. A „hatalom” a kormány monopóliuma.

Itt van a teljes válasz a szocialista kérdésére, aki a magántőke eltörlését és a termelési eszközök államosítását követeli. Igaz, hogy a magántőkés a múltban visszaélt a tőke feletti ellenőrzésével saját érdekei előmozdítása érdekében, de ez nem igazolja a magántulajdon eltörlését, hanem inkább a használatának ellenőrzését az antiszociális fellépések megakadályozása érdekében. Az igazság az, hogy a szocialista nem több, mint egy elégedetlen burzsoá, aki irigyli a kapitalistát a gazdagságára és a hatalmára. Implicit módon elfogadja a polgári elvet, miszerint a tulajdonos megteheti, amit...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A sajátjával szeret, és ezért a kapitalista kizsákmányolásra nem talál alternatívát, mint a nagybani elkobzást, amely a jó kapitalistát elárasztja a rosszal. A fasizmus elismeri, hogy a tőke és a pénz olyan hatalommal ruházta fel az egyéneket, amellyel a múltban visszaéltek, és a választóktól elegendő hatalmat és cselekvési eszközt követel, hogy foglalkozhassanak a föld leghatalmasabb érdekcsoportjaival. Ahogy Oswald Mosley tökéletesen világosan megfogalmazta: „A kapitalizmus alatt a tőke a nemzetet saját céljaira használja fel: a fasizmus alatt a nemzet a tőkét a saját céljaira használja fel.”

Nyilvánvalóan kivitelezhetetlen, hogy a kormány, bármilyen hatalmas és hatékony is, megkísérelje az egész nemzet gazdasági ügyeinek részletes megtervezését. Ez a csoportos szerveződés tagadását jelentené, amely az egészséges állam lényegi része, és hajlamos lenne fenntartani és súlyosbítani a bürokrácia jelenlegi fenyegetését, amely gyorsan szocializálja ezt az országot. A szocialisták és a konzervatívok egyaránt versengenek Whitehall hatalmának és befolyásának növelésében, amely gyorsan azzá az „új despotizmussá” válik, amelyet Lord Főbíró Hewart megjósolt. A fasizmus alatt e bürokratikus ellenőrzés nagy részét ismét a funkcionális szervezet új vonalai mentén a vállalatokhoz fogják átruházni, amelyek az ország fő iparágait és iparági csoportjait irányítják. A Mezőgazdasági, Halászati, Közlekedési, Bányászati és Orvostudományi Vállalatok veszik át a minisztériumok helyét Whitehallban, és olyan emberek fogják foglalkoztatni őket, akik iparágukban és szakmájukban kiforrott munkával dolgoztak, és sokkal jobban alkalmasak lesznek annak irányítására, mint bármely állandó kormánytisztviselő. Az ipari önkormányzat ezen új intézményei felváltják a helyi önkormányzatot, amely a modern kommunikáció gyorsasága és a közművek szélesebb körű tervezése miatt gyorsan elavul. Ezáltal a csoportos szervezet a múlt merevebb strukturális alapjáról a jövő rugalmasabb funkcionális alapjává alakul át.

A vállalatok rendkívül nagyfokú önkormányzatot kapnak, hogy rendezzék az általuk ellenőrzött iparágakat érintő összes belső ügyet, és a munkaadók, munkavállalók és fogyasztók mind képviseltetve lesznek a vállalat tanácsában. A munkaadókat a munkáltatói szövetségükön, a munkavállalókat pedig a szakszervezetükön keresztül képviselik majd, míg a kormány fogyasztói képviselőket nevez ki, hogy őrködjenek a nagyközönség és a termék iránt különösen érdeklődő más vállalatok érdekei felett. A vállalatnak meg kell határoznia az iparág bér- és munkakörülményeinek normáit a munkaadók és a munkavállalók között, valamint az árakat és a versenyfeltételeket a munkaadók és a fogyasztók között. Minden megkötött megállapodás jogilag kötelező érvényű lesz az egész iparágra nézve, és minden olyan munkaadó vagy munkavállaló, aki megszegi a vállalat alapvető szabályzatát, olyan bűncselekményt követ el, amelyért bíróság elé állíthatják. Valójában a munkaadói szövetségektől és a szakszervezetektől elvárják, hogy fenntartsák a fegyelmet tagjaik között, akik az adott iparág 100%-át alkotják. Ilyen megfelelő választottbírósági eszközökkel természetesen tilos lesz a sztrájk és a kizárás, de a munkaadók, a munkavállalók vagy a fogyasztók fellebbezhetnek a vállalati miniszterhez, aki az összes ipari vállalat képviselőivel tanácskozik, hogy igazságos döntést hozzon, amely összhangban van az általános ipari gyakorlattal és a nemzeti jóléttel. Látható, hogy a hatáskör és az önkormányzat vállalatokra történő átruházásával a központi törvényhozás nagyrészt mentesül a részletes jogszabályok alól, amelyek jelenleg akadályozzák a parlament munkáját.

VÁLLALATI SZERVEZETI FELÁLLÁS HASZNÁLATA

Eddig az új közgazdaságtan érdekes új koncepciónak tűnhet, de kétséges a gyakorlatiassága. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

értéket képvisel, hogy kompenzálja jelentős bonyolultságukat. Egy ilyen rendszer azonban nem pusztán intellektuális gyakorlatként jött létre, hanem óriási előnyökkel jár éppen ott, ahol a jelenlegi rendszer különösen gyenge. Vegyük például a legrosszabb problémát, a bőség közepette tapasztalható szegénységet, amely abból fakad, amit a konzervatívok „túltermelésnek” neveztek, de amit sokkal jobban lehetne „alulfogyasztásként” leírni. Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi rendszer ezen hibáját csak egy sokkal magasabb életszínvonal elérésével lehet orvosolni, amikor az emberek képesek lesznek fogyasztani a modern tudomány és technika hatalmas termékeit. Sajnos az individualista rendszer a bőség időszakában a már amúgy is túlkínálatos piacon történő értékesítésért folytatott intenzív verseny miatt lenyomja a vásárlóerőt, akár bérek, akár profit formájában, ami arra kényszeríti a gyártókat, hogy a piac meghódítására irányuló könyörtelen erőfeszítések keretében csökkentsék az árakat. A fasizmus alatt azonban az árakat és a versenyfeltételeket ellenőrzik, és egyetlen gyártó sem igyekszik a munkásait a vállalata szabályai ellenében dacolni azzal, hogy megelőzze versenytársait. Ez az eszköz nemcsak a vásárlóerő csökkenését fogja megfékezni, hanem az egész bérrendszert is tartósan emelni lehet az ipar egész területén összehangolt fellépéssel. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen intézkedés tökéletesen helyénvaló, és az elmúlt években számos közéleti személyiség is szorgalmazta, de sajnos a jelenlegi individualista rendszerben nem hajtható végre, mert ha egyetlen munkaadó is elég ostoba lenne ahhoz, hogy a nemzeti fellendülés érdekében megpróbálja emelni munkásai bérét, hamarosan rengeteg hazafiatlan versenytársra találna, akik megvágnák a sajátjukat, és kiszorítanák őt a piacról. Csak a szervezett fasiszta rezsim fegyelme és ellenőrzése alatt lehet ilyen politikát sikeresen végrehajtani.

Ugyanígy gyógyítható a munkanélküliség nagy csapása is, mivel nyilvánvaló, hogy ez pusztán a jelenlegi nemzetgazdaságunkban tapasztalható szervezetlenség teljes eredménye.
Ebben az országban bármikor kell lennie egy bizonyos mennyiségű, munkaórában kiszámított elvégzendő munkának, valamint egy bizonyos számú olyan munkásnak, aki hajlandó és szívesen elvégzi ezt a munkát.
A munka természetesen eloszlható a teljes munkavállalói létszám között a munkaidő kiigazításával, ahogyan azt jelenleg Olaszországban teszik, ahol a 40 órás munkahetet vezetik be. Valójában a fasiszta kormány ebben az országban inkább egy előnyösebb megoldást keresne az emberek életszínvonalának emelése, mint a munkaidő lerövidítése mentén, de mindenesetre a munkanélküliség problémája teljesen és véglegesen megoldhatóvá válik egy tervezett vállalati állam megszervezésével.

A PÉNZÜGYEK FUNKCIÓJA

A jelenlegi rendszer egyik fő hibája, hogy nem tudta a társadalom különböző foglalkozásait és szakmáit áthatni azon funkcionális céljuk tudatával, hogy azok az egész szolgálatát szolgálják. Ez a legrosszabb eredményekhez a pénzügyek területén vezetett, ahol a pénzhatalmat a bankárok és finanszírozók szégyenteljesen kihasználták saját hasznukra. Valójában nem túlzás azt állítani, hogy ezt az országot, sok más országhoz hasonlóan, a magas pénzügyi diktatúra uralja, amelyet sokkal jobban érdekel a külföldi kötvénypiac jövedelmező hozama, mint a brit nép jóléte. A fasiszta kormány első és legsürgetőbb feladata a jelenlegi nemzetközi pénzügyi diktatúra lerombolása, és egy olyan tekintélyelvű rezsimmel való felváltása, amelyet a nemzet felhatalmaz arra, hogy funkcionális és társadalmi célt érvényesítsen még az ország leghatalmasabb érdekeire is.

A pénz funkciója, amelyről manapság túl gyakran megfeledkezünk, az áruk és szolgáltatások cseréjének megkönnyítése. Az a tény, hogy olyan nehéznek találjuk áruink cseréjét ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

A mai pénzügyi világ kudarca egyértelműen jelzi a pénzügyek kudarcát a közösség iránti elsődleges feladatának ellátásában. Bármennyire is ügyesek és ötletesek legyenek technikusaink és feltalálóink, az emberek életszínvonala nem emelhető magasabb szintre, hacsak elegendő valutát és más csereeszközt nem hoznak forgalomba. Ellenkező esetben az ipar feltalálásának és racionalizálásának egyetlen eredménye az lesz, hogy egyre több embert taszít a munkanélküliségbe. Jelenleg a pénz nagyon súlyos korlátozásától szenvedünk, amelyet a bankok a deflációs politikájuk folytatásaként hajtanak végre. Ennek a politikának kettős oka van. Először is, van egy bizonyos veleszületett konzervativizmus, amely még mindig ragaszkodik az aranyvalutához, mint a cserekereskedelem korának utolsó ereklyé Másodszor, a pénzemberek felismerik, hogy a kereskedelem tárgyának mennyiségének korlátozása értékesebbé, ők pedig erősebbé teszi azt. E két okból kifolyólag a forgalomban lévő pénz mennyisége nem igazodik – ahogy kellene – az ország potenciális termelési volumenéhez, hanem egy bizonyos nemesfém, az arany készleteinek egy részéhez, a Központi Bank trezoraiban. Nyilvánvaló, hogy ennek a fémnek a rendelkezésre álló készletei teljesen irrelevánsak a pénzügyek által megoldandó elosztási probléma szempontjából, sőt, az egész világon lévő arany mennyisége szánalmasan elégtelen a modern ipar hatalmas termelési erejének finanszírozására. Mégis, ahelyett, hogy a valutát és a hitelt bővítenék az ipari fejlődés igényeinek kielégítése érdekében, pénzügyi mestereink az aranystandardhoz való visszatérésre törekszenek azáltal, hogy a termelést a világ aranykészletei által meghatározott korlátokig korlátozzák. Kétségtelen, hogy ezekkel az eszközökkel a nemzetközi pénzemberek fenntartják és kiterjesztik a világügyek feletti ellenőrzésüket, de csak azon az áron, hogy a világ nagy részét szegénységre kárhoztatják a bőség közepette.

A fasiszta kormányzat ragaszkodni fog a pénzügyek ipar feletti természetellenes uralmának visszafordításához. Teljesen világossá kell tenni, hogy a pénzügyeknek az ipar szolgálatában álló funkciójuk van, és semmiképpen sem alkalmas arra az iparkormányzásra, amelyet bitorolt. Nemcsak a londoni City külföldi tőzsdei kibocsátásain keresztül a miénkkel versengő külföldi termelés ösztönzését kell véget vetni, hanem finanszírozóinkat és bankárjainkat is rá kell kényszeríteni, hogy szembenézzenek az elosztás problémájával, amelyet a múltban oly következetesen elhanyagoltak. Már rámutattunk, hogy kereskedelmünk jövője a belföldi piac újjáélesztésében rejlik, és a pénzügyeknek most arra kell összpontosítaniuk, hogy hogyan lehet ezt az újjáéledést az emberek vásárlóerejének növelésével elérni.

Ez hatalmas és forradalmi szakítást jelent a banküzlet legszentebb hagyományaival, mivel a probléma lényege, hogy a fogyasztás finanszírozását érinti. Eddig a bankárok teljes mértékben a kereskedelmi szféra termelésének finanszírozására korlátozták működésüket, mivel a részletfizetéses üzlet valójában nem finanszírozza a fogyasztást, mivel csupán a jövőbeni vásárlóerőt jelzálogosítja az azonnali eladás érdekében.
Meg kell találnunk valamilyen módszert a magasabb bér- és fizetési sáv finanszírozására, hogy felszabadítsuk a termelési erőket. Jelenleg természetesen egy individualista, intenzív versenyben álló rendszerben ilyen eljárás lehetetlen, és minden olyan munkaadót, aki a bankjához fordulna, és folyószámlahitelt kérne a magasabb bérek kifizetéséhez, jogosan ítélnének el őrültnek, mivel nem tudná garantálni, hogy versenytársai is ugyanezt teszik, vagy nem csökkentik a béreiket, hogy elragadják tőle a piacot. Lord Beaverbrook, aki gyakran szorgalmazta a magasabb béreket, soha nem tudta leküzdeni ezt a lényeges nehézséget.

A vállalati közgazdaságtan azonban azonnali megoldást kínál, éppen a ... céljából.
A vállalatok feladata a bérek és a munkakörülmények ellenőrzése és szabályozása, így ha a fasiszta
Ha a kormányzat magasabb béreket hirdetne, akkor nem lenne kérdés, hogy hazafiatlan vagy külföldiek által ellenőrzött cégek visszahúzódnának, hogy kihasználják versenytársaikat; minden rendben lenne.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

kénytelen volt ugyanazon szabványoknak megfelelni. Ha a munkaadó ezután elmenne a bankjához, és folyószámlahitelt kérne a program rá eső részének végrehajtásához, a bankárnak nem lenne nehézsége eleget tenni a kérésének, mivel tudná, hogy az egész közösség megnövekedett vásárlóereje több megrendelést és nagyobb jólétet eredményezne annál a cégnél, amellyel üzleti kapcsolatban állt. Ezáltal a fasizmus emelné az emberek életszínvonalát, és forgalomba hozná azt a nagyobb mennyiségű pénzt és hitelt, amely az ipar megnövekedett termelőerejének finanszírozásához szükséges.

Nyilvánvaló, hogy ennek a monetáris expanziós politikának az aranystandarddal való teljes szakítást kell magában foglalnia, és a konzervatívabb kritikusok ennek következtében aggódhatnak a valuta stabilitása miatt.
A fasizmus azonban rámutat, hogy a pénz valójában árukra és szolgáltatásokra vonatkozó igény, és hogy normális értelemben senki sem megy el egy bankba aranyrudakat kérni a bankjegyeiért: tökéletesen elégedett, ha a pénzét be tudja váltani azokra az árukra és szolgáltatásokra, amelyekre szüksége van. Jelenleg nyilvánvalóan rengeteg áru és szolgáltatás áll rendelkezésre ebben az országban: raktárak tele vannak árukkal, és több mint kétmillió honfitársunk kínálja hiába a szolgálatait. Amíg nem bocsátunk ki olyan bankjegyeket, amelyeket nem fedeznek a rendelkezésre álló áruk és szolgáltatások, addig nem áll fenn az infláció veszélye; így a fasizmus a valutát a nemzet teljes termelőerőforrásainak széles bázisára fogja alapozni, ahelyett, hogy az Angol Bankban lévő szűk, bizonytalan aranybázisra helyezné.

BIRODALMI AUTARCHIA

Az ipar ezen, a teljes nép életszínvonalát emelő, vállalati szerveződésre vonatkozó politikájának egyetlen érvényes kritikája abban az érvelésben rejlik, hogy ez az ország nagymértékben függ a külkereskedelmétől, és ezért nem engedhet meg magának magasabb életszínvonalat, mint a világpiacon lévő versenytársai. Ez az érvelés azonban valójában cáfolható Henry Ford példájával, aki a világ legolcsóbb autóját gyártotta, miközben a legmagasabb béreket fizette. Ezt az amerikai hatalmas hazai piac tette lehetővé számára, amely lehetővé tette számára a tömegtermelési módszerek bevezetését, és azt, hogy kedvezően versenyezzen a sokkal alacsonyabb életszínvonalú országok piacain. Valójában nem azért veszítjük el tengerentúli piacainkat, mert az áruink drágábbak, mint a versenytársainké, hanem inkább azért, mert ezeket a piacokat leküzdhetetlen vámtarifák zárják el előlünk, amelyek mögött a hazai iparágak gyorsan fejlődnek. Bármennyire is olcsók lesznek az áruink, nem várhatjuk el más országoktól, hogy tönkretegyék saját iparukat, és munkanélkülivé tegyék saját embereiket azért, hogy megvehessék azokat. Mindenesetre a keleti népek, mint például a japánok, reménytelenül felülmúlhatnak minket, ha a bérek kérdését vesszük figyelembe.

Az exportkereskedelem semmiképpen sem elengedhetetlen egy ország jólétéhez, mivel azt jelenti, hogy árukat küldenek ki az országból külföldiek fogyasztásra, ahelyett, hogy otthon tartanák azokat a hazai lakosság életszínvonalának emelése érdekében. Hosszú távon csak a londoni City pénzügyi mágnásai profitálhatnak a többlet exportból, mivel ebből a többletből folyósítják a hatalmas külföldi kölcsönöket, amelyekből ilyen bőkezű jutalékokat kapnak. Az export valójában csak a létfontosságú import fedezésére indokolt, és az ország importja nagymértékben csökkenthető lenne, ha kizárnánk az összes olyan importált árut, amelyet otthon elő tudunk állítani. Botrányos tény, hogy nagy mennyiségű ipari cikket importálnak ebbe az országba, amelyeket itt is tökéletesen elő lehetne állítani, és nincs mentség a hazai mezőgazdaság elhanyagolására pusztán azért, mert erőforrásaink nem elegendőek a teljes lakosság ellátására; legalább a lehető legtöbb hazai terméket kellene termelnünk, mielőtt ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

külföldön a maradékot.

Még miután a lehető legváltozatosabb árucikkeket állítottuk elő ebben az országban, értelmetlen lenne tagadni, hogy nem tehetjük magunkat teljesen önellátóvá, de másrészt nagyon kevés olyan termék van, amelyre szükségünk van, és amelyet ne lehetne valahol a Brit Birodalomban megtalálni.
A fasizmus nem szűklátókörű kis-angliai politika, hanem egy nagyszerű birodalmi, autarkhikus fejlesztési tervet kínál a Birodalom egészének. A bővülő hazai piac sokkal nagyobb részét kínálják majd fel a dóminiumoknak, mint amennyit Ottawában kínáltak, mivel a külföldi versenyt teljesen kizárják. Semmi kétség sem férhet hozzá, hogy a Birodalom egésze tökéletesen hajlandó lesz együttműködni egy ilyen gazdasági rendszerben, amely egy teljesen önellátó Birodalmat alkot, amely el van szigetelve a világválságok és a világválságok hatásaitól, és képessé válik egy magasabb életszínvonal felépítésére, mint amit eddig ismertek.

Végül el kell képzelnünk a fasizmus vállalati alapelveinek alkalmazását a nemzetközi kereskedelemben.
Az importőr többé nem vásárolhat olyan piacon, amelyet megfelelőnek tart, hanem kénytelen lesz egy Külkereskedelmi Tanácson keresztül működni, amely a nemzet vásárlóerejét használja fel exportpiacok megszerzésére. A fasizmus kezdettől fogva azt a politikát fogja alkalmazni, hogy Nagy-Britannia azoktól vásárol, akik Nagy-Britanniától vásárolnak, és ha bármely külföldi ország hiánycikkeket kíván eladni nekünk, köteles lesz cserébe elfogadni a mi áruinkat. Ahogy más országok is hasonló módszereket alkalmaznak, végül eljutunk az országok közötti szervezett cserekereskedelem általános rendszeréhez, amely a tervezett nemzetközi kereskedelem egyetlen gyakorlati eszköze, mentes a nemzetközi pénzügyek machinációitól és a nemzetközi uzsora kötvényeitől.

VÁLLALATI VILÁGREND

Nem szabad azt feltételezni, hogy a fasizmus nemzeti értelemben teljesen önközpontú. Kétségtelen, hogy a fasiszta filozófia lényeges jellemzője, hogy az ember a saját hazáját helyezi előtérbe, de elhamarkodott lenne ebből azt feltételezni, hogy a fasizmus nemzeti rivalizálást jelent, és gazdasági okokból háborúhoz vezethet. Épp ellenkezőleg, a jelenlegi rendszer egyik nagyon komoly veszélye, hogy a világpiacokért folytatott egyre fokozódó küzdelem háborúhoz vezethet. Valójában a Távol-Keleten már zajlottak piacháborúk, és az európai hatalmak csak nehezen tudták elkerülni, hogy belekeveredjenek a harcba. Valójában a gazdasági tervezés vállalati rendszere minimalizálni fogja a háború veszélyét, mivel a háború gazdasági okait tudatos emberi ellenőrzés alá vonja. Nem arról lesz szó többé, hogy minden ország a lehető legtöbb exportot árasztja el szomszédaira, hanem arról, hogy a nemzeti gazdasági ügyeiket teljes mértékben vállalati ellenőrzés alatt tartó tekintélyelvű kormányok találkoznak, hogy megosszák és kicseréljék az ipari fejlődésükhöz szükséges alapvető nyersanyagokat. Mivel ezekből a nyersanyagokból nincs hiány, sőt, termelésüket drasztikusan korlátozták, hogy megakadályozzák a piac elárasztását, semmi nehézséget nem okozhat ennek a viszonylag egyszerű problémának a békés megoldása, miután a nemzetek felhagytak azzal a nevetséges elképzeléssel, hogy egymás tönkretételével hasznot húzhatnak maguknak.

Rivalizálás biztosan lesz a jövő világában, de a teljesítménybeli rivalizálás, nem pedig a versengés. Csak a társadalom és a gazdasági élet testületi szerveződése mentén érhetünk el békét és jólétet egy rendezett világban. Játsszuk ki a magunkét azzal, hogy rendbe tesszük saját nemzeti ügyeinket, és más nemzeteket is erre ösztönözünk.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A náci mozgalom perspektívájában, James Drennan

Az olasz fasiszták soha nem próbálták meg azt a hatalmas faji hátteret adni az olasz nacionalizmusnak, amelyet Hitler úr teremtett meg a „Dritte Reich” intellektuális inspirációjaként. Ha bármelyik nép kísértést érzett arra, hogy a modern politikát a múlt történelmének állításaira alapozza, az Róma urai lehettek, de Signor Mussolini úgy tűnik, inkább egy végső páneurópai társulást céloz meg, amely a fasizmus fogalmain alapul, mintsem a római területi dicsőség szó szerinti újjáélesztését. Hitler úr ezzel szemben kidolgozta a német (vagy árja) faji kizárólagosság eszményét, amelynek mély gyökerei vannak a német történelemben. Ez a német koncepció azonban, ha helyesen értjük, semmilyen módon nem kell, hogy ütközzön az olasz fasizmusról alkotott felfogással, mint a Nyugat megújulásának szellemi alapját képező hitvallással. A Brit Birodalom magasztos koncepciójával sem szabadna ütköznie, amely a fasizmust inspirálja Nagy-Britanniában, mivel semmilyen ponton nem merül fel érdekütközés. Épp ellenkezőleg, a világfasizmus elméletéhez való mindenféle hozzájárulás inkább kiegészítheti, mintsem megzavarhatja egymást.

Ahhoz, hogy megértsük a nácik által elfogadott faji történelemértelmezést, amelyet először a múlt században olyan nem német írók fogalmaztak meg, mint a francia Gobineau és az angol Houston Stewart Chamberlain, majd a náci vezetők a német tömegek által elfogadott forradalmi ideál alapjául és a Német Birodalom jelenlegi állampolitikájának mozgatórugójává alakítottak, figyelembe kell venni a német történelem bizonyos feltételeit és trendjeit az elmúlt ezer év teljes időszakában. Csak egy ilyen tanulmányozás révén juthatunk el a modern német nép hitének alapjaihoz, és érthetjük meg azt az irányt, amelybe Németország urai valószínűleg vezetik a hitük érvényességéről odaadóan meggyőzött népet.

A germán törzsek voltak azok, akik a nyolcadik században valóban átvették az ókori Róma birodalmi elképzeléseit. Nagy Károly – a Nyugat császárának titulált alak – birodalma etnikailag inkább német, mint francia volt, és csak halála után váltak a frankó-gaullista elemek megkülönböztethetővé a németektől, amikor birodalmának különböző részeinek örökösei letették az esküt, francia, illetve német dialektusban. Még a tizenharmadik században is a Hohenstaufen császárok egész Olaszországot és a mai Franciaország nagy részét a Német Birodalom tartományainak tekintették. Érdemes megjegyezni, hogy míg ebben az időben Németország alig terjedt ki az Elbától keletre, Hollandia, Burgundia, valamint Savoy és Franche-Comté egyes részei különböző mértékben és különböző időpontokban a birodalmi birtokok részét képezték.

Az ország történelmetanításának egyik hibája, hogy ritkán vagyunk képesek saját történelmünket perspektívában és Európa többi részéhez viszonyítva látni. Német Lajos 825-ös trónra lépése és II. Frigyes 1250-es halála közötti négy évszázadban – nagyjából ez az időszak a mi történelmünkben Nagy Alfréd és III. Henrik uralkodása között – Európa történelme nagyrészt Németország történelme volt. Egy olyan időszakban, amikor saját történelmünk rendkívül provinciális volt – amikor eseményei olyan távol álltak az európai történelem fő áramlatától, mint például a modern Norvégia egyéni történelme a mai Európa történelmétől –, Németország volt a színhelye azoknak a nagy küzdelmeknek, amelyek megszületését eredményezték.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a középkori európai kultúra, és császárai, mint például Madarász Henrik, Nagy Ottó és Barbarossa Frigyes, Nyugat-Európa döntőbíróivá és az események uraivá váltak Jütlandtól Szicíliáig, Burgundiától Magyarországig. Fontos megértenünk ennek az időszaknak a jelentőségét a modern németek elméjében, hogy megértsük történelmük iránti rendkívüli büszkeségüket, valamint a háború utáni Európa területi viszonyai közötti frusztrációjukat és bezártságukat.

Nagy Ottó – aki közel ezer évvel ezelőtt, 973-ban halt meg – az elmúlt néhány évben a náci Panteon legfőbb alakjává vált, portréi pedig majdnem olyan gyakran szerepelnek a német könyvesboltokban, mint Hitler és Göring portréi. Németország egész történelmének folyamata valójában a „megtorpant fejlődés" jelenségének példája, és a kortárs német nemzeti pszichológiával társított sajátos megnyilvánulások az ebből elkerülhetetlenül fakadó „frusztrációs komplexusból" fakadnak. Maga a Hohenstaufen-hatalom kiterjedése és lendülete volt a német nép vesztét okozó. E vonal nagyszerű császárait lenyűgözte a Nagy Károly-féle Páneurópai Birodalom álma, és több mint egy évszázadon át a németek erejét olaszországi ambícióik megvalósítására pazarolták. Nagy Ottó korábbi politikája egy nagy német állam megszilárdítása volt. A Hohenstaufeneket vonzották azok a páneurópai elképzelések, amelyeknek a Habsburgok örökösei lettek. A Hohenstaufenek bukása pedig meggyengítette Németországot és központi erő nélkül hagyta, abban a pillanatban, amikor Anglia és Franciaország a nemzeti államiság felé való fejlődés küszöbén állt, amelyet végül a Tudorok és a Valois-ok alatt értek el. A Hohenstaufen-politika hibái még tragikusabbnak tűnnek német szempontból, ha arra gondolunk, hogy a németek nagy „Drang nach Osten"-jét az Elbán át és a Balti-tenger partjain a Német Lovagrend II. Frigyes uralkodása alatt indította el, és hogy ezt a törekvést végül szélesebb körű lehetőségei tekintetében meghiúsította a német központ lendületének csökkenése.

Szinte pontosan három évszázad telt el II. Frigyes 1250-es halála és Luther Márton 1546-os halála között, és bár ez a felosztás meglehetősen önkényes, az általánosítás érdekében megengedhető. Ez a három évszázados időszak teljes átalakulást hozott mind a német nép kilátásaiban, mind jellemében. Három fő történelmi áramlat van, amelyek alapvetően befolyásolták a német történelmi élet későbbi fejlődését.

Először is, mind a német, mind az észak-olasz városok elvesztették azt a gazdasági fölényt, amelyet a középkorban élveztek, amikor az Európa és a bizánci-szaracén Kelet közötti fő kelet-nyugati kereskedelmi útvonal mentén nőttek ki. Konstantinápoly törökök általi elfoglalása nagymértékben elpusztította az útvonal mentén fekvő összes régió jólétét, Amerika felfedezése és a Fokföldi útvonal megnyitása pedig a gazdasági hatalom központját az Atlanti-óceán partvidékén fekvő országokba – Spanyolországba és Portugáliába, Angliába, Franciaországba és Hollandiába – helyezte át. Valójában nem túlzás azt állítani, hogy mind a németországi reformáció, mind a tizenhetedik századi harmincéves háború gyökerei abban a szörnyű gazdasági átrendeződési folyamatban rejlenek, amely a fő kereskedelmi központok ezen áthelyezését követhette.

E korszak második nagy történelmi áramlata a Habsburgok felemelkedése volt, a Hohenstaufenek helyében. A Habsburgok német fejedelmek voltak, akik széleskörű személyes birtokokkal rendelkeztek német területeken, de éppen az Ausztriában – Østermark Markban – elfoglalt helyzetük miatt – Németország keleti határvidékén – lényegében nem német érdekűek voltak. A Habsburgok hagyományos politikája könnyen megmagyarázza a pángermánok rendkívüli gyűlöletét, és...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

különösen a nácik, az egész „osztrák elmélet” esetében. A Habsburgok – a korábbi Hohenstaufenekhez hasonlóan – a Római Birodalom örököseinek tekintették magukat, és világuralomra, vagy legalábbis a gyakorlati politikában egy páneurópai felsőbbrendűségre igényt tartottak. Ez a bámulatos ház történelmének különböző időszakaiban olasz hatalom, spanyol és dél-amerikai hatalom, szláv hatalom, ázsiai – sőt afrikai – törekvésekkel rendelkező hatalom volt, de soha nem volt olyan hatalom, amely tudatosan engedte volna a tisztán német érdekek érvényesülését.[1] A Habsburgok nagy szerepet töltöttek be a Konstantinápoly törökök általi elfoglalását követő négy évszázadban. Megfékezték a törökök nyugati irányú katonai előrenyomulását, és a bizánci császárok után Délkelet-Európa fő civilizációs képviselőivé váltak. De szerepük ugyanolyan értékes volt Európa számára, mint amennyire katasztrofális volt a német nemzetiség felfogása szempontjából.
A Földközi-tengerrel való elfoglaltságuk határozatlan időre elhalasztotta Németország egyesítésének folyamatát, dinasztikus politikájuk pedig a gyakorlatban a német ajkú területek felosztásához vezetett.

A német történelem fejlődésére gyakorolt harmadik fontos hatás a német ajkú területek felosztása, valamint a magukat németnek nevező lakosság teljes faji jellegének átalakulása volt, amely az 1250 és 1550 közötti időszakban zajlott. Ez a jelenség rendkívüli jelentőséggel bírt, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy ugyanebben az időszakban jelentek meg és szilárdultak meg olyan nemzetek, mint az angolok, franciák és spanyolok, sőt még a magyarok, csehek és lengyelek is, és Európa kezdte felvenni azokat a formákat, amelyekkel ma is ismerjük őket.

Nagy Károly idejében a germánok és a frankok közötti különbségek nem voltak igazán egyértelműen meghatározva. Anglia a szász hegemónia alatt nagyrészt német királyság volt, és ugyanez mondható el Észak-Olaszországról a longobardok uralma alatt. Először is német elemek beolvadása történt Angliában, Kelet-Franciaországban és Észak-Olaszországban. Ez a folyamat valójában már jóval II. Frigyes 1250-ben bekövetkezett halála előtt befejeződött. A következő háromszáz évben Németország nyugati határai a Rajna felé tolódtak. Olyan régiók, mint Burgundia és Franche-Comté, egyre inkább franciákká és kevésbé németekké váltak. Hollandia határozottan nem német lett. Kialakult Svájc, és jelentős német lakosság csatlakozott a svájci eszméhez. Az ausztriai fontos német felvonulások a nagyrészt nem német Habsburg Birodalom szerves részévé váltak. Ezen elcsatolások eredményei ma is jelentősek a modern európai történelemben. Megmagyarázzák az osztrák kérdést.

Megmagyarázzák az Elzász-Lotaringia kérdést – a viszályt egy olyan régió miatt, amely soha nem szűnt meg teljesen német lenni, és amely soha nem vált teljesen franciává. Megmagyarázzák a nácik kísérletét a pánnémet öntudat újjáélesztésére is, nemcsak Ausztriában és Csehszlovákiában, hanem kisebb mértékben Hollandiában és Dániában, Svájcban és Belgiumban is.

De ugyanakkor, miközben a német nyelvi határok a Rajna felé húzódtak vissza, és miközben a leghitelesebb német vérrel rendelkező lakosság svájci, francia és holland nemzetiségűvé vált, a német nyelv és a német kultúra gyorsan terjedt kelet felé, és Északkelet-Európa primitív, nem német lakossága megtanulta németnek tekinteni magát. A német gyarmatosítás kelet felé a Német Lovagrend műve volt, akik meghódították és megtérítették a szláv és finn törzseket az Elbától keletre, majd később az Oderán túl, valamint a német hanzavárosoké, amelyek kereskedelmi központokat alapítottak a Balti-tenger partvidékén. Végső soron a német előrehaladást ebben az irányban Lengyelország katonai ereje, a skandináv államok rivalizálása és természetesen később Oroszország nagyhatalomként való megjelenése akadályozta a 19. század elején.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

tizennyolcadik század. De ez nagy teljesítmény volt, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy ez a törekvés a tizenharmadik és tizenötödik század között a végéhez közeledett, amikor a központi német ihletés gyenge volt, sőt sok esetben teljesen hiányzott. A Hanza-városok és a Német Lovagrend szerepe a Balti-térségben nagyon is megfelelt az Olasz Köztársaságok és a Latin Lovagrendek szerepének a Földközi-tenger térségében, amelyeknek sikerült agresszív olasz politikát fenntartaniuk Keleten egy olyan időszakban, amikor nem létezett központi olasz hatalom.

A középkori „Drang nach Osten” félig kudarcában fedezhető fel a „frusztrációs komplexus” második eleme, amely a modern német történelemfelfogás alapját képezi. A nácik – különösen az úgynevezett „porosz iskola” tagjai, amelyhez Göring tábornok és Herr Rosenberg tartozik – folyamatosan a német behatolás és a balti területek gyarmatosításának újjáéledését keresik, kompenzációként a német törekvések nyugati korlátozásáért.

A középkori „Drang nach Osten” legfontosabb eredménye a porosz állam megalapítása volt. Poroszország őshonos lakossága nagyrészt szláv és finn származású volt – Észak-Európa legprimitívebb népei –, keveredve a német kultúra régebbi központjaiból kelet felé vándorolt harcias és rászoruló elemekkel. A poroszok néppé formálódott a középkor két évszázados legvérszomjasabb háborúskodásának eredményeként.

A németországi reformáció – amely a tizenhatodik és tizenhetedik század történelmének nagy részét kitölti – bizonyos szempontból a frusztrált német nacionalizmus nagyrészt öntudatlan mozgalmának tekinthető a Habsburgokról alkotott pánnémet-római katolikus elképzelések ellen. A reformáció a harmincéves háborúban csúcsosodott ki, amely közel egy évszázadra tönkretette Németországot, és súlyosan megbénította a Habsburg-hatalmat. A török hatalom visszaszerzése, amelyet az 1683-as bécsi ostrom demonstrált, a Habsburgok meggyengülésének egyik eredménye volt, és a harmincéves háború valószínűleg több mint két évszázadra meghosszabbította a török uralmat Délkelet-Európában.

A Francia Monarchia felemelkedése komoly és tartós fenyegetést jelentett bármiféle német egység megszilárdulására. I. Ferenc a törökökkel együttműködve harcolt a Habsburgok ellen, és a Valois család volt az, aki először kezdett el lengyel barikádot építeni Németország ellen keleten. A következő évszázadban Richelieu volt az, aki igazán mozgatta a német gyalogokat a harmincéves háború alatt. Politikájának eredményeként Németország egy évszázadra a Bourbon Monarchia kényére-kedvére volt, egészen Nagy Frigyes poroszországi felemelkedéséig, amely teljesen új erőt hozott a német politikába.

Nagy Frigyes megjelenésével közeledünk a német történelem modern szakaszához – és ahhoz a küzdelemhez Hohenzollern és Habsburg között, a protestáns, félig német Poroszország, amely német akar lenni, és a német Ausztria, amely nem német, és – dinasztikus korlátokon belül – páneurópai akar lenni, között, amely az utolsó háború egyik fő, bár közvetett oka volt. A reformáció bizonyos német határokon belül zajlott, egy pánnémet mozgalom volt, és úgy is tekinthető, mint egy reakció a gazdasági elmaradottságra, amelybe Németország a kereskedelmi útvonalak XV. századi eltolódása következtében süllyedt. Wallenstein, kétségtelenül századának legnagyobb németje, széleskörű, bár homályos elképzelésekkel rendelkezett a pánnémet egységről, és halálát az északnémet fejedelmekkel a Habsburg-ház érdekei elleni intrikák következtében érte. Nagy Frigyes komolyan megkérdőjelezte a Habsburg hegemóniát Közép-Európában, és kihasználta Franciaország gyengeségét a forradalom előtti időszakban, hogy lebontsa a lengyel barikádot Poroszország ellen Keleten. A napóleoni háborúk alig voltak többek egy kellemetlen közjátéknál a rivalizálásban ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a két germán hatalom között. Eredményeik jelentősen megerősítették a porosz pozíciót, mivel meggyengítették a független német hercegi házakat, és lehetővé tették Poroszország számára a XIX. század első felében, hogy a kisebb államokat vámuniókba kényszerítse. Nagy Frigyes meghódította Sziléziát. Utódainak a napóleoni háborúk alatti kontinentális blokádban való erőszakos részvétele lerakta a német feldolgozóipar alapjait, amelyeket a brit áruk kizárása által hagyott űr pótlására hoztak létre. A vámuniók Poroszországgal egyesítették a régi hanza-városokat, és a modernizált Észak-Németország szembeszállt egy Osztrák Birodalommal, amely valójában a reneszánsz maradványa volt.

1866-ban Ausztriát kiszorították a Német Szövetségből, és megszűnt német hatalom lenni. Körülbelül ugyanekkor kiűzték Olaszországból is, amelyet a XIX. század első feléig valóban uralt, és most már megszűnt olasz hatalom lenni. De itt megfigyelhető a Habsburg-dinasztia bámulatos politikai rugalmassága.

Ausztria a tizenkilencedik század második felében gyorsan szláv hatalommá vált, és egy kisebbségi német alattvalók felett uralkodott, akik történetesen Ausztriában és Csehországban éltek. Lehetséges, hogy Ausztria fennmaradt volna magyar-szláv konföderációként, ha Ferenc József hamarabb meghal, és Ferenc Ferdinánd tovább él. De az öreg császár, ahogy Edward királynak mondta, „soha nem tudta elfelejteni, hogy német herceg volt”.

A háborút megelőző húsz évben Ausztriában egy hatalmas pánnémet mozgalom bontakozott ki Karl Leuger – Bécs népszerű polgármestere – vezetésével, amely valójában a Habsburg Birodalom és Monarchia végét, valamint a Birodalom német részeinek Nagy-Németországon belüli egyesülését kívánta látni. Ha akár a pánnémet megoldás, akár Ferenc Ferdinánd főherceg „szövetségi” (szlávista) megoldása valósult volna meg, Európa történelme egészen más lendületet vehetett volna. De a Hohenzollernek valójában átvették a Hohenstaufenek és a Habsburgok szerepét. Ez utóbbiakat gyakorlatilag vazallus fejedelmek pozíciójába kényszerítették, és a hármas szövetség politikájának fejlődésével a Hohenzollernek csupán új erőt és új irányelvet adtak a Szent Római Császárok páneurópai politikájának.

Adolf Hitler a háború előtti Bécs pánnémet propagandájának légkörében nőtt fel, és a háború utáni írásaiban keserűen elítéli azt, amit ő németellenes, tisztán dinasztikus és kapitalista-monopolista politikának tart, és amelyet a Hohenzollernek tulajdonított. Ellenezte a Hohenzollernek által kezdeményezett gyarmati terjeszkedés politikáját is, amelyhez az idősebb nacionalista politikusok, mint Hugenburg és Schacht, ma is ragaszkodnak. Ezért szem előtt kell tartani ezt a két fontos tendenciát, amelyek a nemzetiszocialista politikát irányítják. Először is, a náci politika lényegében nemzeti, abban az értelemben, hogy a Habsburgok és a Hohenzollernek katasztrofális páneurópai politikájának reakciója. Bismarck szellemében, aki kijelentette, hogy „az egész keleti kérdés egyetlen pomerániai gránátos csontját sem éri”, elutasít minden olyan törekvést, amely nem német területeket akar német uralom alá vonni. Másrészt kihívást jelent Európa fennálló államrendjével szemben, amikor hangsúlyozza annak szükségességét, hogy minden német ajkú lakosság által lakott területet bevonjanak a „Drittes Reich” struktúrájába.

Felületesen nézve a náci idealisták pánnémet követelései összeegyeztethetetlennek tűnnek Európa békéjének fenntartásával. De amire Hitler úr alapvetően célul tűzte ki, az annak elismerése, hogy Németországot nemcsak a nagyhatalmak között egyenrangú félnek kell tekinteni, hanem ezeknek a hatalmaknak is lehetővé kell tenniük Németország jogos terjeszkedését, és ha szükséges, meg kell találniuk a terjeszkedés lehetőségeit.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Nincs semmi különösen erkölcstelen egy ambiciózus német területi politikában. Az elmúlt tizenöt évben a francia demokrácia kizárólagos és hajthatatlan kontinentális politikáját toleráltuk, és a Népszövetséget nagyrészt arra használták fel, hogy egy új szláv csoport fejlődését támogassák Kelet-Európában. Fontos megjegyezni, hogy az európai határok mindig is rendkívül képlékenyek voltak, és nincs történelmi indok arra, hogy az európai történelem jelenlegi pillanatában különösen állandó jellegűnek tekintsük őket.

Kelet-Európában a szláv csoportot – Lengyelországot, a cseheket és a balkáni szlávokat, ellentétben az oroszokkal – meglehetősen állandó elemnek kell tekinteni az európai történelemben. Mind Lengyelország, mind Csehország valójában régebbi állam volt, mint Poroszország. Másrészt Oroszország viszonylag új jelenség, amely csak a tizennyolcadik század elején jelent meg európai hatalomként. Két nagy uralkodó – Nagy Péter és Nagy Katalin – műve volt. Az utolsó háborúban Katalin munkája meghiúsult, és az orosz határt a Pripetyi-mocsarak mögé húzták. A bolsevikok sokat tettek az egykori Orosz Birodalom kulturális és nemzeti alapjainak aláásásáért. Stabil intézményeket és eszméket semmisítettek meg, és a Szovjetuniót alkotó számos nép olyan ütemben fejleszti a dezintegrációs tendenciákat, amelyet általában nem vesznek észre. Oroszország politikai senkiföldjévé válik – ezt a tényt a japánok a legtávolabbi keleten nagyon is értékelik.

Ebben az összefüggésben a közelmúltbeli német-lengyel paktum jelentőségre tesz szert, és egy teljesen új orientáció lehetőségét jelzi a balti politikában. Mind Németországnak, mind Lengyelországnak szüksége van arra, amit a „paraszt terjeszkedésének" nevezhetnénk. Hitler úr és a náci ideológia más képviselői, mint Darre és Rosenberg, hangsúlyozták, hogy a náci Németország célja üres területek létrehozása, ahol a német parasztok megművelhetik földjeiket, és ahol a német közösségek Németország szerves részeként építhetik fel életüket. Ez egy teljesen más felfogás, mint a Hohenzollernek „gyarmati imperializmusa", és a modern konzervatív-nacionalisták, mint Schacht és Hugenburg „gyarmati imperializmusa". Nos, egy sikeres háború Lengyelország ellen nem oldaná meg a német „paraszt terjeszkedés" problémáját, mivel maga Lengyelország is sűrűn lakott, és növekvő népességgel rendelkezik. De mindkét országnak vannak ambíciói keleten, amelyeket a 17-18. században a svéd beavatkozás és a Romanov-birodalom felemelkedése akadályozott meg. Nemrégiben emlékeztetőt kaptak ezen ambíciók lehetőségeire, amikor a németek a háború alatt elfoglalták a balti tartományokat, és amikor a lengyelek 1920-ban elfoglalták Ukrajnát.

Az Oroszországtól való elszakadásra vágyó ukrán nacionalistáknak nagyon fontos kapcsolataik vannak Berlinnel és Varsóval, és lehetséges, hogy ezek az elemek szerepet játszhatnak egy közös német-lengyel politika alapjainak kialakításában a „távol-keleti" Európában. A háború kilátásai természetesen nyugtalanítóak, de nyilvánvalónak tűnik, hogy a Nyugat-Európában elkerülhetetlenné tehető jövőbeli háború legközvetlenebb módja nemcsak a német törekvések, hanem a német szükségletek figyelmen kívül hagyása is. És a német energiák kelet felé történő felszabadítása végtelenül előnyösebbnek tűnik, mint egy „dugulat" a Rajna mentén és Ausztriában – ami az egyetlen végső alternatíva.

Figyelemre méltóan kevés ellenséges érzelmek uralkodnak Nagy-Britanniával szemben a náci Németországban, és úgy tűnik, semmilyen tendencia sincs arra, hogy hivatalos propagandát irányítsanak Nagy-Britannia ellen, annak ellenére, hogy az ország sajtójának egyes részei – és bizonyos politikai csoportok is – rendkívül provokatív hozzáállást tanúsítottak. Természetesen van egy agitációs mozgalom az afrikai gyarmatok Németországhoz való visszaadásáért, de ennek az agitációnak az inspirációja nagyrészt a ma már jelentéktelen konzervatív nacionalista körökből származik. A vélemények eltérhetnek e konkrét gyarmatok értékét illetően akár számunkra, akár a németek számára, de maga Hitler úr megvetését fejezi ki „a gyarmati imperializmus" iránt, amely a nacionalista csoportokat inspirálja.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Az „exportkapitalizmuson” alapuló politika – és ez az a politika, amely gyarmatokat követel – kétségtelenül ellentétes az „autarkhikus állam” gazdasági elméletével, és nyugodtan kijelenthető, hogy a nácik – legalábbis a jelenlegi szakaszban – nem kívánnak visszatérni az afrikai területre. Propagandájuk teljes hangsúlya a paraszti élet helyreállításán van, mint az autarkhikus állam alapjának, valamint azon, hogy földrajzilag Németországhoz közel további területekre van szükség, ahol a német paraszti közösségek elterjeszkedhetnek, és fejleszthetik azt a német vállalati életet, amelyben a nácik mindennek a kezdetét és végét látják. Ha egy ilyen politika konfliktusba hozza őket olyan hatalmakkal és érdekekkel, amelyek nem brit érdekek, akkor aligha feladata Nagy-Britanniának keresztes hadjáratot indítani, hogy megőrizze az emberiség történelmét valaha is beszennyező legkorruptabb zsarnokság mentességét.

[1] Kivéve esetleg II. József császár rövid uralkodása alatt.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Szociáldemokrácia a hanyatlásban, John Beckett

Egy Az utolsó általános választások óta lezajlott időközi választások eredményeinek elemzése azt mutatja, hogy a Munkáspárt átlagos szavazatszáma közel 15 százalékkal nőtt az 1929-eshez képest. 1929-ben 289 mandátumot szerzett, és öt független képviselő támogatásával 294 fős lobbicsoporttal rendelkezett. Tizenhárom további győzelemmel hatalmat szerezhetett volna. Az 1929-es adatok alapján a választásokon elért növekedési ütemnek megfelelő növekedési ütem elegendő lett volna ahhoz, hogy a párt egyértelmű parlamenti többséget szerezzen. Amennyiben az első választási versenyben nem tapasztalunk nagy előretörést a fasizmus felé, meggyőzően arra lehet következtetni, hogy nincs más tényező, amely megakadályozhatná az események ilyen sorrendjét. Az inga szabályos lengése bekövetkezik, és a Ház két oldala úgy cserél helyet, mint a futballcsapatok a félidőben.

Semmi sem lenne mulatságosabb, ha nem tragikus, mint tanulmányozni a „nemzeti vezetőink” és a sajtó által kifejtett különféle véleményeket arról, hogy mi várható, amikor a parlamentet a Munkáspárt irányítja. Ezek a vélemények a vörös úton haladó Nagy-Britanniáról alkotott elképzelésektől, Sir Stafford sofőrrel, egészen Greenwood és Dr. Dalton kényelméig terjednek, akik változatlan Nagy-Britannia képét festik le nekünk, leszámítva a jólétet, egy hihetetlenül „úriemberi” szuperemberekből álló első padsorral, akik Mayfair bérleti díjait ugyanolyan folyamatosan növelik, mint ahogyan elsimítják a nyomornegyedeket országunk szép arcáról.

Nagy tragédiát, vörös romlást és jótékony hatékonyságot jósolnak egymás után. Megdöbbentő, hogy a próféták egyike sem vette a fáradtságot, hogy alaposan megvizsgálja a Munkáspárt alapjául szolgáló szociáldemokrácia alapelveit, és ezen elvek (vagy azok hiányának) sorsát minden olyan országban, ahol kipróbálták őket. Ez a tanulmány, amelyet a Munkáspárt múltjának áttekintése és vezetői jellemének és tevékenységének pártatlan vizsgálata segít, elkerülhetetlenül kevésbé drámai, de sokkal rémisztőbb következtetésekre vezet, mint bármelyik, amit már megvizsgáltunk.

Az a célom, hogy bemutassam, a Munkáspárt kormánya sem forradalmat, sem evolúciót nem jelent. Gerinctelen kormányzást jelent jelent jelentéktelen lények által, mindenféle irányadó elv nélkül; iránytalan sodródást jelent a felszínes kétszínűségek özönében; artikulálatlan riadalmat jelent a gazdasági bizonytalanság és az ideges és tapasztalatlan miniszterek által fokozott pénzügyi pánik közepette.

Anélkül, hogy a hátrányos helyzetűek javára válna, a Munkáspártra lehet támaszkodni, hogy ugatjon és riassza a vezető kutyát. Az eredmény nem egy hirtelen katasztrófa lesz, amellyel könnyen lehetne foglalkozni, hanem a nemzet vitalitásának elszívása és a hanyatlás olyan sebességre való felgyorsulása, amelyet lehetetlen lesz megállítani. A szociáldemokrácia elméletét valóban a Munkáspárt saját hivatalos 1933-as mentegetőzése testesíti meg; Lehet, hogy hatástalanok voltunk, de végig jó úton haladtunk.”

A modern gépek és tudományok által előidézett hatalmas termelőerő-fejlődés által előidézett megváltozott gazdasági körülmények között a fasizmus, a kommunizmus és a szociáldemokrácia három alapeszméje 1918 óta küzd a civilizált világ tudatában az elsőbbségért.

Első pillantásra a szociáldemokrácia a legvonzóbb. A kommunizmus lehetetlent követel.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

zűrzavar és áldozathozatal, hogy rendkívül ellentmondásos eredményeket érjenek el. A fasizmus nagy felhívást intéz az emberi lények magasabb, önfeláldozó oldalához. Az átlagember lusta és öntelt. Nem akar dolgozni és fegyelmet elfogadni; mindenekelőtt nem akar gondolkodni és áldozatokat hozni a faj javára. A szociáldemokrácia fájdalom nélküli örömöt, erőfeszítés nélküli idealizmust, tervezés nélküli jólétet és igazságosságot ígér. Nem lehetett volna hatékonyabb kábítószert kitalálni a tömegek számára, és aligha csoda, hogy Oroszországban, Olaszországban és Németországban, ahol a háború okozta hóvihar teljes erejét érezték, ezek a nemzetek a szociáldemokratákhoz fordultak megmentésért.

A hely nem teszi lehetővé a szociáldemokrácia kudarcának hosszas, idézetekkel tarkított vizsgálatát ezekben az országokban. Nemcsak hogy nem sikerült megvalósítania a ragadozó kapitalizmusból a szocializmusba való békés átmenetet, ahogy ígérte, de a legcsekélyebb mértékben sem tudta megfékezni a rablót, akivel legalábbis Németországban gyors és szilárd szövetséget kötött. Mindhárom országban a munkások sokkal rosszabb helyzetben voltak, mint a szociáldemokrácia hatalomra kerülése előtt, és mindhárom országban elegendőnek bizonyult a tanulság ahhoz, hogy hátat fordítsanak a demokrácia ilyen formáinak, és megpróbálják visszanyerni presztízsüket és hatékonyságukat egy nemzeti vezetés alatt. Oroszország, a kevésbé fejlett ország, a kommunizmus egy ma már gyorsan eltűnőben lévő formáját fogadta el, míg Olaszország és Németország, magasabb civilizációs színvonallal, a fasizmushoz fordultak megmentésért.

A szociáldemokrata elmélet nagyon felületes vizsgálata elegendő annak bemutatására, hogy ami
ami ebben a három országban történt, elkerülhetetlen volt, és mindenhol meg kell történnie, ahol ezt a politikát alkalmazzák.

A szociáldemokrata a demagógia racionalizálója, míg pártja változatlanul frakciószerű, magas helyeit olyan emberek töltik be, akiknek talán semmi másuk nincs, amit ajánlani tudnának, mint a könnyed beszéd ereje. Legfelsőbb tisztségei a demagóg és csakis ő számára állnak nyitva. Ahogyan elvei homályosak, ellenfeleinek elvei pedig határozottak, úgy vezetőiből is hiányzik a kommunista fanatizmusa vagy a fasiszta szigora. Szavazással szerezz hatalmat – ne a cselekvés hatalmát, hanem a hivatalba lépés hatalmát. Ígérd meg gazdagoknak és szegényeknek egyaránt, hogy a barátjuk leszel. Szüntesd meg a nyomornegyedeket, és vacsorázz a nyomornegyed-tulajdonossal. Emeld a béreket, de adj címet a rossz munkaadónak.
Államosítsd a bankokat, de engedelmeskedj a bankárnak. Győzd le a nemzetközi tőkét egy üdvözlő csókkal. Csökkenteni a fegyverkezést, miközben beavatkoznak minden más ország üzleti ügyeibe. Ezek a Munkáspárt jelöltjei számára a legmegfelelőbb szlogenek. Nem meglepő, hogy a komor valóság világában az opportunizmus, az idealizmus és a jellemgyengeség keveréke összeomlott, valahányszor felelősséget hárítottak rá.

A Munkáspárt történetének vizsgálata megmutatja, hogy ezek a tendenciák milyen pontosan teljesülnek a gyakorlatban; és figyelembe véve a kontinentális országokban az idézett hanyatlás előrehaladottabb szakaszát, semmi sem szembetűnőbb, mint összehasonlítani közelmúltbeli történelmüket a saját tapasztalatainkkal. A társadalmi és gazdasági nehézségek széles körben felismerték a nemzet szerkezetének megváltoztatásának szükségességét. A szociáldemokrácia látszólag könnyű útját kipróbálták; káosz és korrupció következett; és a vezetést, amelyet tévesen diktatúrának neveznek, kellett segítségül hívni.

Munkáspártunk tanulmányozása pontosan ugyanazokat a tendenciákat mutatja, mint a már említett szociáldemokrata pártok. Vajon a legoptimistább támogatója valóban azt állíthatja, hogy a párt egész meggyőződésében és politikájában két következetes vonás van? Még ha nem is rendelkeznénk korábbi hivatali időszakaik feljegyzéseivel bizonyítva ezt, vezetőik beszédei és a Daily Herald hasábjai minden lehetséges ellentmondást tartalmaznak. A Szocialista Liga és a leghiggadtabb szakszervezeti vezető is egységes a választási győzelem iránti vágyában, de lehetetlen egyetlen ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

egyetlen ponton egységesek a kormányzási terveikben, miután a győzelmet kivívták. Vegyen részt bármely olyan Munkáspárt-gyűlésen, ahol egynél több szónok van, és ha a szónokok a magasztos törekvéseken túl a gyakorlati politikára térnek át, a legszembetűnőbb különbségek azonnal megmutatkoznak.

Az első igazán nagy parlamenti Munkáspárt 1922-ben tért vissza. Még az 1906-os „kavalkádos parlamentben” sem érkezett ilyen különös különcség-gyűjtemény Westminsterbe. Nincs jobb leírás róluk, mint amit Scanlon adott A Munkáspárt hanyatlása és bukása című művében: —

„A politika azonban, akárcsak a nehézségek, furcsa ágytársakat teremt, de nyugodtan kijelenthetjük, hogy a nehézségek legrosszabb formái soha nem sikerült összehozniuk ilyen furcsa, sokféle típust, mint amilyenek az 1922-es parlamentben egymás mellett találták magukat a Munkáspárt ágyában. Mindenki, akinek sérelme volt, . . . csatlakozott a Munkáspárthoz abban a hitben, hogy az kizárólag az egyéni hibák orvoslására létezik; és amikor egy gazdag ember csatlakozott a párthoz, azonnal úgy érezte, hogy fel kell vennie a parlamentbe, hogy a sérelmével megfelelően foglalkozhassanak... emlékezzünk Egerton Wake úrra, a Munkáspárt országos szervezőjére, akinek a én feladata a jelöltek elhelyezése volt, aki azt mondta, hogy a párt legnagyobb baja az elégedetlen tábornokok túladagolása.”

Összességében néhány furcsa példány került be a Munkáspártba... mindegyiküknek volt egy fix elképzelése: némelyik a kiégett lovakra koncentrált, mások az elnyomott kisebbségekre, feltéve, hogy a kisebbségek nem voltak túl közel. Voltak tábornokok, akiket a háborúban figyelmen kívül hagytak, és az egész előléptetési rendszer megváltoztatását akarták. Mások (nem tábornokok) hajlandóak voltak időt és energiát fordítani arra, hogy a sabbatnapot megszenteljék; mások higgadtan nézhették a munkanélküliekre kiszabott kemény körülményeket, de szívesen tönkretették volna a pártot, ha az akár egyetlen munkásklubot is felvenne a listára. Voltak, akik úgy vélték, hogy a napi közbenjárásra Istennél tartott csoportos találkozók megoldják a szegénység problémáját, és voltak olyanok is, akiknek semmiről sem volt határozott véleményük.

1906-ban, amikor néhány Munkáspárti képviselő a világ elé tárta azokat a nagy kérdéseket, amelyeknek parlamenti életüket szentelni remélik, Bernard Shaw úr bocsánatot kért a világegyetemtől, amiért valaha is kapcsolatban állt velük. Nincsenek feljegyzések arról, hogy mit mondott 1922-ben.”

Kevesebb mint egy évvel később ez a tarka gyűlés az ország hivatalos kormányává vált.
Néhány hónapnyi hivatalba lépés után az ország azonnal feloszlatta. Öt év hivatalba lépés után Mr.
Baldwin felkészítette a nemzet tudatát bármilyen alternatívára, és 1929-ben egy Munkáspárt-kormány, amelyből csak kevesen maradtak le a többségtől, és szinte mindig tényleges fizikai többséggel rendelkezett a Képviselőház választókerületeiben, két és fél évig kényelmetlenül és megalázóan uralkodott, míg az 1931-es válság ideiglenesen meg nem szüntette a választási rendszerüket.

Oroszországban Kerenszkij óvatosságra intette az embereket egészen addig a pillanatig, amíg el nem menekültek a felháborodott és kiábrándult nemzet elől, amely a bolsevikokhoz fordult azért a vezetésért, amihez soha nem volt bátorsága. Olaszországban a szociáldemokraták elfoglalták a gyárakat, és mivel nem volt tervük a működtetésükre, szelíden hagyták, hogy a fasiszták kiűzzék és elpusztítsák őket, akik terveket adtak az olaszoknak beszédek helyett, és tetteket intrikák helyett. Németországban a szocialisták kezében volt minden hatalom 1919-ben, de rémülten a junkerekhez folyamodtak segítségért ; tizenkét éven át a weimari alkotmány mögött kapaszkodtak; és 1933-ban, alig bégetve tiltakozást, utat engedtek Hitlernek és a rohamosztagosok fegyelmezett vezetésének.

Nem meglepő, hogy egy angol volt szocialista képviselő azt írja, hogy a szociáldemokrácia léte attól függ, hogy soha ne kerüljön hatalomra. Ez a cikk azzal a figyelmeztetéssel kezdődött, hogy a

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A Munkáspártnak, ha az időközi választások számai bármit is jelentenek, újra meg kell szereznie a hivatalt a következő választáson. Az olvasó joggal kérdezheti, hogy a fenti tények fényében hogyan lehetséges, hogy több millió választó ismét a Munkáspártra szavazzon. A válasz abban a megtévesztő kifogásban rejlik, amelyet minden Munkáspárt-program felhoz: „Soha nem volt többségünk."

Bármennyire is meghökkentőnek tűnik, a választók nagy többsége őszintén hiszi, hogy ha 1929-ben további húsz szakszervezeti vezetőt vagy középosztálybeli értelmiséget választottak volna, a Munkáspárt kormánya sikeresen végrehajtotta volna a választási kampánya során tett számos utópikus ígéretét. Nem teszek úgy, mintha érteném, hogyan magyarázza a munkások számára a többség hiánya az olyan határozottan munkásosztály-ellenes törvények bevezetését és a Képviselőházban – gyakran egyes liberális és konzervatív szavazatokkal szemben – történő átkényszerítését, mint az Anomáliákról szóló törvény és a Szénbányákról szóló törvény. Hogy az osztálygyűlölet prédikálása és a tömegek kapitalizmus szétzúzására való gyűlése hogyan válhatott féktelen sznobizmussá és London City iránti lopakodó alárendeltséggé azért, mert 307 helyett 294 képviselő van, az egy soha megmagyarázatlan rejtély.

Bármi más baj is van a Munkáspárttal, messzire ment a kínos kérdések problémájának megoldásában. Felfedezte, hogy a legjobb megoldás az, ha hátat fordít nekik. A magyarázat helyét a leleplezés veszi át; a leleplezés dühöngéssel történik; és a múltban tett ígéretek be nem tartása a választók szemében több mint el van fedve a jövőre vonatkozó ígéretek különös nagylelkűségével.

A Munkáspárt kormányképtelenségének legfőbb bizonyítéka nem a kudarca, amely a múltban megvetendő volt, hanem a vezetőség pszichológiája és a soraiban dolgozók hiszékenysége. Nagy-Britanniában mindig is rendkívüli engedékenység tanúsított azok iránt, akikről köztudott, hogy magas pozíciókba küzdötték fel magukat, valószínűleg megmagyarázza azt a furcsa módot, ahogyan azok, akiknek a helyzete az igazság ismeretére irányult, megkérdőjelezetlenül hagyják a Munkáspárt vezetőinek a szokatlan igazságossági mércékre vonatkozó olajozott állításait.

MacDonald úr, mint a nemzeti kormány vezetője, ma pontosan ugyanazt a politikát követi, mint amikor a Munkáspárt kormányának tisztelt és szeretett vezetője volt. Az egyetlen különbség az, hogy ez a politika sikeresebb, mert rátermett emberek veszik körül, nem pedig hatástalanok. Mégis azt látjuk, hogy a Munkáspárt vezetői, akik büszkék voltak arra, hogy 1931 előtt követték őt, most ugyanazokért a módszerekért szidják és elítélik, amelyekkel korábban, amikor ő alkalmazta őket, másokat elítéltek, mert kifogásolták őket. Az őszinteség mércéje olyan alacsony, hogy a múltbeli és jelenlegi Munkáspárti képviselők, akik régen az ajtaja körül ólálkodtak abban a reményben, hogy lehetőséget kapnak arra, hogy kinyissák és „Jó reggelt" mondjanak, most MacDonaldot, Thomast és Snowdent hibáztatják a múlt összes bűnéért. Egy lélegzetvétellel azt állítják, hogy demokratikus párt ők; a következőben azt mondják, hogy egy parlamenti csoportban közel 300 erős férfi volt felelős azért, amit most gazember cselekedetnek minősítenek.

Ennek a becstelen propagandának egy általános példája található a Munkáspárt platformjairól rendszeresen elhangzó kijelentésben, miszerint ők az egyetlen párt, amely mérleget tesz közzé, és elítélik a régebbi pártokat a kitüntetések eladásában és a titkos bevételi források eltitkolásában elkövetett korrupció miatt. Sok tag kétségtelenül elhiszi ezeket a kijelentéseket, amikor azokat teszi. Másrészt sokaknak tisztában kell lenniük azzal, hogy a vezetők évek óta nagy magánelőfizetéseket kapnak, és azokat belátásuk szerint használják fel – olyan előfizetéseket, amelyeket soha egyetlen kiadott kimutatásban sem tüntettek fel. A Munkáspárt mindig is elítélte a címek üres pompáját, de a hivatalban lévő kitüntetési listák vizsgálata nem utal semmilyen változásra a listák összeállításának hagyományos módjában. A ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

A Munkáspárt vezetésének nagyobb része tudatosan képmutató ezekben a kérdésekben, az egyszerű tagok pedig annyira hihetetlenül hiszékenyek, hogy nehéz nem vitatkozni amellett, hogy megérdemlik a jelenlegi vezetést.

Mi lesz a demokrácia vége? A szociáldemokrácia másutt történt történetének tanulmányozásával kezdve, a brit Munkáspárt vizsgálata arra a következtetésre kell, hogy vezessen minket, hogy ahogyan a kontinentális mozgalmak minden jellemzőjét mutatja, úgy a fejlődésének is elkerülhetetlenül ugyanazon a vonalon kell fejlődnie. Könnyen lehet, hogy ez egyáltalán nem egy örvendező gondolat. Hacsak a nemzet nagyon rövid időn belül észhez nem tér, és nem kap egy élénk és gyakorlatias alternatívát, a pénzügyek sújtotta Konzervatív Párt negatív erényei elkerülhetetlenül Munkáspárti többséget jelentenek számunkra Westminsterben. A toryk legalább tizenkét hónapig hivatalban tartják a Munkáspárt kormányát. A választók nem vennék észre, milyen rossz volt a Munkáspárt, és elfelejtenék, milyen rossz volt a konzervativizmus abban az időben.

Ezért elsődleges fontosságú, hogy a fasizmus további késedelem nélkül felmutassa ezt az alternatívát. Nem szabad hagyni, hogy más országok tragikus történelme itt is kibontakozzon. A konstruktív tervezéshez és a tekintélyelvű vezetéshez fordultak utolsó eszközként, amikor a konstruktív reakció és a félénk szocializmus a katasztrófa szélére sodorta őket.

Egy Munkáspárt kormánya, amely a tömegek helyzetének javítására ígérkezett, hivatalba lépve azt fogja tapasztalni, hogy üres a kamra. Elmúltak azok az idők, amikor a feleslegből néhány milliót lehetett volna találni a munkások megvásárlására. A Munkáspárt kormányának a megsegítésük teljes kudarca és propagandájuk felháborodása miatt a munkások a zavargásokhoz és a kommunizmushoz fognak folyamodni kiútként. A befektető osztály, megriadva a hivatal megszerzéséért elhangzó vad beszédektől, katasztrofális következményekkel jár majd gazdasági helyzetünkre nézve. A szociáldemokrácia szembesülni fog történelmi problémájával: hogyan elégítse ki támogatóit anélkül, hogy megtámadná ellenfeleit. A szocialista hitvallásban nincs megoldás. Kevesebb mint három év múlva egy valódi válsággal fogunk szembenézni, amely az 1931-es válságot valóban jelentéktelen ügynek fogja feltüntetni.

El lehet hinni, hogy a demokrácia, ahogyan jelenleg ismerjük, túléli ezt a folyamatos sodródást a katasztrófa felé? A fasizmusnak arra kell törekednie, hogy meggyőzze a nemzetet a terveiről most, és ne akkor, amikor a katasztrófa a küszöbön áll.

A Munkáspárt nem tud kormányozni, és ha a vállalati államot addig halogatják, amíg a szociáldemokrácia learatja a káosz termését, a nemzet üdvössége akkor is abban rejlik, hogy az emberek elméje felkészült, és a feketeinges mozgalom megszilárdult.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Fasizmus és háború,

JFC Fuller vezérőrnagy

A fasizmus háborúról alkotott nézete józan észen alapul, mivel a fasiszta realista. Számára haszontalan szavakkal és átkokkal elhessegetni a háború problémáját, ahogy azt oly gyakran teszik azok, akiknek sikerült elkerülniük az utóbbit, mert az érzelmesség a realizmus ellentéte. Nyitottan vizsgálja a problémát, ahogy az orvos vizsgálja a beteget, de nem hajlandó hagyni, hogy a „dicsőség” az egyik oldalon vagy a „borzalom” a másikon elvonja a figyelmét.

Ha a probléma megoldható, akkor tudományosan fogjuk megoldani, azaz az igazság keresésével, a ... fenntartásával. pártatlan elmével és rendezett módon dolgozva. A hisztéria biztosan nem fogja megoldani.

Miután történelmi és pszichológiai szempontból tanulmányozta a háborút, a fasiszta arra a következtetésre jut, hogy bizonyos körülmények között a háborúk szükségesek, máskor pedig nem. Ezért úgy dönt, hogy a körülmények a fő tényezők, hogy ezek hozzák létre a háborúkat, és hogy következésképpen maga a háború nem betegség, hanem egy beteges békeállapot tetőpontja. Nem a mikroba a hibás, hanem a mikroba által okozott láz. E láz nélkül a beteg könnyen meghalhatna belső mérgezésben, de ha a hőmérséklete egy bizonyos pont fölé emelkedik, biztosan összeesik; mindenesetre valószínűleg fizikailag legyengült lesz, amikor a betegsége véget ér. Nem a lázat kell hibáztatni, hanem annak okát. A fasiszta ezért azt mondja: „Oki módon fogom kezelni ezt a problémát, és amíg az okát vagy okait meg nem szüntetem, kéznél fogom tartani a sebészeti eszközöket és gyógyszereket, a haditengerészetemet, a hadseregemet és a légiflottáimat, mert nem látok okot arra, hogy a hit általi gyógyulásba és más sarlatánságba helyezzem a bizalmamat. Következésképpen semmi közöm nem lesz a pacifista boszorkánysághoz, amely ráolvasásokban, varázslatokban és paktumokban bízik.” Éppen ezért nem hajlandó lefegyverkezéssel és hasonló álnokságokkal eltéríteni igazságkeresésének nyomát, mert a fegyverek önmagukban nem tudnak háborúkat teremteni, ahogyan a csipeszek és szikék sem tudnak betegségeket teremteni.

„Ezért” – mondja a fasiszta –, „vizsgáljuk meg a békét, mert a béke elégedetlenségében felfedezhetők a háború okai, és amíg ezeket ki nem küszöbölöm, nem szándékozom eldobni sebészeti eszközeimet. Sőt, minél hisztérikusabbak a béke szószólói, annál biztosabb vagyok abban, hogy a háború visszatér, ezért gondoskodni fogok arról, hogy eszközeim és gyógyszereim a lehető legjobban beszerezhetők legyenek.”

Ezután a fasiszta a mi korunkhoz fordul, mert ebből a korból fog kitörni a következő háború, és miután pártatlanul tanulmányozta azt, arra a következtetésre jut, hogy ma a háborúknak két fő oka van, nevezetesen: a túlnépesedés és a pénzügyi-gazdasági anarchia. Ezek azok, amelyek katonai okokat szülnek – a hódítás, a terrorizálás és a támadhatatlan határok létrehozásának szükségessége.

E két fő ok közül az elsőt így vizsgálja: Bármennyire is sajnálatos és bosszantó, tény, hogy az éhező ember inkább megszegi a törvényt élelmiszerlopással, mintsem éhen haljon. Minden civilizált és civilizálatlan országban egyetértés van abban, hogy az embernek joga van megvédeni az életét; akkor miért ölné meg magát éhen, amikor lopással is megőrizheti az életét? Következésképpen, amikor egy ország túlnépesedik, két lehetőség közül választhat: öngyilkosságot követhet el polgárháborúban, vagy megszállhat egy szomszédos területet, ami háborút jelent, hacsak az nem lakott.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

paktummámorban lévő pacifisták által. Ezek olyan tények, amelyeket nem lehet megcáfolni. Mivel Japán túlnépesedett, ostobaság, hogy a Népszövetség ellenezze a japán terjeszkedést. Sokkal bölcsebb lenne évente néhány ezer tonna fogamzásgátlót szállítani az országba.

Ugyanezzel a problémával nézünk szembe Indiában is: Fehér Könyv ide vagy oda, ha az indiaiak a jelenlegi ütemben szaporodnak tovább, hacsak a terjeszkedés nem válik lehetővé, Indiának még az évszázad vége előtt fel kell robbannia. 1921-ben a lakossága 320 millió, 1931-ben pedig 350 millió volt. Ezzel a növekedési ütemmel 2001-re körülbelül 700 millió lesz, és hacsak Marie Stopes nem kap nagyot, vagy minden kukoricaszár nem növeszt két kalászt, kataklizma vár ránk. Ez egy olyan tény, amelyet sem toll, sem tinta, sem jámbor szó nem tud elmosni; következésképpen a fasiszta tényekre épít – ő realista.

A két fő ok közül a másodikra térve a fasiszta azonnal szembesül azzal, amit „gazdasági nacionalizmusnak” kiáltanak ki, és amelyet oly sokan a sztrájk ördögének tartanak. Soha nem bűvölik meg szavak vagy nevek, amikor megvizsgálja, felfedezi, hogy valójában anarchikus kereskedést jelent, de amit a liberális demokrácia szerint eretnekség suttogni: Menj, ahogy akarsz, tedd, amit tudsz, csalj, vesztegetj, kapkodj, és az ördög kerül a leghátrányosabbá. A piacok és a külföldi hitelek nagy szerepet játszanak ebben a vértelen, pénztárcát csökkentő háborúban. Röviden, sorban megvizsgálom őket.

Mivel ma minden nemzet többet termel, mint amennyit a jelenlegi pénzügyi rendszer keretében megvásárolhat, a világtermelés meghaladja a világkeresletet. A piacok ezért viszályok forrásává és az elégedetlenség, valamint az áruk dömpingelésének területévé válnak. Mivel nyilvánvalóan lehetetlen, hogy minden ország többet adjon el, mint amennyit meg tud vásárolni, a magánérdekek bevonják a kormányaikat, és a kormányok kardjukat csörgetik, hogy megfélemlítsék egymást – csörgéseik a napi sajtó sértései. A kapzsiság irigységet szül, az irigység szenvedélyt és gyűlöletet, majd jön valamilyen esemény, amely felrobbantja a felgyülemlett érzelgősséget, és háború tör ki. Nagyjából ugyanez történik a nyersanyagokért folytatott küzdelemben is.

Még erősebb ok a nagy központi bankok közötti küzdelem a pénzügyi ellenőrzésért. Ha a javakért nem lehet árukkal fizetni, az adós kénytelen kölcsönt elfogadni, és azonnal pénzügyi szolgaságba kerül. Ahogy egy író mondja a nemzetközi finanszírozókról: „Jobban, mint bármely más erő, amelyet a modern világ káoszában szabadjára engedtek, háborúhoz vezettek.” Ha egyszer a kezükbe kerültek, csak kétféleképpen lehet kiszabadulni belőle: megtagadással vagy harccal. Mivel az első csődöt és becstelenséget jelent, a másodikhoz szoktak folyamodni.

Így történik, hogy a tömegdemokráciákban rejlő kapzsiság és érzelgősség miatt a fegyvereket nem sebészeti eszközöknek, hanem a nemzeti és nemzetközi elégedetlenségek kényszerzubbonyainak tekintik. Ezek által korlátozzák a belső forradalmakat és terrorizálják az ellenséges szomszédokat, nem az igazságosság fenntartása, hanem a kapzsiság fenntartása érdekében. Ismétlem, csak egy lépés a vámfaltól egy megerősített határig, és ha egy meglévő határ gyenge, minden ösztönzés megvan arra, hogy egy erősebbet keressenek. Régebben erős védelmi határokat kerestek a nemzeti lét biztosítása érdekében, most pedig a nemzetközi uzsora biztosítására.

1933. július 11-én Chamberlain úr a következőket mondta a Képviselőházban: „Mi magunk továbbra is ugyanazt a véleményt valljuk, mint eddig, nevezetesen, hogy a világot ma sújtó fő bajok nemzetközi eredetűek, és csak nemzetközi fellépéssel és megállapodással oldhatók meg.” Ami az eredetüket illeti, igaza van, de mivel Sátánnak különös ellenszenve van Sátán kiűzésével szemben, a fasiszta több mint kétséges a gyógymódját illetően. Ezért nem hisz a leszerelési szerződésekben, a békeszerződésekben és a nemzetközi rendőri erőkben, amelyeket a Népszövetség tagjai vagy támogatói belülről kifelé, majd kívülről befelé beszélnek.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A Népszövetség nem a békét képviseli, hanem a status quót: egy mítoszt, egy tehetetlenséget képvisel, és nem a valóság megváltoztatását. A világ mozog, és nekünk is vele kell haladnunk; nincs megállás rothadás nélkül, és a rothadás háborút szül, mert rothasztja a civilizációt. Vizsgáljuk meg például Ausztria problémáját, amely jelenleg az európai rothadás központja: 1918-19-ben egy nagy birodalom egy hatalmas tőkével rendelkező kis állammá redukálódott; vagyis egy milliomos helyzetéből egy szegény lett, akinek még mindig fizetnie kell a házáért – Bécs –, egy milliomos bérleti díjáért. 1931-ben Németország vámuniót javasolt, és Franciaország, érezve, hogy megtorpedózzák, azonnal elhatározta, hogy megtorpedózza ezt az Uniót a pusztítás soha ki nem tévedhetetlen fegyverével, a Népszövetség Tanácsával. Lényegében gazdasági kérdésként a Nemzetközi Bíróság Állandó Bíróságához utalták döntésre, és politikai kínpadra helyezték, a csörlőket többek között Salvador, Kuba, Kolumbia és Kína működtette – akkoriban nyílt anarchia állapotában. Ha Kuba vagy Salvador másképp szavazott volna, az Unió már megvalósult ténnyé vált volna; mivel egyik sem így tett, elutasították.

Ez épelméjű vagy őrültség? Ez a módja a világ integrálásának és az örök béke megteremtésének? Ésszerűbb és őszintébb lett volna, ha a Népszövetség kijelenti: „Ausztria lehetetlen ország, Európa szegénye, és ha nem engedjük meg neki ezt az Uniót, akkor meg kell tartanunk, és évente több millió fontnyi segélyt kell fizetnünk neki.” Még akkor is milyen jogon feltételezhették volna a Népszövetség, hogy az osztrákok – egy büszke nép – szegényházban akarnak élni; hiszen csak az önrendelkezést akarták, és még mindig akarják, de nem tudják elérni, mert nem egy saját választásuk szerinti kormány alatt, hanem egy korrupt zsarnokság alatt kénytelenek élni.

Valójában Ausztriát megakadályozza abban, hogy betöltse jogos sorsát, mivel titkos nemzetközi rendőri erőt kényszerítenek rá – a pénz internacionáléját, amelynek nincs szüksége külföldi zsoldosok vásárlására; mert mindig felbérelhet hazai nevelésűeket. Ezt a fajta erőt, az államtalanított gyilkost, amelynek egyetlen ösztönzője a pénz, próbálja a Népszövetség Uniója, az Új Nemzetközösségi Mozgalom és a hanyatló kapitalizmus a világra kényszeríteni. Ha ezt megtehetnék, előbb-utóbb egy katasztrofális forradalom lenne az eredmény, amely világméretű bolsevizmusban végződne. Akkor ez a végső céljuk?

Mégis, e nyilvánvaló politikai gazemberség ellenére a fasiszta leginkább azt az alattomos erkölcsi támadást kifogásolja, amelyet jámbor közhelyek és hisztérikus képmutatás füstfelhője alatt indítanak az emberiség minden férfias és szellemi mivolta ellen. A becsületet, az erényt és a puszta életnél nemesebb dolgokba vetett hitet nemzetközi jogi ellenőrzésnek kell alávetni. De vajon a béke vagy a béke minden áron történő fenntartása az élet célja? Nincs semmi sem drágább ezen a világon az életnél? Az emberek kizárólag állatok? James Martineau-val együtt a fasiszta úgy véli, hogy:

> „Az emberi élet tisztelete erkölcstelen bálványimádássá fajul, amikor szentebbnek tartják, mint az igazságszolgáltatást és a jogot, és amikor a vér látványa szörnyűbbé válik, mint a pusztító zsarnokságok és diadalmas képmutatások látványa... semmi sem lehet gyengébb vagy öngyilkosabb annál, mint ha egy nemzet polgárai bejelentik, hogy a maguk részéről az életet többre kívánják tartani, mint az igazságszolgáltatást. És ha eljön a nap, amikor a nemzetek megelégszenek azzal, hogy minden vitát, bármilyen eredetű is legyen, bíróság elé állítsanak, az talán nem is arról szól, hogy a világ jobb lett, hanem arról, hogy az emberek hitványabbak és alantasabbak lettek, mert már nincs semmi, amit az életnél drágábbnak tartanának.”

Az élet a természet késztetése; de az igazlelkű élet – azaz a legmélyebb meggyőződésünkkel összhangban – kétségtelenül minden erkölcs és vallás alapja. Vajon az az ember, aki hiszi, hogy Isten akaratát tükrözi, alávetheti-e hitét ítélkezésre a rendőrségi bíróságnak? Az „Élj veszélyesen” ezért nemesebb és igazságosabb életmottónak tűnik, mint

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A „biztonság mindenekelőtt”, amely az emberi szívre alkalmazva nem érhet el más célt, mint egy spiritualizmustól megfosztott eunuchok fajának nemzését.

Így történik, hogy a fasizmus filozófiájában az életet eszköznek tekintik a cél eléréséhez, és nem magának a célnak. Az egyén halandó, de az állam, nemcsak az egyének tömege, hanem az is, ami nemes, ihletett és inspiráló a történelmükben, két szóval – a nemzeti spiritualitás, halhatatlan és végtelenül nagyobb. Ezért kell minden egyénnek élnie, nemcsak azért, hogy fenntartsa, hanem hogy életével, gondolataival és tetteivel fenntartsa. Ez egy küzdelem azért, amit meg kell tenni, és nem pusztán az elért eredmények számbavétele. Ha ebben a szellemben még van valami a vaddisznó tevékenységéből, áldott legyen az ég, még nincs semmi az udvari disznó tehetetlenségéből.

E dinamizmus, e lényegi férfiasság miatt a fasizmus a békét képviseli, mindazonáltal nem fél a háborútól, mert csak a tehetetlen élettől fél. Ezért a békéről és a háborúról a fasiszta hitvallása így szól:

A háború jogos célja a tökéletesebb béke; mert a háború sebészeti eszköz.

A béke jogos tárgya egy tökéletesebb ember; mert a béke egy teremtő eszköz.

És az ember jogos célja egy tökéletesebb világ; mert az ember isteni eszköz.

Hogyan alakítja át ezt a hitvallást tetté, hiszen cselekvés nélkül nincs újjászületés? Ez probléma, amit most megvizsgálok.

A viszályok története két nagy csoportra osztható – belső forradalmak és külső háborúk; az első a másodikat, a második pedig az elsőt termékenyítette meg. Most pedig sorban megvizsgálom őket.

A fasiszta ezt mondja: A nemzetközi elégedetlenség nem más, mint számtalan nemzeti elégedetlenség összege. Ha a világot egy házhoz hasonlítjuk, akkor mivel a téglái és a habarcsa korhadtak, az alapjai állandóan süllyednek, a falai pedig beomlanak. Ezért a kreatív világbéke megteremtésének első problémája az, hogy minden nemzet rendbe tegye a saját házát; mert amíg a nemzetek belső rothadásban vannak, azonnal válság fenyeget, politikusaik megpróbálják fenntartani hatalmukat azzal, hogy az elégedetlenséget kifelé, azaz otthonról a külügyek felé fordítják. Ez a háborúhoz vezető legrégebbi és legbiztosabb út.

Kiváló példa erre a háború utáni Franciaország. Kormányzati rendszere teljesen korrupt, akkor mit tesznek politikusai? Hogy elterelje a közvélemény figyelmét, hangosan hirdetik, hogy Franciaország veszélyben van, és a „biztonság” szóval hipnotizálják a népet. Ha lehetséges lenne Franciaországot mindenféle támadástól megvédeni, vajon a francia politikusok hálásak lennének? Nem, rémültek lennének, mert rájönnének, hogy mivel az embereknek akkor nem lenne mitől félniük egy külföldi háborútól, a figyelmüket a belső reform és a forradalom felé fordítanák. A „biztonság” valójában nem egy Németország felé tartott pajzs, hanem a golyóálló páncél, amely alatt a Staviskyk kúsznak.

Bár szinte minden országban az elégedetlenség oka gazdasági eredetű, a kifejeződése, ahogy annak lennie kell, erkölcsi. A szegénység nemcsak nélkülözést, hanem igazságtalanság érzését is teremti. Az, hogy a potenciális bőség korában még mindig legyen tényleges és túlzott szegénység, bűnösnek tűnik, és amikor egy kormányt gengszterek csoportjának tekintenek, a szenvedő és gondolkodó ember elhiszi, hogy joga van megdönteni azt. Ez minden társadalmi forradalom alapvető oka. Ha egy elavult elosztási rendszer miatt megtagadják a termelésben való igazságos részesedést, az nem más, mint rablás. Ha egy betörő behatol a házadba, és fenyegeti az életedet, jogod van megvédeni azt.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

akár a saját kárára is. A kétségbeesett ember hasonló szemszögből tekint a politikai merényletekre, és amikor rájön, hogy a pénzember az, aki a politikust leső lóként használja közte és a vagyon azon részének megítélése között, akkor számíthatunk a bankárok történetének első visszaesésére.

A fasiszta azt mondja: Miért oldják meg a pénzügyi anarchia problémáját társadalmi anarchiával? Miért nem oldják meg ehelyett gazdasági átszervezéssel? A szegénységet és következésképpen a forradalmat a vagyon rossz elosztása, a rothadt pénzügyi rendszer, a bércsökkentések, az emelkedő árak és az életszínvonal általános csökkenése hozza létre; miért nem szervezik meg akkor a nemzeti ipart úgy, hogy az önellenőrzést, a kifejeződést és az életszínvonal reformját végezhesse? Ez nem szocializmus, amelyben az állam ellenőrzi a munkaerőt, mert az itt javasolt ipar ellenőrzése azoké, akik megteremtik és fenntartják a munkaerőt. Valójában ez a kooperatív demokrácia legtisztább formája, amelyet a politikai demokráciák soha nem próbáltak megvalósítani. Ezt az ellenőrzést a fasiszta a vállalati állam révén kívánja létrehozni. Az iparágakat önkormányzó csoportokra osztják, amelyek mindegyike egy ipari vállalatot választ, amely munkaadókból, munkavállalókból és fogyasztókból áll. Egy ilyen szervezetben az osztályharcnak, a sztrájknak és a kizárásoknak nincs helye. Ahelyett, hogy a magasabb bérekért küzdenének, a cél az életszínvonal emelése lesz, ahogyan a tudomány és az ipar növeli a termelési erőt. Mit jelent ez? Ezt a kizsákmányolást felváltja a szervezettség, és egy új társadalmi testület jön létre.

Miután a jólét megteremtődött, a következő lépés az, hogy új életet leheljünk a gazdasági porba. Ahogy az ember részben fizikai, részben erkölcsi és részben intellektuális, úgy az emberek társadalma is részben gazdasági, részben kulturális és részben politikai. Ebből következik tehát, hogy – ahogyan magában az emberben is – a gazdasági tényezőket szervekbe és végtagokba kell csoportosítani; ugyanígy a kulturális tényezőket is szinte teljes egészében az egyénekre kell bízni, és a politikai tényezőknek kell az egész felett hatalmat gyakorolniuk. Ezzel azt akarom mondani, hogy a politika fő tevékenységei az egyének és a csoportok közötti kapcsolatok szabályozásából, valamint azoknak a szerveknek és végtagoknak, a nemzeti szolgáltatásoknak az irányításából állnak, amelyeket egyedül ők tudnak ellenőrizni.

Ebből a következőkre következtethetünk: Az egyének magánélete a lehető legszabadabb lesz; a munkáscsoportok jóléte a funkciók szerinti szervezéstől függ, és az egész kormányzását magas intelligenciával, tudással és tapasztalattal rendelkező emberek fogják végezni. Más szóval: a kulturális élet egyéni, a gazdasági kollektív, a politikai pedig direktív és tekintélyelvű. Amikor ez a három tevékenységi csoport – az önkifejezés, a csoportkifejezés és a nemzeti kifejezés – együttműködik, akkor a kulturális, gazdasági és politikai élet legmagasabb szintű gazdaságossága fog létrejönni. Ez a gazdaság az igazi szabadság, és az elégedetlenségtől való mentesség a nemzeti béke alapja.

Most a háborús probléma második felére fogok rátérni, azaz a nemzeti forradalmaktól a ...-ig.
külföldi háborúk, és itt ismét azt tapasztaljuk, hogy az igazi békét gazdasági alapokon kell megteremteni.

Mi ennek az alapja ma? Az arany anarchiája, a meglévő nemzetközi és nemzeti monetáris rendszerek sarokköve. Ahhoz, hogy aranyat szerezzenek vagy aranyvalutákat hozzanak létre, a nemzeteknek aktív „kedvező” kereskedelmi mérleggel kell rendelkezniük. Azok, akiknek ez sikerül, vagy aranyat vonhatnak ki a „kedvezőtlen” mérleggel rendelkező nemzetektől, vagy arra kényszeríthetik őket, hogy kölcsön formájában kölcsönvegyenek fel a különbözetet. Ahogy egy író fogalmazott ebben a kérdésben: „Ahelyett, hogy árukkal és szolgáltatásokkal kereskednének kölcsönös előnyükre, a nemzetek kénytelenek foggal-körömmel harcolni a „kedvező” mérlegekért – azaz az aranyért –, azzal a büntetéssel, hogy megalázó és nyomorúságos helyzetbe kerülnek, amikor sikeres versenytársaik zálogává válnak.” Ez a háborúhoz vezető egyenes út, mert, ahogy már rámutattam, az elutasításon kívül csak a háború szüntetheti meg ezt a szolgaságot. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Nyilvánvaló, hogy a probléma megoldása abban rejlik, hogy felhagyunk az arany vagyonmérővel, és a pénznemet a valós vagyonra alapozzuk, nem egyetlen, sarokba szorítható árucikkre, hanem minden piaci értékkel rendelkező árucikkre. Ekkor az exportot importtal kell majd fedezni, különben ajándékokká válnak a befogadó nemzet számára. Ahogy a fenti író mondja: az állam által támogatott export ekkor céltalanná válik. A vámok, amennyiben kizárják az importot, ebben a mértékben kizárják az exportot is. A cserék megváltoztathatatlanul rögzítettek lesznek, kiküszöbölve a spekulánst, és megszűnik a pénzkölcsönzőtől való félelem.

Nem bocsátkozhatom itt a meglévő pénzügyi anarchia felszámolásának részleteibe; de nyilvánvaló, hogy a demokratikus kormányokban, amelyek hatalmuk az aranystandard pénzügyek érdekeire és előítéleteire támaszkodik, a megoldás nem lehet más, mint katasztrófa. Nézzük csak meg az országban létező gépezetet, amelyet egy ilyen bonyolult reform végrehajtására hívnának fel.
A miniszterelnöknek a kabinet elé kell utalnia a problémát, a kabinetnek pedig a parlamenti párt elé, és amennyiben egy Munkáspárt kormánya kerül hatalomra, akkor a parlamenti pártnak kell a Szakszervezeti Kongresszus és a Munkáspárt Konferenciája elé utalnia, miközben mindezen gyűlések mögött érdekcsoportok mozgatják a szálakat.

Egy fasiszta kormány alatt, miután a szakértők megvizsgálták a kérdést, a miniszterelnök igent vagy nemet mond. Ha igen, akkor az intézkedés törvénnyé válik. És ha más nemzetek is érdeklődnek – ami aligha nem lehetséges, ha fasiszta irányítás alatt állnak –, a döntéshozatali mechanizmus változatlan marad, és gyors megállapodás válik lehetővé.

Egyetértve – a vita kedvéért – abban, hogy a háborúnak ez az alapvető oka megszűnt, marad az, amit biológiai oknak nevezhetünk, nevezetesen a túlnépesedés, amelyet semmilyen gazdasági kiigazítás nem tud közvetlenül befolyásolni; mivel kívül esik a kormányzat ellenőrzésén.

Azokban az országokban, ahol magas az életszínvonal, ez a probléma automatikusan megoldódik a születési arány csökkenésével. De azokban az országokban, ahol alacsony az életszínvonal, azaz ahol az ipari civilizáció nem teljesen fejlett, hosszú évekig a születési arány növekedése várható. A világstatisztikákra tekintve azt látjuk, hogy míg Nyugat-Európában a népességnövekedés csökken, Kelet-Európában nem, míg Oroszországban és Ázsia hatalmas területein több százmillió ember számára van hely. Ha Ázsia az Oroszországban most kialakuló vonalon iparosodik, aligha lehet kétséges, hogy ezek a százmilliók megszületnek, és eljön az idő, amikor a túlnépesedés nyugat felé irányuló terjeszkedést fog kikényszeríteni. Mit jelent ez? Nem kevesebbet, mint egy interkontinentális háborút Ázsia és Európa között. Ennek a háborúnak a felkészüléséhez az európai nemzeteknek be kell szüntetniük belső viszályaikat és egyesülniük kell, és soha nem fognak egyesülni, amíg a gazdasági és pénzügyi elégedetlenségek elválasztják őket. Ha a kelet-európai nemzetek nem találnak helyet növekvő népességüknek a határaikon belül, akkor két rossz közül a kisebbik a terjeszkedésük, hogy kelet felé, és ne nyugat felé irányuljon. Egy ilyen terjeszkedés nemcsak a legkisebb népességi ellenállás vonalán fog haladni, hanem a nyugati civilizációt valaha is fenyegető legnagyobb háborús fenyegetés felé, és nem attól eltávolodva.

Ebből a rövid kitekintésből a jövőbeli lehetőségekbe láthatjuk, és úgy gondolom, meggyőzően, hogy a háborús problémát nem lehet békeszerződésekkel és szöveges egyezményekkel megoldani. Ez egy valós és aktív probléma, amelynek egy részét szervezettel lehet megoldani, más részétől pedig csak egy egyesült és katonailag erős Európa védekezhet.

Mivel nyilvánvalóan lehetetlen, hogy a fasizmus egymaga irányítsa Európa sorsát, még akkor sem, ha hatalomra jut ebben az országban, a legfontosabb katonai probléma, amellyel szembesülünk, Birodalmunk biztonsága és védelme. Itt vagyunk a saját hazánkban, bizonyos jóléti keretek között...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A meghatározott korlátokat tetszés szerint építhetjük. Ez vezetést és cselekvést jelent.

Mivel egy civilizált országban minden katonai hatalom anyagi alapja a gazdasági gazdagság, a birodalmi biztonság első problémája a Birodalom fejlődése. Elmondható azonban, hogy mivel a Domíniumok ma autonóm, önkormányzó nemzetek, lehetetlen, hogy bármely helyi kormány, legyen az fasiszta vagy más, elvégezze ezt a feladatot. Ha kényszert terveznek, akkor a fasiszta teljes mértékben egyetért. De számára a kényszer teljesen felesleges, mert realista lévén úgy véli, hogy mivel a fejlődés az együttműködéstől függ, az együttműködésnek viszont az önérdeken kell alapulnia.

Egyáltalán nem érdemes vér szerinti testvériségről és hagyományos kötelékekről beszélni, mert ezek elfogadott tények, és senki sem kételkedik kötőerejükben; ráadásul kívül esnek az anyagi szférán, így nem tartoznak a gazdasági kérdésbe. Ami igazán hasznos, az az, hogy azt sugalljuk, hogy egy önálló Birodalom nemcsak virágzóbb, hanem biztonságosabb Birodalmat is jelent, mert a nemzetek közösségében olyan erős békeeszközt alkot, hogy gyakorlatilag megtiltja a háborút. Egy önálló Birodalom számára a háborúk – a túlnépesedésből eredő háborúkon kívül –, amelyek kívül esnek a politikai ellenőrzésen, károsak. Következésképpen a Birodalom javára válik a világbéke fenntartása. Ezért javára válik, hogy minden része gazdaságilag együttműködjön. Ez a külföldi befektetések elvesztését jelentheti; de rövid időn belül ezt a veszteséget teljes mértékben kompenzálja az egyre növekvő jólét.

Ennek a jólétnek a megőrzése közvetlenül a védelem problémájához vezet minket. Hol rejlik a védelemhez szükséges erő? Először is a brit haditengerészetben, mivel a domíniumok az elkövetkező években nem lesznek abban a helyzetben, hogy erős hadiflottákat építsenek ki és tartsanak fenn. Másodszor, a légierőben és a hadseregben.

Ami a harmadik védelmi eszközt illeti, mivel modern, azaz gépesített hadseregekre van szükségünk, ugyanaz a költségprobléma fog felmerülni a Domíniumoknál, mint amellyel a modern flották építése során szembesülnek. De a második, a légierő tekintetében egészen más történet bontakozik ki, mivel a hatalmas földterületeket lefedő Domínium a polgári repülőgépek természetes táptalajai, a polgári repülőgépek pedig a katonai légierő alapjai.

A probléma tehát a következőképpen oldódik meg: Nagy-Britanniának mindenekelőtt a hazai légvédelméért kell felelősnek lennie, majd birodalmilag felelősnek az összes tengeri kommunikációért és egy kis, de erős gépesített hadsereg fenntartásáért, amely háborúban egy birodalmi tűzoltóság vonalán fog működni. A domíniumoknak viszont felelősnek kell lenniük saját légvédelmükért, és következésképpen erős és hatékony légierőket kell létrehozniuk.

Ilyen erők birtokában a probléma az együttműködés problémájává alakul, és a megoldásban két fő tényező van, nevezetesen: egy védett leszállóhelyek hálózatának létrehozása, amely hasonló célú, mint a meglévő védett szénraktár-hálózatunk, valamint egy Birodalmi Légi Tanács létrehozása, amely tanácsokkal láthatja el a Birodalom nemzeteit a légvédelem és a légierő fejlesztése terén.

Bár ha Birodalmunk fennmaradni akar, ez a legfontosabb problémánk, a legsürgetőbb teendőnk a harci erőink átszervezése és újrafegyverzése. A háború befejezése óta egy sor merev kormány tehetetlenségre kényszerítette őket. Kéthatalmi haditengerészeti zászlóshajónkat elhagyták, és ma veszélyesen hiányzik a cirkálókból, rombolókból és tengeralattjárókból. Ami ezt az utóbbi fegyvert illeti, most Franciaország kényére-kedvére vagyunk utalva. Hadseregünk mérete és hatékonysága csökkent, és bár a lóerő hiánya részben motorizálásra kényszerített minket, az archaikus agyak túlkínálata ilyen haszontalan tömeget tartott fenn benne...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

gyalogságról, hogy az nem több, mint egy elképesztően drága rendőri erő. Mindeközben a Királyi Légierő a világ légierői között az első helyről a hatodik helyre süllyedt.

A fasiszta ezt nem fogadja el. Nem törődik a hatalmi mércékkel és az érzelmi korlátokkal. Realista, és azt mondja: „Ha történetesen egy aranyláz kori bányásztelepen élek, ahogy most és kénytelen vagyok élni, akkor fegyvert fogok hordani a csípőmön."

Nézetei a következők:

Több tucatnyi mérföldnyi tengeri útvonalat kell megvédenünk, és ahhoz, hogy megvédjük őket – nem minden, de a legvalószínűbb támadásoktól –, minden tekintetben megfelelő haditengerészetre van szükségünk.

Van egy tizenkilencedik századi hadseregünk; ehelyett egy huszadik századié kellene. Nem egy olyan hadseregé, amelyet tonnányi emberhús nyomna, hanem egy olyané, amelyet mechanikai ütőerő alapján mérnének: kevés ember és több gép, mert ez egy gépek kora, és nem az izmok kora.

Olyan légierőt akarunk és fogunk is, amelyik olyan erős, hogy bárki meg tud védeni minket.
A hatékony lőtávon belül lévő ellenség sokszor meggondolja magát, mielőtt megtámad minket.

Végül, egy stratégiai Védelmi Minisztériumot szeretnénk, amely úgy tudja megtervezni és megvalósítani a három fegyvernem működését, mintha egyetlen egyesített fegyvernem lenne. Vagyis békében védelmi autokráciát akarunk, mert tudjuk, hogy háborúban csak az autokrácia képes vagy fogja egyetlen célra irányítani a stratégiát.

Ha más nemzetek kijelentik, hogy ez a háború elleni biztosításunk és a háborúban a győzelmünk biztosítéka militarista, akkor tegyék meg. Bár nem vágyunk fegyverkezési versenyre, nem szándékozunk legközelebb olyan helyzetbe kerülni, hogy kénytelenek legyünk elmenekülni ellenségünk fegyverei elől. Jobban szeretjük nyíltan és őszintén szembenézni a tényekkel, ahelyett, hogy vakon pislognánk rájuk.

Azt hiszem, most már áttekintettem a háborúval és annak előkészítésével kapcsolatos fontosabb problémákat, és világossá tettem, hogy a fasiszta és a legtöbb más ember szemlélete közötti különbség az, hogy míg ők a háborút bármilyen körülmények között elkerülhetetlennek vagy megelőzhetőnek tartják, békefeltételek szerint ő szükségesnek vagy szükségtelennek tartja a háborút. Valójában ez a különbség megegyezik azzal, ami az alkimistát a tudóstól elválasztja.

A háború valóság, és úgy is kell kezelni. Érthető, hogy az utolsó háború után az emberek az idealizmus felé fordultak, már csak a légkör megváltoztatása érdekében is. Az is érthető, hogy minden kormány, amely a közvéleményre támaszkodik, természeténél fogva kénytelen olajat önteni a zavaros vizekre. Ezek olyan tények, amelyeket nem lehet megcáfolni; de ez nem jelenti azt, hogy olyan tények, amelyeket nem lehet megváltoztatni. Bár a fasiszta nem akar háborút, mert a háború a béke elégedetlenségének, és ezért a kormányzati kudarc mértéke, nem rohan a másik végletbe, és nem bízik a politikai hókuszpókuszban és a szemfényvesztésben.

Továbbá nem hiszi, hogy ez egy háborús kor lenne, és úgy véli, hogy ezt a hitét az a tény is bizonyítja, hogy a kormányok soha nem szűnnek meg a háborúról beszélni. Hogyan lehetséges ez? Mert a nemzeti életben a problémáknak csak két nagy kategóriája van: az egyik belső, a másik külső – belügyek és külügyek. Ha nem akarod, hogy az emberek az előbbit vizsgálják, akkor a másodikra irányítsd a figyelmüket. Ez a trükk, amely minden bűvészre jellemző, a demokratikus politika fő mozgatórugója.

Úgy véli, hogy a háború problémája tudományos, nem pedig érzelmi: fedezzük fel az okait, izoláljuk a vírust, és fejtegetés és trágárság helyett antitoxint fejtsünk ki. Ahogy jelenleg is van, és...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Úgy tűnik, hogy egy ideig semmi sem fogja kiküszöbölni a túlnépesedésből eredő háborúkat az egyetemesen magas életszínvonalon kívül, a fasiszta úgy véli, hogy fegyveres erőkre lesz szükség, és hogy következésképpen a hatékonyak hasznosabbnak és gazdaságosabbnak bizonyulnak majd, mint az elavultak. Bár az embert befolyásolják a hagyományok, és a férfias hagyományok a legnagyobb értéket képviselik a háborúban, a fegyverek nyilvánvalóan nem lehetnek azok. Ezért a fasiszta nem keveri az érzelmeket az ágyúgolyókkal.

Bár az egyesült Európa nagyszerű eszmény, és a fasiszta üdvözli és lehetségesnek tartja a fasiszta irányítás alatt, mivel akkor minden kormányzat egy szervezett rendszeren keresztül tárgyalna egymással, a mai legfőbb tény az, hogy a világ egyetlen igazi nemzetszövetsége a Brit Birodalom. Itt van tehát a valódi kiindulópontunk az alkotó béke felé vezető úton. Egy kiindulópont, amely körülbelül a földkerekség negyedét fedi le, és lakosságának negyedét öleli fel. A béke a kezünkben van, ha csak reálisan megragadnánk. Vajon mi, mint nemzet, évszázadoknyi fáradozás után most kiesünk a menetvonalból, és a lemaradók csőcseléké válunk? A fasiszta azt válaszolja: „Nem”; ezért a jelszava: „Előre”.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Előre a fasizmusban,

Oswald Mosley

F Az ASCIST propaganda nemzeti életünk szerves részévé vált. Két évnyi munka és áldozathozatal jutalmaként az emberek hazafias, forradalmi és eredendően brit hatalomként ismerték el ezt a mozgalmat.

A brit munkás végre képessé vált arra, hogy a hazája iránti természetes szeretetét azonosítsa a ... jogos és szükséges vágya, hogy alapvetően javítsa körülményeit.

Az imperialista, aki korábban nem gondolt a saját millióit elnyomó nyomorra és nélkülözésre, megértette, hogy a munkanélküliségre és a szegénységre a modern tudományos korban nincs mentség vagy mentség.

Mozgalmunk harmadik évében példátlan győzelmeket aratott a propaganda; de legnagyobb eredménye a tudományos és teljes mértékben megbízható szervezet létrehozása volt, amely nélkül egyetlen propaganda sem hozhat tartós értékű eredményeket.

A Mozgalom szerves szerkezete ma már közel 500 kerületi alakulatból áll, amelyek parlamenti területek szerint szerveződnek, és mindegyiket összekapcsolja és egyesíti a feketeingesek tevékenységén alapuló szervezet. Ennek a teljesen megbízható gépezetnek a felépítése valóban annál figyelemreméltóbb, mert nem nyelte el annyira a Mozgalom energiáját, hogy az aláássa a propagandát. Épp ellenkezőleg, óriási mértékben hozzájárult a modern brit történelem két legnagyobb propagandaműveletének sikeréhez. A mára híressé vált „Mind Britain's Business” kampány felkorbácsolta a nép ellenállását egy értelmetlen háborúval szemben, olyan mértékben, amelyet napról napra egyre jobban értékelünk, mivel a politikusok visszahúzódnak attól a fantasztikus és fellengzős hozzáállástól, amelyet akkor tanúsítottak, amikor propagandaerejükről nem tudva először fontolóra vették a katonai és tengeri erő alkalmazását egy olyan vitában, amely nem...
aggaszt minket.

A második nagy hadműveletre a „Legközelebb fasizmus” mottóként fognak emlékezni.
A legutóbbi választási kampány során Mozgalmunk annyi gyűlést tartott, amennyit bármelyik régi párt meg tudott szervezni. A mi gyűléseink általában zsúfolásig megteltek, az övék gyakran szinte teljesen üres volt. Üléseink szinte kivétel nélkül békések és rendezettek voltak; az övékét nagyon gyakran jellemezték huliganizmus és erőszak jelenetei, amelyek egyetlen fasiszta gyűlésen sem lennének megengedettek. Végül is mi fenntartottuk a szólásszabadságot; ők megpróbálták tagadni, és maguk veszítették el.

Gyűléseinken nagyszámú újonc iratkozott be a választási küzdelem kellős közepén.
Azt hittük, hogy érdeklődéssel fognak meghallgatni minket; hogy nem fognak elhallgattatni minket az általunk ismert keleti alvilági emberek; hanem hogy emberek tömegei csatlakoznak sorainkhoz pontosan akkor, amikor megtagadtuk a jelöltek állítását, ez a legmagasabb elismerés, amelyet a választási versenytől való tartózkodás bölcsessége előtt adhatunk mindaddig, amíg a szükséges magasan technikai gépezettel nem támadhatjuk meg az ellenséget a megtépázott és megosztott front teljes hosszában.

Így, ahogy az 1935-ös év véget ér, elmélkedhetünk a propaganda és a szervezés terén elért egyenlő sikerekről. Ha soha nem lehetünk boldogok, amíg a feladatunk be nem fejeződik, mindannyian büszkék lehetünk minden egyes órányi munkánkra, minden apró áldozatra, amelyet az ügyért hoztunk, ami a ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Mentsétek meg népünket azáltal, hogy egyesítitek mindazt, ami nemes a nacionalizmusban, mindazzal, ami hasznos a szocializmusban.

Visszatekintve el kell ismerni, hogy ellenállásunk a zsidó támadással szemben ugyanolyan diadalmas volt, mint amilyen szükségesnek bizonyult. Mivel a zsidók nem tűrték volna, hogy egy brit mozgalom csak Nagy-Britanniáért dolgozzon, gondolkodjon és érezzen, mivel katasztrofális viszályba taszítottak volna minket egy nagy néppel, amelynek vezetője megmentette Európát a kommunizmustól, egyre hanyatló védekező állásba kényszerültek, mivel antiszemita hangulatot keltettek Nagy-Britanniában, amiért kizárólag ők maguk okolhatók. Büszkén gondolhatunk arra, hogy ha mozgalmunknak nem lett volna bátorsága szembeszállni a zsidó nemzetközi pénzügyek és a zsidó bolsevizmus fenyegetésével, nemcsak hogy nem tudta volna igazolni a nép bizalmát, hanem kikerülte volna a döntő próbát, amelynek tüzéből edzett acélként emelkedett ki.

Örülünk az ilyen megpróbáltatásoknak, mert csak ezek biztosíthatják, hogy tagságunk állhatatos, igaz és áldozatkész legyen a fasiszta küzdelem által felidézett magas emberi tulajdonság, a „kitartás erejének” nagyszerű megnyilvánulásában.

Az elkövetkező évben minden erőfeszítést meg kell kettőzni, és minden sikerrekordot meg kell dönteni. Most elköteleztük magunkat a következő választások megvívására; és ezt a kötelezettséget az fogja teljesíteni, hogy több száz választókerületben olyan választási szervezeteket hozunk létre, amelyek felülmúlják a régi pártokét. A feladat nehéz; de aktív tagságunk jelentősen meghaladja bármelyik régi pártét.

Egy háromhetes körút, amely közvetlenül karácsony előtt ért véget, olyan személyi állományt és szellemiséget mutatott, amelyet Nagy-Britanniában egyetlen más erő sem tud felülmúlni. Minden kerületből tisztek gyűltek össze területi konferenciákra minden este és számos délutánon. Méltó képviselői voltak annak a jellegzetes brit férfiasságnak, amelyet a saját környékükön vezettek. A női tisztek is képviselték az igazi brit nőiesség mozgalmunk egyre növekvő erejét. A helyi szervezeti és politikai problémákat olyan részletes figyelemmel vizsgálták meg, ami a régi pártok rövid, homályos és jelentéktelen éves konferenciáin lehetetlen volt. A következő évre vonatkozó nemzeti terveket teljes körűen és őszintén megvitatták, és az ország minden részén bátorító, egyetemes lelkesedéssel fogadták őket. Mindenekelőtt ez a szoros személyes kapcsolat és kapcsolat megmaradt még a mozgalom jelenlegi nagy növekedése során is, amely oly élénken jellemezte a fasiszta testvériség korai napjait.

Egy új, a fasiszta erő éve áll előttünk. A mozgalom, amely elég merész volt ahhoz, hogy kinevesse a zsidó nemzetközi pénzügyek összehangolt erejét és az általa birtokolt propagandaeszközöket; a mozgalom, amely sikeresen dacolt a „megbízott hatalommal, a vörös fronttal és a tömeges reakciósorokkal”, többé nem elégedhet meg a védekezéssel. Miután legyőztük az utunkba gördített hatalmas akadályokat, most a saját győzelmünkért kell dolgoznunk. E hódítás mértéke és gyorsasága minden tagunk szüntelen és céltudatos erőfeszítésétől kell, hogy függjön.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Erő az örömön keresztül, Dr. Robert Ley

A Nemzetiszocialista Erő Az Öröm Szervezetét vezetőnk, Adolf Hitler parancsára hozták létre. Egy napon hívatott, és ezt mondta: „Azt akarom, hogy a német munkásnak elegendő szabadidője és szabadsága legyen, hogy a nemzet idegei egészségesek legyenek; mert lehetetlen bármit is elérni, még a legnagyobb zsenialitású államférfiúi képességekkel sem, ha a nemzet idegei tönkremennek." Kötelességemmé vált végrehajtani a Vezér parancsát, és 1933 novemberében létrejött az Erő Az Öröm Szervezete . Sokan, még a legbensőségesebb munkatársaim között sem értették, hogy mire törekszem, és hogy mi a Vezér szándéka. Sokan azt gondolták, hogy ez egy eszköz arra, hogy port szórjanak a munkás szemébe, és elterelje a társadalmi igazságosság iránti jogos vágyát. Mások ismét egy új tevékenységi területet láttak benne új hivatalok létrehozására. Akkoriban csak nagyon kevesen ismerték fel azt a hatalmas vállalkozást, amely ma egész Németországon át lüktet, és már messze túlnyúlik a világban, hazánk határain. Csodának tűnik, ha belegondolunk, hogyan nyerte el az emberek szívét, és hogyan ültették át a gyakorlatba maguk az eszmék, amelyeket sokan kinevettek, mások megvetettek, az ellenfelek sértegettek és szidalmaztak, sőt, még legközelebbi barátaink is csak szorongással és kétséggel tekintettek rájuk.

A célunk leírására a név tökéletesen helytálló: Nemzetiszocialista Közösség, Erő az Örömön keresztül. Gondosan mérlegelni kell minden egyes szó jelentését: Nemzetiszocialista Közösség. A közösség az alapja, és itt ismét világosan kifejeződik az a tény, hogy egyedül a közösség képes és illetékes az öröm forrása lenni. Ebben ismét világosan látjuk mi, nemzetiszocialisták, hogy a kultúra és a művészet szorosan összefonódik a nemzet és a faj közösségével, és nem létezhet elszigetelten, vákuumban. Az Öröm Erőjének azt tanácsolták, hogy nevezzem „Munka után"-nak. De soha nem voltam az utánzás híve, mindig azt szerettem volna megvizsgálni, hogy nem lehet-e magunknak valamit alkotni.

A fiatal Olaszország „Dopolavoro"-ja kétségtelenül nagy eredményeket tud felmutatni; kétségtelenül nagy teljesítmény. De nem egyezik pontosan azzal a céllal, amelyet kitűztünk magunk elé. Semleges kifejezés, amely nem közvetíti sem a vágyunkat, sem azt, amit a Vezér parancsolt. A Vezér azt mondta: „Erős nemzetet akarok: ügyeljetek arra, hogy a munka tempóját, amelyet a racionalizáció és az események egész alakulása amúgy is értelmetlenné tett, ellensúlyozza a kikapcsolódás és a szabadság, amelyet ezek az emberek kapnak; és ügyeljetek arra, hogy a nép idegei ne menjenek tönkre." A Vezér parancsa az volt, hogy erőt adjon a nemzetnek, és egyúttal megmutatta, hogyan lehet ezt az erőt megszerezni: kikapcsolódással, ünnepekkel, örömmel.

Az Örömben Erő talán a nemzetiszocializmus egész céljának legrövidebb és legtömörebb kifejezése. Ez a megtestesülése annak az életszemléletnek, amelyet a nemzetiszocializmus adott Németországnak; kifejezi azt a pozitív életszemléletet, amely bennünk lüktet, és amely felváltja az élet tagadását, amely a múltban uralta nemzetünket. Mert amit a múltban az élet minden területén láttunk, ami minden eltűnt pártunkat jellemezte, az az élet tagadása volt!

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Mi, nemzetiszocialisták, nem akarjuk az életet egy földi könnyek völgyén át vezető utazásnak tekinteni, mint egy jobb túlvilági életre való állandó felkészülésnek. Azt akarjuk, hogy az életünk – és különösen legszegényebb német honfitársaink életét – a lehető legszebbé és legfényesebbé váljon. Hisszük, hogy ez az életünk méltó arra, hogy éljük; és hisszük, hogy Urunk Isten nem azért teremtette életünk sokféleségét, hogy ismét az örök pusztulásnak és megsemmisülésnek adhassa át. Mindazok, akik hiszik, hogy életük és munkájuk által szent küldetésük van ebben a világban, mindazok, akiket ez a hit tölt el, szívük mélyén nemzetiszocialisták.

Ezért erőre van szükségünk a küzdelemhez. Életünk nem tele van a paradicsom gazdagságával; számunkra a legfontosabb a küzdelem. Az élet küzdelem, a küzdelem pedig az élet. Nem ismerünk olyan végpontot, ahol egyesek örök tétlenségben a saját örömükre várnak, mások pedig örök kárhozatra jutnak. Az örökkévalóságban csak a küzdelmet ismerjük hitünk és életünk kifejeződéseként. És ehhez a küzdelemhez arra törekszünk, hogy népünknek állandóan új erőt adjunk.
A munka valójában csak a küzdelem egy másik kifejeződése. Minden honfitársunk, legyen az munkás vagy paraszt, művész, tudós vagy katona, minden pillanatban ebben a küzdelemben van népe és önmaga létéért. És mivel ez a küzdelem idegeket, vagyont emészt fel, az embernek szüksége van az eszközökre ehhez a küzdelemhez, és ezért ezen eszközök feltöltésére és erejének megújítására is. Következésképpen a kikapcsolódás és a nyaralás számunkra belső szükséglet.

Egy ideje egy neves külföldi szociális gazdaságtan-szakértő megkérdezte tőlem: „Mi a véleménye a szabadság kérdéséről? Németországban törvényben fogják szabályozni a szabadságok mennyiségét, és egyúttal a fizetés mértékét is?" Azt válaszoltam: „Nem csupán eltűrjük a szabadságok általános bevezetését, hanem törvényileg kötelezővé is tesszük azokat, mert ez megfelel a követeléseinknek." „De bocsássanak meg" – mondta –, „minden országban a munkaadók harcolnak az alkalmazottaik ellen, önök mégis Németországban azt állítják, hogy még a munkaadók is fokozatosan követelni fogják ezeket a szabadságokat?" „Igen, nem lehet messze az az idő, amikor a szabadság és a kikapcsolódás leglelkesebb szószólói nem a munkavállalók, hanem a munkaadók lesznek."

A nemzetiszocializmus az ész győzelme az észszerűtlenség felett, és ésszerű, hogy egy kimerült és lerobbant ember újrateremtse magát, hogy a jövőbeni munkáját annál jobban el tudja végezni. Ez azt jelenti, hogy a szabadság az egészséges, ésszerű józan ész követelményévé válik. Nem szánalomból követelünk szabadságot, hanem annak felismeréseként, hogy az még tovább növeli népünk termelőerejét. A munkaerő munkaadójának nincs előnye abban, ha egy fáradt és kimerült ember dolgozik neki; az ilyen ember egyszerűen energiát használ fel, miközben a gépek tovább működnek, energiát fogyasztanak, pénzbe kerülnek és elkopnak. Az ember is megszűnik produktív lenni, így a munkaadónak kettős vesztesége van: nemcsak a csökkent termelékenységért fizet bért, hanem a kihasználatlan gép energiáját és teljesítményét is megfizeti. Másrészt, ha az ember friss, a munkaadó könnyen visszaszerzi a kifizetett szabadságok által okozott különbözetet. És a munkaadó látni fogja, hogy az egyenlege nem tartozik, hanem éppen ellenkezőleg, javulást mutat a jóváírás oldalon; látni fogja, hogy ő is nyer, a munkás is.

A nemzetiszocializmusra valóban jellemző, hogy semmiben sem tesz jót csak az egyik félnek. Ha olyasmit tennénk, ami csak a munkásnak segítene, ugyanakkor a munkaadónak ártana, az nem lenne előnyös az egész nemzet számára; valami jó az egyénnek, ha jó az egész német népnek, és jó a német népnek, ha az embereknek van kikapcsolódásuk és nyaralásuk. Gyakran tapasztaltuk, és ma is az, hogy egy ember azt mondja: „Szeretnék nyolc nap szabadságot; adják ide a pénzem; de nem akarok elmenni kikapcsolódni, otthon maradok. Nem, ez helytelen; az lenne..."

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

pénzszórás; mert otthon az ember nem talál kikapcsolódást. A dolog lényege, hogy egyszer-egyszer kirángassák a padlásáról, ahol állandóan csak nyomorúságot és nélkülözést lát, és elküldjék egy tengeri útra, a hegyekbe, vagy a Rajnához, hogy megtanulja nyolc napra elfelejteni a mindennapi munka világát. Amit a marxisták hirdetnek, az nem elég: „Ünnepeket akarunk"; valamit tenni is kell az ünnepekkel – ez az Örömből Erő.

Az első év végén elmondhattam, hogy az Öröm Erőjével rohamléptekkel meghódította Németországot. Ma már olyan nagyok az eredményeink, hogy külföld is felfigyel rájuk. Teljesen függetlenül attól, hogy Németország mellett vagy ellen vannak, külföldön mindenki érdeklődéssel figyeli fiatal szervezetünket, amely lehetővé tett valamit, amit eddig lehetetlennek tartottak, amiről a világ minden szocialistája hosszú éveken át álmodott. Reméljük, hogy rávezethetjük a világot, hogy másképp gondoljon az Új Németországra, mint ahogyan azt egy rosszindulatú sajtó gyakran elhitetné velünk.

A Diario da Manha például példaként hozza fel a világvélemény növekvő kedvező alakulását; egy 1935. október 12-i számban a következőket olvashatjuk az Öröm Erő tengeri útról: „Ez az a forradalom, amelyet Németország, Adolf Hitler körül csoportosuló népének szilárd és fegyelmezett akaratával, végrehajtani készül. Milyen hatásai és végeredményei lesznek? Még túl korai megbecsülni azokat; de egy dolog biztos: a német szellem új életfelfogások létrehozásán és korunk legrendezetlenebb problémáinak megoldásán dolgozik." A norvég Karmoy Posten újság 1935. szeptember 27-i száma érdekes vitát közöl az Öröm Erő utazásainak értékéről egy norvég és egy Rabinowitz úr között. A norvég a következőket írja az Ön által a tengeri utazások szörnyűségéről adott vázlatokra hivatkozva: „...a fedélzeti életnek egy ilyen út során kevés helynek és minden tekintetben szűkösnek kell lennie, szeretném megjegyezni, hogy személyesen is részt vettem az egyiken, és tudom, hogy ez ostobaság...

· Biztosan még soha nem voltál olyan gőzhajó fedélzetén, amelyen az Öröm Erőjét Nem szabad... Bármelyik demokratikus ország büszke dobj a vízbe minden igazságérzetet... az Öröm · lehet rá.
Erőjével szervezetet."

A végtelenségig folytathatnám a hasonló, baráti külföldi sajtómegnyilvánulások listáját; de egy dolog világosan kiderül mindazok ítéletéből, akik komolyan érdeklődtek szervezetünk iránt, mégpedig az, hogy az Öröm Erőjének eszméje más országokban is megkérdőjelezhetetlen eredményeire épít.

Ezért helyesen tettük, hogy más országokba utaztunk. Továbbhaladunk a megkezdett úton, és idén márciusban az „Örömteli erővel" flottánkkal átkelünk az Atlanti-óceánon Lisszabonba és Madeirára. Továbbá, 1936-tól kezdődően minden tavasszal és ősszel délre utazunk. Az első portugáliai atlanti átkeléseink során szerzett tapasztalataink annyira kedvezőek voltak, hogy elhatároztuk, hogy a fent említett módon fejlesztjük ezeket az utakat. Senki sem képviselheti jobban az új Németországot, mint a német munkás, aki „ Örömteli erővel" utazik.

Ezen kívül idén egy sor nagyszerű, különleges projektet fogunk megvalósítani. Ha figyelembe vesszük, hogy hová utazott valójában az 1934-es és 1935-ös Strength Through Joy nyaralóinak ötmilliója, rájövünk, hogy ebből az ötmillióból több mint hárommillió országunk határvidékeire ment. Ott a német szocializmus élő falát építették fel. A határ menti területek lakosságát Németország minden részéről német testvérek látogatták meg. És a nagy bajtársiasság, amely pontosan megkülönbözteti az Strength Through Joy utazásokat a magánutazásoktól, új lelki támaszt adott ezeknek a határon élő testvéreknek. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Folytatni fogjuk ezt a módszeres munkát, és jelentősen kibővítjük. E cél elérése érdekében nagyszabású erőfeszítéseket tettünk, és további 30 százalékkal kívánjuk csökkenteni a már így is alacsony „Erő az örömön keresztül” árakat. Amikor ezt javasolták, sok szakértő a fejét csóválta, és úgy vélte, hogy ez soha nem valósítható meg. Most, rövid előkészítési időszak után elmondhatom, hogy még ebben az évben 350 000 nyaraló számára lesznek elérhetőek az olcsóbb árak, anélkül, hogy a szállásadóknak el kellene térniük a jóváhagyott tarifáktól.

Ez azt jelenti, hogy átlagos távolságokra a német munkás egy egész hetes nyaralásra elutazhat 12-15 vagy 16 márka költséggel, beleértve az utazási költségeket, a teljes ellátást és szállást, valamint mindenféle közös tevékenységet. Ez lehetővé teszi számunkra, hogy új munkavállalói rétegeket vonjunk be, akik anyagi helyzetük miatt eddig nem tudtak részt venni az „ Erő az Örömön keresztül” utazáson. Ezek az új tömegek lesznek a legjobb nyaralók, mert ők lesznek a legboldogabbak és a legelégedettebbek. Gyönyörű határvidékekre visszük őket, amelyek egyúttal a leginkább rászorulnak arra a gondoskodásra, amelyet a nemzetiszocializmus nyújthat nekik.

Az Öröm Erőjével mozgalom minden, hazánkon túlnyúló tevékenységében tekintettel vagyunk külföldön élő német testvéreinkre. Élő híddá szeretnénk tenni őket, amely más országokkal köt össze minket, nyaralóink pedig a barátság hírnökei lesznek, hogy más országok is láthassák Németországot olyannak, amilyen valójában. Ezért elhozzuk Németországba külföldön élő testvéreinket és gyermekeiket, akik egyébként soha nem gondolhatnának arra, hogy Németországba látogatjanak. A téli és a köztes szezonban az Öröm Erőjével flottánkat fogjuk használni , és ezeket az utakat nagyon olcsó áron fogjuk teljesíteni. Mindezen vállalkozásokban semmilyen ipari intézménnyel nem versenyzünk, mert azokat, akik részt vesznek ezeken az utakon, nagyon gondosan fogjuk kiválasztani. Ha valakinek elég pénze van egy átlagos utazásra Németországba, utazzon a szokásos módon.

A fent említett olcsó lehetőségeket németországi látogatáshoz csak azok számára biztosítjuk, akik nincsenek ilyen szerencsés helyzetben.

Az utazással és nyaralással kapcsolatos megjegyzéseim zárásaként szeretnék egy apró aggodalomra kitérni, amely bizonyos körökben jelen van. Összességében mindenki lelkesedik az Öröm Erőjével expedíciókért, a házigazdáink és a nyaralók egyaránt. Mindannyian dicsérik az intézményt, amely valóban, mint bebizonyosodott, sok szempontból nagyon jótékony hatást gyakorol. Csak egyetlen kritika hangzik el időnként: azt mondják, hogy a nyaralók nagy részét olyan emberek teszik ki, akik nélkülünk is el tudnának menni nyaralni. De ez az ellenvetés nem megalapozott. Munkatársaim nagyszámú vonat összetételét vizsgálták meg. Ez könnyen lehetséges volt, mivel minden résztvevővel egy speciális, részletes kérdőív segítségével foglalkoznak. A négy kerület összes nyaralóvonatának vizsgálata a következő eredményt hozta: az utasok nem kevesebb, mint pontosan 50%-a ipari munkás volt. A fennmaradó részt kisalkalmazottak, független kereskedők, magántehetősek, szabadfoglalkozásúak stb. alkották. Adatokat is tudok megadni az Öröm Erőjével nyaralók jövedelméről. Ugyanezen vonatok vizsgálata kimutatta, hogy a nyaralók egyharmadának havi 100 márka alatti jövedelme volt. Egy másik harmaduk havi 100 és 150 márka között keresett. A többiek jövedelme magasabb volt, de átlagosan havi 150 és 250 márka között mozgott. Csak 6%-uk keresett többet 250 márkánál. Ebben a kategóriában főként a sokcsaládos házaspárokat találjuk, akik a rájuk nehezedő súlyos terhek miatt jogosultak részt venni az „ Erő az örömön keresztül ” utazásokon.

El kell érnünk a célt – és eddig minden arra utal, hogy el is fogjuk érni –

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

amikor egy Berlinből Rügenbe tartó utazás oda-vissza közlekedéssel és egy nyolcnapos tengerparti nyaralással 12 márkától elérhető. A végső cél a következő: Németország jelenlegi népességszáma szerint évente 14 millió dolgozó férfit és nőt kell tudnunk küldeni 12-14 napos szabadidős utakra. A meglévő közlekedési és szálláslehetőségek teljesen alkalmatlanok ennek a problémának a kezelésére. Ma már elérték a lehetséges határát. Amikor ezt két évvel ezelőtt megjósoltuk, kinevettek minket.

Ezért haladéktalanul hozzálátunk új szálláshelyek és új hajók építéséhez. A következő három évben a Német Munkásfront 100 millió márka értékű épületeket fog emelni. Ezek közé tartozik egy tengeri fürdő Rügen szigetén, 20 000 férőhellyel és minden szabadidős szolgáltatással. Ennek az egyedülálló vállalkozásnak a tervei és modelljei már elkészültek. Ezeket vezetőnk, Adolf Hitler nagylelkű parancsának köszönhetjük.

Továbbá két, egyenként 1500 fő befogadására alkalmas hajót építünk, tömeghálótermek nélkül, minden kabin két- vagy négyszemélyes lesz, mindegyik kabinban lesz hajóablak, és az egész hajó páratlanul nagy kapacitású fedélzettel rendelkezik. A már meglévő két hajón, a Der Deutsche-n és a Sierra Cordobán kívül idén tavasszal további négy hasonló méretű hajót vásárolunk. Ezeken a projekteken kívül a Munkásfront tulajdonában lévő vidéki üdülőházak férőhelyeinek számát 30 000-re növeljük. Amikor három év múlva az egész elkészül, 1,2 millió embernek tudunk majd szállást biztosítani saját üdülőhelyeinken. Természetesen a magánszálloda- és vendéglátóipar igényei mindig kiemelt elbánásban részesülnek. Tehát kitartóan fogunk dolgozni a végső cél elérésén, amíg az utolsó dolgozó német is teljes mértékben kielégítheti a kikapcsolódásra és a nyaralásra vonatkozó jogos igényét.

A Nemzetiszocialista Közösségi Erő Öröm szervezetek különböző részei között a sport különösen fontos helyet foglal el. Ennek a hivatalnak az a szép, de végtelenül nehéz feladata, hogy a német munkások vidám testneveléssel töltött szabad estéit az erő és a kikapcsolódás forrásává alakítsa. Ma, két év munka után, elégedetten állapíthatjuk meg, hogy az eredmény messze felülmúlta várakozásainkat. Több mint hárommillióan vettek részt 8500 tanfolyamon a különböző sportágakban (úszás, torna, könnyűatlétika, síelés stb.), amelyeket mi szerveztünk. Sportközpontok, ügyek és speciális tanfolyamok a testi fogyatékkal élők számára még az utolsó honfitársainkat is felkészítik. A nyílt tengeri vitorlás expedícióink mindig zsúfolásig megteltek, és sok jelentkezést el kellett utasítani. Ebben az irányban is kiterjesztjük munkánkat, és különösen az utakat nagyobb hatótávolsággal fogjuk végrehajtani, mint az elmúlt évben. Ezen a télen, e sorok írásakor, síoktató tanfolyamokat tartanak Németország legszebb télisport-vidékein; 35 ezren fognak részt venni ezeken. A tanfolyamokhoz kapcsolódóan 30 000 „ Erőtől az Örömig” sífelszerelés áll rendelkezésre , amelyek sílécekből állnak pántokkal, sícipőkből és sítalpakból, 35 márka áron. Ez a szám magasnak tűnhet, mégis tavaly 18 000 felszerelést adtak el a kiskereskedelemben. 42 000 „Erőtől az Örömig” nyaraló követte lelkesen a garmisch-partenkircheni olimpiai játékokat, akiket az „Erőtől az Örömig” vonataink hoztak a helyszínre .

Számtalan német számára ez egy régóta dédelgetett és látszólag megvalósíthatatlan álom beteljesülését jelentette; Németországban ugyanis a sport már nem csupán a kiválasztottak vagy a gazdaságilag szerencsésebb egyének rekorddöntése, hanem nemzeti hobbivá vált. Már most is hiány van a megfelelő edzőpályákból, és az Öröm Erőjével programba való beáramlás...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A sporttanfolyamokat folyamatosan fenntartják. A harmadik év a múltbeli tapasztalatok szerint ismét egyensúlyt fog mutatni, amely bizonyítja, hogy Németországban nemcsak a bajnoki sportot művelik, hanem konkrétabban a test népszerű edzését is. Nem nyugszunk addig, amíg még az 50 és 60 évesek sem tekintik a sportot vagy a testedzést mindennapi szükségletnek.

Az újonnan megalakult „Öröm által az erő” Iskola- és Népművelési Osztály csak rövid ideje kezdte meg gyakorlati munkáját. De fennállásának néhány hónapja alatt már értékes szolgálatot tett a német nemzetnek több ezer lámpás előadással, több százezer könyvet tartalmazó könyvtárakkal, valamint látogatások és mindenféle túrák lebonyolításával.

A Nemzetiszocialista Párt hatalomra kerülésének évéig több millió német férfi és nő soha nem látott színházat belülről. Nemcsak természetesnek tűnt számukra, hogy ne járjanak színházba, de a marxista befolyás következtében, amelynek ki voltak téve, olyan kisebbrendűségi komplexusuk is volt, hogy társadalmi helyzetükkel összeegyeztethetetlennek tűnt számukra a színházba járás. Itt is alapvető változás történt. A nemzet kulturális javai többé nem a tulajdonos osztályok kiváltsága. Egyetlen véletlenszerűen kiválasztott adat rávilágít arra a kultúrpolitikai szempontból igen jelentős munkára, amelyet csak „Nagy-Berlinben” végeztek: 1934. december 1. és 1935. november 30. között az Öröm Erőjével több mint másfélmillió berlini munkást vitt színházba. Bármennyire is feltűnő ez az adat, sokkal jobban megértjük valódi értékét, ha arra gondolunk, hogy ez olyan férfiakat és nőket képvisel, akik soha, vagy gyakorlatilag soha nem jártak színházba. Ezek az emberek tehát további támogatókat jelentenek a színház számára. Az okok, amiért korábban soha nem jártak színházban, elsősorban gazdaságiak voltak. Egy havi 100-200 márka jövedelemmel rendelkező munkás vagy alkalmazott egyszerűen nem volt abban a helyzetben, hogy kifizesse a szokásos színházi árakat magának és feleségének.

Nagylelkű intézkedéseink eredményeként a színház és a hangversenyterem elnyerte a nagy tömegek pártfogását – a tömegekét, akik ezeket az intézményeket csak hallomásból ismerték, és teljes közönnyel tekintettek rájuk. Ez egy olyan tény, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni, és amelynek természetesen kedvező következményei vannak a magánszínházakra, amelyeket nem látogat az Öröm Erője.

Az 1934 elején a Siemens Gyárban színházlátogatásokkal kapcsolatos vizsgálataink megerősítették ezeket a megfigyeléseket. Egy-két adat könnyen bizonyítja ezt: a megkérdezett férfiak 87,6%-a és a nők 81,3%-a soha nem látott operát; a megkérdezett férfiak 63,8%-a és a nők 74,2%-a soha nem járt színházban. Mivel ezeket a kérdéseket a Siemens vállalatnál dolgozó minden alkalmazottnak feltették, személytől és beosztástól függetlenül, az igazgatótól a kisegítőig, joggal állíthatjuk, hogy a gyár azon alkalmazottai, akik már láttak színházi vagy operaelőadásokat, a gazdaságilag jobb helyzetben lévő alkalmazotti csoportokba tartoztak.

A különböző gyárakban végzett legújabb megfigyelések azt az örvendetes eredményt mutatják, hogy a fizikai munkások különösen jól képviseltetik magukat az Öröm Erője által szervezett tevékenységekben . Kulturális oktatási munkát végeznek, amelynek eredményei később lesznek láthatók.

Egyedül Berlinben hét színház foglalkozik kizárólagosan vagy túlnyomórészt az Örömteli Erő című előadással; míg a Birodalomban az átlagos nézőszám a rendelkezésre álló ülőhelyek 60% és 70%-a között mozog, az Örömteli Erő színházi előadásai szerencsére mindig jóval előre teltházasak. Az ilyen színvonalú nézőszámot aligha lehetne valaha is felülmúlni...

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Német magánszínházak.

Az egy évvel ezelőtt újonnan bevezetett „Mesterkoncertek” és a „Zenei órák”, amelyeket mi is látogatunk, hasonlóan nagy népszerűségnek örvendenek. Nagyszerű koncertjeink, amelyeket a leghíresebb német karmesterek vezényelnek, általában már jóval a kezdetük előtt teltházasak. A koncerteken részt vevő híres zenekarok között szerepel többek között a Berlini Filharmonikus Zenekar, a berlini régió helyi zenekara (das Landesorchester Gau Berlin) és a Német Operaház zenekara. Beethoven IX. szimfóniáját kétszer adták elő telt ház előtt.

A múzeumokban a munkás eddig egy határozottan polgári intézményt látott, amelyet elvileg nem látogatott. Mivel nekünk is nehéz volt a munkást bejuttatni egy múzeumba, több ezer dirigált ünnepséget szerveztünk. De ezen felül a művészetet is bevittük a gyárba műkiállítások révén, amelyeket nagyszabásúan és még nagyobb sikerrel rendeztünk az egész Birodalomban. A németországi fizikai munkásokkal való kapcsolat ezenkívül erős inspirációt kínál a művésznek a kornak megfelelő művészi alkotásra.

Néhány éven belül minden nagyobb gyárban állandó kiállítást rendeznek majd. Minden évben németek milliói ünnepelhetik majd német művészek munkáit. Amit tehát elértünk, az az, hogy a német művész oda jutott, ahol a nemzet munkás tömegei összefolynak, azaz a műhelybe és a gyárba; és hogy fáradozásáért és a kétkezi munkásnak nyújtott művészi kincsekért a művész gazdag jutalomban részesül azáltal az ösztönzés által, amelyet művészi alkotása a kétkezi munkással és a gépházakkal való kapcsolatból nyer.

Összesen 66 000 „ Örömteli erő” rendezvényünkön 25 millió ember vett részt.
Filmes kisbuszainkkal bejártuk Németország magányos falvait és erdők, parlagon heverő, különös szegleteit, hogy végre egyszer élénk változatosságot és kikapcsolódást nyújtsunk ottani testvéreinknek a nap terhétől és fáradalmaitól.

De tevékenységünk még ennél is tovább terjed. Évek alatt ezernyi gyárban rakódott le kosz a zugokban és repedésekben, és senki sem gondolt soha arra, hogy szebbé tegye a munkahelyet. Az emberek annyira hozzászoktak a piszkos, szűk, fülledt munkahelyekhez, hogy magától értetődőnek fogadták el őket.

Ebben, friss bátorsággal és energiával, a Munka Szépsége Osztálya is közrejátszott. Friss szél fújt végig az összes gyáron, lesöpörve a port és a port az ablakokról, valamint a gyárak és udvarok minden zugából és szegletéből. A vezetők – gyakran maguknak a gyári személyzetnek a segítségével – több mint 200 millió márkát költöttek arra, hogy a Munka Szépsége Osztályának kezdeményezésére a munkát emberbaráttá tegyék. Ahol korábban régi lom és szemét hevert mindenfelé, ma kis kertek, zöld parcellák, rendezett udvarok, sportpályák, világos, szellős munkatermek, uszodák, mosdók és mosdók vannak. Az elmúlt két évben olyan munkahelyeket hoztak létre, amelyeket öröm látni. A mai napig nagyjából 17 000 gyárral foglalkoztak. Számtalan, kisebb-nagyobb jelentőségű fejlesztés mellett a következőket építették: 4314 étkezdét és közösségi helyiséget a gyári személyzet számára; 1580 díszkertet; 276 sportpályát; és 93 uszodát.

Ez a munka, amelyet ma az Öröm Térjén Átívelő Erő program végez a gyárakban, automatikusan visszahat a német munkások otthonára. Mert az az ember, aki megszokta a szép és tiszta munkahelyet, csak egy szép és tiszta otthonban fogja jól érezni magát.

A gyárakban a munkacsoportok építése nagyon gyorsan halad előre. Az ötlet a hegesztés ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

az NSDAP és gyáron belüli fiókszervezeteinek tagjai a legjobb 18 és 25 év közötti munkásokkal együtt egy szilárd, megtörhetetlen tömbbe tömörültek, hogy válság idején is, a „sejt” és a „tömb” vezetőivel egységben életben tartsák a közösség eszméjét.
Továbbá ezeknek a munkahelyi csoportoknak új szokásokat kellene kialakítaniuk a gyárban, és olyan rendezvényeket kellene inspirálniuk, mint az ellenőrzések és a közösségi esték.

Az Öröm Erőjével szervezettségét illetően a következő adatok adhatók meg: a Nemzetiszocialista Öröm Erőjével Közösség 32 régióra, 771 kerületre és 15 051 helyi csoportra oszlik, azonos számú helyi felügyelővel. Ehhez jönnek még az üzemi felügyelők, akiknek a munkája a gyáron belül történik, összesen 57 000 fő. Mind a 75 000 munkatárs ingyenesen nyújtja szolgáltatásait az Öröm Erőjével szervezetnek.

Az Öröm Erője mindössze 2547 fizetett tisztviselőt alkalmaz.

Ez a hatalmas vállalkozás, amely az első két évben a Német Munkásfront támogatására szorult, reméljük, hogy idén függetlenné válik. Ez talán a legfigyelemreméltóbb és legérdekesebb tény, különösen ha figyelembe vesszük, hogy az Öröm Erőjével mozgósított és forgalomba hozott pénzösszeg meghaladja az egymillió birodalmi márkát, míg az olasz Dopolavoro még megközelítőleg sem érte el ezt a szintet, az amerikai szabadidős és esti szervezés pedig igen jelentős támogatásra szorul; míg minden marxista erőfeszítéstől, amely – legyen az a régi Németországban, a bolsevista Oroszországban vagy a nyugati ipari országokban – mindenhol teljesen kudarcot vallott, a nemzetiszocializmus jó úton halad.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A német téli segélyakció

Max Hunger által

A Nemzetiszocialista Párt által elindított és az egész nemzet által lelkesedéssel átvett téli segélyakció a Harmadik Birodalom elismert intézményévé vált, és áldássá sok millió rászoruló, legyengült és beteg férfi, nő és gyermek számára.

Míg az állam közvetlen fellépéssel mindent megtesz a munkanélküliség leküzdésére és a nyomorúság leküzdésére azáltal, hogy átfogó munkát biztosít, még nem volt elég ideje arra, hogy minden munkaképes, dolgozni hajlandó férfinak és nőnek munkát találjon, bár a világméretű kereskedelmi nehézségekkel szemben szinte hihetetlen csodát hajtott végre azzal, hogy három éven belül 7 millióról 2 millió alá csökkentette a munkanélküliek számát. De mint minden családnak, neki is mindig ott lesznek a szegényei a karmai között.

A szociális jogszabályok és a közsegélyezés sokat tettek és tesznek a helyzet enyhítéséért a hiányt, de ezek az intézmények nem tudják teljesen megszüntetni a hiányt.

A Téli Segélymunkát azért hozták létre, hogy segítsenek mindazoknak, akiknek a megélhetési eszközei közvetlenül a határvonal alatt vannak. A Téli Segélymunka nem a közsegély helyettesítésére, fő célja annak kiegészítése.

Amikor a nemzetiszocializmus 1933. január 30-án hatalomra került, létrehozta az államot, ahogy Dr. Goebbels így jellemezte a helyzetet: „romok mezeje”, politikai káosz, üres kincstárral, ahol minden ötödik ember segélyben részesült.

Bátor szívre és vasakaratra volt szükség ahhoz, hogy legyőzzék azt a szinte reménytelen helyzetet, amelyet a korábbi kormányok hiába próbáltak orvosolni. Az, ahogyan ezeket a gigantikus problémákat kezelték, már a történelem tárgyává vált, de mindörökre emlékezni fognak rá, mint a bátor és konstruktív államférfiúi magatartás csodálatos példájára.

A nagy Nemzetiszocialista Jóléti Egyesület magja már 1932 tavaszán megalakult, de valódi tevékenysége csak a párt hatalomra kerülése után kezdődött. Az egyesület első hivatalos rendezvényére 1933. május 6-án került sor, amikor a Führer jelenlétében Hilgenfeldt főbiztos, akit a szervezet élére helyeztek, ismertette a Führer rendeletét, amely jóváhagyta az Egyesületet, mint a Birodalom hivatalos pártszervét, amely felhatalmazást kapott a közjóléttel és a közjóléttel kapcsolatos összes kérdés kezelésére.

A Szövetséget először a Führer születésnapján, április 20-án hívták akcióba, amikor megbízták az élelmiszercsomagok szétosztásával a munkanélküliek között, és május 1-jén, amikor az első utcai gyűjtést szervezték a gyermekek ünnepi alapjába.

Ugyanebben az évben a Szövetség végrehajtói hatalmat kapott a Führer által tervezett téli segélyakció megszervezésére, és azonnal megkezdte a nagy feladat szervezési előkészületeit. Szeptember 13-án a Führer megnyitotta a hadjáratot, kijelentve, hogy Németországban senkinek sem szabad éheznie vagy megfáznia télen, Dr. Goebbels pedig búcsúbeszédében azt mondta, hogy ezt a téli segélyakciót a következőkkel kell végrehajtani:

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

a lehető legtisztább és legilledelmesebb elképzelhető módszereket, és hogy a szegények iránti együttérzésből az egész nemzet minden hónap első vasárnapján „egytál pörköltet” fogyasszon, és a rendes vacsora költségeinek különbözetét ajánlja fel a rászorulók megsegítésére. A téli segélyakció kezdetét október 1-jére tűzték ki, és szeptember 16-án Hilgenfeldt főbiztos 36 segítőből álló stábbal ellátogatott a Reichstag épületében rendelkezésére bocsátott irodákba.

Hilgenfeldt egy 1935. december 11-én tartott beszédében leírja azokat a nehézségeket, amelyekkel a rábízott munka megszervezése során meg kellett küzdenie. Kezdettől fogva világos volt, hogy a vállalkozás sikere a hatékony gyűjtési és elosztási mechanizmusok kiépítésétől, valamint az egész nemzet aktív részvételétől függ. Ezért a langyosakat és a közömbösöket magasabb polgári tudatra, az önzőket pedig új altruizmusra kellett ébreszteni; minden német számára világossá kellett tenni, hogy az igazi közösség az önfeláldozáson és a kölcsönös segítségnyújtáson alapul. A Führer a téli segélyakció megnyitásakor kijelentette: „Ezt a nagy akciót az éhség és a hideg ellen a következő mottóval kell elindítani: A proletariátus nemzetközi szolidaritását mi zúztuk szét. Helyébe a német nép élő nemzeti egységét fogjuk építeni.”

Hilgenfeldt kezdettől fogva felismerte, hogy a szervezetnek ahhoz, hogy hatékony legyen, rugalmasnak kell lennie a szükségletekhez való alkalmazkodásában, és alkalmazkodnia kell a tényleges szükséglet változó körülményeihez, amelyeket enyhíteni kíván.

„Senki se szenvedjen éhséget és hideget!” – ezt a parancsot intézett a Führer megbízható követőihez.

Hogyan kellett ezt megvalósítani? Körülbelül 17 millió emberről kellett gondoskodni: Németország teljes lakosságának közel egyharmadáról. Valóban félelmetes feladat! Hilgenfeldt főbiztos azonban tudta, hogy elsősorban a párt mintegy 30 000 helyi tagozatának odaadó együttműködésére számíthat, de azt is tudta, hogy ezek nem működhetnek kielégítően, hacsak előzetesen nem fektetnek le aprólékos terveket, amelyek minden eshetőségre kiterjednek.

Emiatt pénzügyi, ipari és közlekedési, valamint burgonya-, liszt- és szénkereskedő szakértőket hívott segítségül; igénybe vette a meglévő jótékonysági intézményeket is, az egyházi misszióktól, a Német Vöröskereszten, a Műszaki Mentőszolgálaton át egészen a lelkes munkások kis csoportjáig, az úgynevezett „adventistákig”. Ez a közsegélyezési munkában képzett és tapasztalt összes erő, valamint a segíteni szándékozók általános mozgósítása volt, pártállástól és társadalmi helyzettől függetlenül.

A párt minden helyi szervezete országszerte összegyűjtötte és nyilvántartásba vette mindazok nevét, akiknek kiegészítő segélyre volt szükségük. Ahogy a munka fokozódott, a Nemzetiszocialista Jóléti Egyesület egy külön részlege csatlakozott minden helyi szervezethez, ahol minden társadalmi rétegből származó férfiak és nők egy akarattal dolgoztak együtt egy közös cél érdekében.

A segélyezés megszervezésekor tanulmányozni és figyelembe kellett venni a különböző területek sajátos szükségleteit. Mivel az életmódbeli szokások a különböző körzetekben, még az élelmiszer-ellátás terén is, eltérőek voltak, és mivel a nehéz helyzetben lévő területek főként a sűrűn lakott ipari központokkal estek egybe, a Szövetségnek intézkedéseket kellett tennie mindezen különleges igények kielégítésére. Ezeket a nehézségeket egy konkrét eset illusztrálja a legjobban: például a rajna-vesztfáliai tartomány lakossága hozzászokott a sárga burgonyafajták fogyasztásához; ugyanez vonatkozott Essenre és Hamburgra is; következésképpen minden fehér és piros burgonyafajtát Németország más részeire kellett küldeni, ahol kedvelték, különösen Badenbe.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A burgonya begyűjtése és elosztása rendkívüli terhet rótt a szervezet erőforrásaira a lakosság egyenlőtlen helyi szükségletei miatt. Bajorországba például, amely burgonya tekintetében önellátó, alig szállítottak, míg Essen kerületébe további 1,45 millió cwt mennyiségre, Szászországba pedig 0,92 millió cwt-ra volt szükség. A további ellátást igénylő városok és kerületek között volt Berlin, Közép-Németország, a rajna-vesztfáliai ipari területek, Baden és Württemberg egyes részei. Az 1933/34-es hadjárat során körülbelül 60 000 vasúti teherautónyi burgonyát gyűjtöttek és osztottak szét. Ebből a mennyiségből csak Berlin naponta 700-800 teherautónyi burgonyát kapott. A havi kiosztott burgonyaadag a teljes lakosságra vetítve körülbelül 30 fontot tett ki fejenként. Mivel azonban a lakosságnak csak körülbelül egyharmada részesült kiegészítő segélyben, a ténylegesen támogatottak fejenkénti adagja körülbelül 100 fontot tett ki havonta. Hasonló körülmények uralkodtak az üzemanyag-szükséglet és -elosztás tekintetében is.

Egyes körzetekben főként fát égetnek, máshol tőzeget, szenet vagy lignitbrikettet. Természetesen a kemencéket és kályhákat kifejezetten a használt tüzelőanyaghoz igazítják. Ezért ügyelni kellett arra, hogy minden település elegendő mennyiségű tüzelőanyaggal rendelkezzen. A háztartásonként engedélyezett tüzelőanyag-mennyiséget úgy számították ki, hogy elegendő legyen egy szoba fűtésére a teljes télre. A 3-4 gyermekes családok elegendő szenet kaptak 2 szoba fűtésére a teljes tél folyamán.

Az 1933/34-es évben szükséges összes tüzelőanyag szállításához körülbelül 140 000 vasúti tehergépkocsira volt szükség, a szén mennyisége a Németországban felhasznált teljes tüzelőanyag-mennyiség mintegy 16%-át tette ki. Egy kétgyermekes családnak télen szállított szén mennyisége körülbelül 9 cwt-t tesz ki, míg a bányászati körzetekben, ahol a szenet pazarlóbban égetik el, minden háztartás körülbelül 22 cwt-t kapott ugyanebben az időszakban.

A szén elosztását a helyi szénkereskedők végzik. A kedvezményre jogosultak 1 ct szállítási parancsot kapnak. A parancsokat átadják a szénkereskedőnek, aki ezután kis szállítási díj ellenében kiszállítja a szenet. Azok a címzettek, akik nem tudnak fizetni, ingyenesen kapják meg a leszállított szenet.

Talán jobb képet kapunk a szénkészlet nagyságáról, ha elmagyarázzuk, hogy a Saar-medence bányászainak 3 hónapnyi munkára lenne szükségük ahhoz, hogy a téli mentesítő munkálatokhoz szükséges szénmennyiséget előállítsák.

A téli segélycsomag cipő- és ruházati cikkek szállítását is magában foglalja. A felhasznált anyagok hossza
A ruházat teljes hossza közel 5000 mérföld lenne.

A burgonyán kívül más élelmiszereket is osztanak: rizst, lisztet, kakaót, tejet, zsírokat, húst, halat és egyéb élelmiszereket. Ingyenes étkezést is biztosítanak, karácsonykor pedig karácsonyfákat a fiataloknak. 1933/34-ben csak Berlinben 300 000 karácsonyfát osztottak szét.

Mindezen hatalmas készletek megvásárlásához szükséges ajándékok összegyűjtésére különféle módszereket alkalmaztak: utcai gyűjtések, amelyekben még a legmagasabb állami tisztviselők is részt vesznek gyűjtőként, jótékonysági előadások, társadalmi rendezvények, utcai lottók, havi „egytálpörköltes” gyűjtések, fontnyi élelmiszercsomagok ajándékozása, közelőfizetések, különleges jövedelemadók, magángyűjtések, jelvények utcai árusítása stb., stb.

A szervezés alaposságát legjobban az a módszer illusztrálja, amellyel az „egytál-
pörkölt” gyűjtéseket végeznek Berlinben.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

Berlin városában körülbelül 125 000 ház található; minden házról listát készítenek a lakosokról, és minden házban minden családot vagy független albérlőt behívnak, és beszedik a pénzt. A hozzájárulást, a hozzájáruló lehetőségei szerint, ő vezeti be a listára, amelyet néhány órán belül visszaküldenek a helyi fióknak a beszedett összeggel együtt. Csak Berlinben átlagosan 140 000 önkéntes segítő vesz részt a téli segélymunkában.

Azt is meg kell említeni, hogy a jelvények és kegytárgyak készítése, amelyeket különleges alkalmakkor árulnak az utcákon, munkát és kenyeret biztosított számos munkanélkülinek a nehéz helyzetben lévő ipari területeken. Az 1933/34-es telén például 4 millió márka értékű megrendelést adtak le a bajor-erdői, türingiai és szászországi gyártóknak, sőt Kelet-Poroszországot és annak borostyániparát sem feledkezték meg. 1934/35-re ezeknek a megrendeléseknek az értékét 5 millió márkára emelték.

A kedvezmény minden jogosult személynek jár, faji vagy nemzeti hovatartozástól függetlenül.

1933/34-ben például 69 336 külföldit segítettek, akik közül 29 108 zsidó volt. Csak Berlinben 13 818 zsidóról és 8054 külföldiről gondoskodott a Téli Segélyszolgálat. A Téli Segélyszolgálatra összegyűjtött pénzösszeg és pénzérték a következő volt:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

A segítettek száma a következőképpen alakult:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Külön említést érdemel a gazdák által a téli segélymunkának nyújtott páratlan segítség. Néhány adat szemlélteti ezt: 1933/34-ben például Pommeránia 841 477 ct burgonyát szállított.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********

Machine Translated by Google

A téli segélymunkához szükséges összes árut az Államvasutak ingyenesen szállították.
Az 1933/34-es hadjáratban az Államvasutak hozzájárulása ebben az összefüggésben 14 672 957 Mks-t tett ki, míg a szállítmányok összsúlya 59 025 995 cwt volt.

A téli segélymunkában részt vevő tiszteletbeli segítők száma átlagosan elérte az évi 1,5 milliót, míg a szervezet adminisztrációjában a következő számú tisztviselőt, hivatalnokot stb. alkalmaztak:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Az adminisztráció teljes költsége a teljes bevétel alig 1%-át teszi ki.

A Führer és birodalmi kancellár, Adolf Hitler, amikor május 27-én fogadta Hilgenfeldt főbiztost és fő munkatársait, nagyrabecsülését fejezte ki a szervezet által végzett munkáért, és amikor azzal zárta mondandóját, hogy „a téli segélymunka a szociális munka egyedülálló történelmi teljesítménye”, csak minden igaz német érzését fejezte ki e kölcsönös jóakaratú és személyes áldozatvállaláson alapuló nagyszerű nemzeti erőfeszítéssel kapcsolatban.

******ebook konverter DEMO Vízjelek*********